

ВЛАДИМИР МЕГРЕ АНАСТА

Част 10 от „Звънтящите кедри на Русия“

Превод от руски: Мариян Петров, 2011

chitanka.info

Течеше 2010 година по грегорианския календар. След десет хиляди години сън на планетата Земя се събуждаха първите хора. Предстоеше им да видят какво се е случило със Земята по време на техния сън, да разберат причините, да „запечатат“ случилото се в паметта си в качеството на антивирус, за да не се повтаря това в бъдеще.

Запаметиха многобройните автомобилни катастрофи и войните. Фиксираха задушаващия въздух в градовете и мащабите на замърсяването на водите. Запомниха многобройните заболявания, поразили физическите тела, докато човечеството спеше. Отчетоха...

Не успяха обаче да формулират причините. Те ще могат. Естествено, че ще могат да върнат първичността на Земята!

Върви усмихнато по полянка в дълбините на сибирската тайга малко дете. Нищо не го заплашва, никой не го напада. Дори обратното — зверовете са готови при първия му порив да му се притекат на помощ. Върви малкият човек, сякаш е наследник на царски род, разхождащ се из владенията си. Интересно му е да наблюдава живота на буболечките, катеричките и птиците; да разглежда цветенцата и да опитва на вкус тревичките и плодовете. Ще порасне и ще усъвършенства този прекрасен свят.

А къде е в това време вашето дете? Какъв въздух диша? Каква вода пие? С какво ще се занимава, когато порасне?

Всичко обаче по реда си.

НАЧАЛОТО

Реших да започна тази книга, като припомня на читателите събитията, случили се в Сибир преди около петнадесет години, за да се възприеме тя по-лесно и от хората, които не са чели предишните книги от поредицата „Звънтящите кедри на Русия.“ Ще се опитам да дам и известна допълнителна информация за първата си среща с необичайната сибирска отшелница Анастасия.

Анастасия живее в дебрите на сибирската тайга, там, където някога са живеели родителите ѝ и прадедите ѝ. Разстоянието от мястото, което обитава, до най-близкото затънтено сибирско село е приблизително 25–27 километра. Няма никакви пътища и дори пътечки. Преодоляването на това разстояние без водач е доста трудно. Полянката, на която живее, не се различава кой знае колко от останалите подобни в тайгата, освен с известна подредба и броя на цветята. На полянката на Анастасия няма никакви постройки, нито огнища. Точно това място обаче тя смята за свое родово пространство.

При първата ми среща с Анастасия през 1994 г. тя беше на двадесет и шест години.

Сибирячката Анастасия е много красива жена, дори изключително красива. И това не е преувеличение. Представете си млада жена, малко по-висока от метър и седемдесет сантиметра, стройна, но не слаба като съвременните манекенки, а именно стройна и гъвкава като гимнастичка. Има правилни черти на лицето; сиво-сини очи; златиста като пшенични класове коса, спускаща се до кръста ѝ.

Може би е възможно да се срещне някъде подобна жена по външност, но другите, вътрешните характеристики, придаващи на Анастасия от тайгата необичайна красота, мисля, че не се срещат никъде. Целият ѝ външен вид говори за идеално здраве, което прозира и в плавността и лекотата на жестовете ѝ, и в пружиниращата ѝ, сякаш летяща, походка. Добиваш впечатлението, че в тялото ѝ е скрита някаква неуморима енергия и излишъкът от нея сгрява пространството наоколо с невидимите си лъчи.

Погледът на Анастасия леко стопля тялото и тя може, като примижи по особен начин, да загрее от разстояние тялото ви до степен, че да се изпотите, особено в областта на стъпалата. Токсините се отделят от тялото ви, след което се чувствате значително по-добре.

Предполагам всъщност, че познаването на свойствата на растенията в тайгата и определена вътрешна енергия позволяват на Анастасия да излекува човека от всякакви болест. Така или иначе, тя облекчи язвата ми с поглед за няколко минути. Категорично обаче отказа да ме лекува по-нататък.

„Болестта е сериозен разговор между Бог и човек — казва Анастасия. — С своята и едновременно Своята болка Той те предупреждава за неприемливия ти начин на живот. Промени го и болката ще мине, а болестта ще отстъпи.“

Анастасия има необичайната способност, когато говори за нещо, в съзнанието на слушателя или в пространството да изникват картини от събитието, за което разказва. Като предизвиканите от нея изображения дори са много по-ясни от съвременния телевизионен образ. Те са обемни, с аромат и звук от времето, за което става дума.

Не е изключено мнозина да са притежавали това умение някога. Ако се отчете, че човекът от нашето технократско време не е изобретил нищо, което да не съществува в природата, то е възможно в ранната човешка цивилизация да е имало и по-съвършени аналози на съвременната телевизия и телефон.

Анастасия е показвала картини от живота на хора от различни периоди, започвайки от самото сътворение на света. Като цяло всичко, което извиква като образ, е свързано с прадедите ѝ.

Ако се опитаме да характеризираме уменията ѝ накратко, може да се каже, че Анастасия от тайгата съхранява на генно ниво в паметта си и може произволно да извлича знания, преживявания и емоции на членове на рода си, започвайки от сътворението на първия човек.

Също така тя може да представи картини от живота на хората в бъдещето.

Животът на Анастасия в сибирската тайга се различава чувствително от този на хората в съвременните градове. За да стане ясно при какви условия преминава битието ѝ, трябва да се кажат няколко думи какво представлява сибирската тайга. Това е най-голямата по площ, древна и заснежена ландшафтна зона на Русия.

Дължината ѝ в европейската част на Русия достига до 800 километра, а в Западен и Източен Сибир — до 2150 километра. Както виждаме, размерът впечатлява. Днес тайгата с право е смятана за белите дробове на Земята, защото произвежда основната част от свободния кислород.

Трябва да се има предвид, че зоните на тайгата са започнали да се формират още преди настъплението на ледниците. Следователно, като изучаваме живота в сегашната област на тайгата, можем да добием представа за живота на Земята преди ледниковия период.

Във вечния мраз са открити добре запазени останки от мамутче, които се пазят в Зоологическия музей в Санкт Петербург.

Трудно е обаче да сме сигурни за животинския свят в тайгата отпреди ледниковия период. Днес там се срещат често и са широко разпространени рисът, росомахата, бурундукът, самурът, катерицата, мечката, лисицата, вълкът. От копитните са разпространени северният и благородният елен, лосът, сърната. Има и многобройни гризачи — кафявозъбки, мишки.

От птиците типични са глухарът, лещарката, орешарката, кръсточовката.

През зимния период повечето от животните потъват в анабиоза и зимен сън. Това слабо изучено от учените състояние на живите организми предизвиква все по-голям интерес сред изследователите на Космоса.

Други термини, които обозначават това състояние са биостаза, абиоза, криптобиоза, мнима смърт и т.н.

Що се отнася до растителния свят, в тайгата се срещат различни видове храсти — хвойна, орлови нокти, касис, върба и др. С повишено съдържание на витамини са клюква, черната и червената боровинка, приземната къпина. От ядивните преобладават детелината, навличето, папратта.

Има и величествени, стигащи до четиридесет метра на височина дървета — смърчове, бели ели, лиственници, борове, както и уникалният по свойствата си кедър, който учените понякога наричат кедров бор. Веднага ще кажа, че според мен това не е неправилно. Но нека науката съсредоточава вниманието си върху бора, погрешно наричан кедров, а аз ще говоря за сибирския кедър, който не може да бъде сравнен с нищо. Защо е несравним ли? Защото кедърът ражда уникални плодове и е достоен за индивидуално наименование.

Качествата на плодовете на сибирския кедър, кедровите орехи, превъзхождат значително качеството на плодовете на кедрите, растящи в други климатични зони на планетата ни. За това е писал още през 1792 година академик Палас^[1] в писмото си до императрицата на Русия Екатерина II.

Дори и отрязана, дървесината на кедъра притежава уникална фитонцидност, така че в гардероб, изработен от кедър, никога не се завъждат молци.

Още старозаветният цар Соломон, както личи по всичко, е знаел за загадъчните свойства на кедъра и е построил от него храм, давайки срещу специално подбраните кедрови дървета няколко града от царството си.

Свещенослужителите обаче не могли да служат в него поради образувалия се вътре облак. (Трета книга на царете, 8:11.)

Тъй като съм запознат с множество източници, разказващи за сибирския кедър, съм склонен, и то не без основание, да приема, че кедърът е представител на растителния свят отпреди ледниковия период и може би ни е дарен от друга, по-развита в биологичен план цивилизация.

Но по какъв начин е преживял планетарната катастрофа и се е възродил в нашия свят?

Семената на кедъра издържат на студ и са в състояние да се запазят продължително време, за да могат при по-благоприятни климатични условия да поникнат и да се адаптират към новата околна среда. Това качество е съхранено и до ден-днешен.

В какво се състои уникалността на плодовете на кедъра? Защо днес могат да се смятат със сигурност за най-екологично чистия и лечебен продукт на нашето време?

В ядката на кедровия орех се съдържа целият необходим комплекс от витамини. Изследвайки свойствата на кедровото масло, учените от Томския университет го включили в менюто на ликвидаторите на последиците от аварията в чернобилската АЕЦ, засегнати от свръхдоза радиация. В резултат било отчетено, че имунитетът на подложените на експеримента започнал да се повишава.

По отношение на кедровото масло няма каквито и да било противопоказания и то може да се употребява дори от бременни жени и кърмещи майки.

Налице е и друг загадъчен факт, свързан с ядката на кедровия орех. По време на безплодието на кедръра самките на някои животни с ценна кожа не допускат до себе си самците и не зачеват потомство. И досега не е ясно по какъв начин кедрът „съобщава“ на зверовете, че през тази година няма да ражда плодове. Оплождането става през пролетта, а плодовете на кедръра узряват едва през късната есен и по външния вид на дървото е много трудно да се определи дали ще даде плодове.

В тайгата има и множество други растения, с които може да се храни целият ѝ животински свят. В средната част на Русия животните от тайгата се справят и без кедрови орехи. Защо тогава самките, опитали този плод, смятат, че е невъзможно да заченат и да родят без него?

Установено е, че кожата на животните от тайгата, особено на тези от кедровите зони, превъзхожда по качеството си кожата на всички останали. Подобно качество на кожата не може да се получи в дивечовъдните ферми, колкото и учените зоотехници да усъвършенстват менюто на своите питомци. Кожата на сибирския самур от кедровите зони винаги е била на първо място в света по качество.

Както е известно, състоянието на кожата на дивеча с ценна козина носи в себе си информация за състоянието на целия му организъм. И ако последното се подобрява от употребата на кедрови ядки, същото трябва да се случва и с човека, особено с бременните жени. Възможно е жените ни да не приемат достатъчно качествени продукти, за да износват здрави деца, и това положение е унизително за обществото ни.

Плодовете на сибирския кедр опровергават напълно мнението на учените, че земеделието е постижение и свидетелство за развитието на човешката личност. Аз мисля, че земеделието е възникнало в резултат на загубата от страна на човешката цивилизация на знанията за естествената природа и на променения начин на живот на хората, поради което човекът се е принудил да добива насъщния си хляб, потейки се на полето. Съдете сами!

Да си представим, че на дадена територия живее семейство от трима души и там растат два кедръра. Може със сигурност да се каже, че семейството, което притежава земя, на която растат дори два кедръра,

никога — дори и в най-неблагоприятната година — няма да гладува. И не само няма да гладува, преминавайки „от хляб на вода“, а ще яде най-първокласна и изискана храна.

Само един кедър може да даде за година до тон кедрови орехи, които са годни за употреба, след като се обелят черупките им. Това обаче съвсем не е всичко. От ядките на кедровия орех може да се получи кедрово мляко, което е не само подходящо за консумация от човек, но с него може да се хранят пълноценно дори и бебета. От ядките на кедровия орех се получава първокласно кедрово масло, което да се добавя в салатите и други ястия, а също така да се използва с лечебни цели.

След извличането на маслото от ядките на кедровите орехи остава кюспе, от което могат да се приготвят чудесни тестени изделия — хляб, бисквити, сладкиши или палачинки.

Освен това кедърът отделя смола, която е призната като лечебнопрофилактично средство от официалната и народната медицини.

Сибирският кедър не изисква абсолютно никакви човешки грижи — нито наторяване, нито оран и дори засаждане. Семената му се засяват в почвата от птичката, наречена орешарка.

Така става ясно защо древните ни предци не са практикували земеделието. Просто те са знаели значително повече от нас.

Някой може да каже, че кедърът ражда плодове веднъж на две години и ако периодът му на безплодие съвпадне със слаба реколта, как може да се оправи положението с негова помощ? Кедърът наистина ражда веднъж на две години, а се случва и по-рядко, но уникалните му орехи, ако се запазят в шишарките, съхраняват качествата си от девет до единадесет години.

От само себе си се разбира, че в реалния живот днес не всичко е толкова просто. Кедърът трудно „свиква“ с близостта на градовете. Той не понася екологично замърсените зони. Има обаче и обнадеждаващи факти. В много източници се говори, че кедърът реагира на човешките чувства, като може да приема енергия от човека и след като я умножи, да я отдава. В това съм се убедил лично.

Преди година ми изпратиха от Сибир двадесет и пет фиданки на кедри от тайгата. Заедно със съседите от пететажната сграда, в която се намира жилището ми, посадихме тези фиданки в близката горичка.

Три от тях посадих в края на вилното си място. Кедрите в горичката скоро бяха откраднати. Не се огорчих много, защото, след като бяха изтръгнати, това означаваше, че хората знаеха за свойствата им и — вероятно — като ги посадят на друго място, щяха да ги пазят. Една фиданка обаче все пак остана. Бе посадена до тухлената стена на гаражите пред сградата. Земята там изобщо не е плодородна, защото се състои предимно от строителни отпадъци, покрити е тънък слой почва. Кедърът обаче се прихвана и си расте и до днес. По ръст и външен вид на ствола си той се различава значително от кедрите, посадени на вилата ми. На височина е два пъти по-голям. Замислих се каква е причината и забелязах, че хората често гледат от балконите си кедъра, а понякога и казват: „Какъв красавец ни е той.“ И самият аз, когато минавам пеша или с колата си край него, му се любувам с удоволствие. По такъв начин растящият до гаража кедър получава ежедневно човешко внимание и „се старее“ да е достоен за него.

Днес много фирми, особено след издаването на поредицата книги „Звънтящите кедри на Русия“, предлагат кедрова продукция, сред която и кедрово масло. Аз също помолих дъщеря си и мъжа ѝ да организират производство на кедрово масло. Разказах им и за древната технология, предадена ми от Анастасия.

Сергей, мъжът на Полина, се стремеше максимално да спазва и древната технология, и съвременните изисквания към хранителните продукти. Производството бе организирано в завод за медицински препарат и под контрола на опитни специалисти. Пресоването се осъществяваше по метода на студеното изцеждане, при което би трябвало максимално да се запази количеството полезни вещества в маслото, като се използват дървени преси. Това бе необходимо, защото в ядката на кедровия орех и в маслото му се съдържа цялата Менделеева таблица, а при съприкосновение с метал някои от елементите можеха да се променят. Също така се използваше само стъклен амбалаж за бутилиране. Маслото може би се получаваше с по-добро качество, отколкото при другите начини на производството му, например горещото изцеждане, но се различаваше от онова, което бях пробвал в тайгата. Сякаш жизнената сила в него бе по-малко, отколкото в полученото от тайгата.

Няма да разказвам за всичките продължителни търсения на причините за разликата, а ще спомена направо, че се стигна до

качествени промени, след като цялото производство — като се започне от съхранението на орехите, премине се през изцеждането на маслото и се завърши с разфасоването му — бе пренесено в село в тайгата, на сто и двадесет километра от града.

Оказа се, че производството на качествено масло в градски условия, дори и в завод за медицински препарати, е невъзможно. През всичките етапи на производството ядките и маслото имат съприкосновение с въздуха, а въздухът в мегаполиса се различава чувствително от този в тайгата, който е богат на фитонциди.

В резултат на пренасянето на производството продукцията на малкото, недотам оборудвано технически по съвременните мерки предприятие надмина по качество продукцията на всички останали и — мисля — не само в Русия, но и в световен мащаб. Щастлив съм, че съм поне малко съпричастен към появата на този уникален продукт — кедровото масло. Дори си мисля, че предприятието в тайгата е единственото, което предлага на пазара именно кедрово масло, докато другите произвеждат масло от „кедров бор.“

В света има много продукти с етикет „екологично чист продукт.“ Аз обаче веднага си задавам въпроса: „А откъде е този продукт, къде е отгледан?“ Може ли въобще някой продукт да се нарече екологично чист, ако суровината за него расте в зона, обкръжена от автостради, големи и малки градове? Мисля си, че нито един продукт, произведен в подобни зони, не може да е екологично чист, дори и ако при отглеждането му не са използвани никакви пестициди, хербициди и торове.

Кедърът расте в лоното на сибирската тайга, на хиляди километри от големите градове. Там няма автостради и извозването на уникалната продукция е възможно само по вода. От само себе си се разбира, че и по този начин може да бъде пренесено замърсяването от страна на цивилизацията ни, но всичко на този свят е относително и в сравнение с мегаполисите, в тайгата наистина са несъизмеримо по-чисти и въздухът, и водата, и никой не заразява почвата с отрови.

Затова си мисля, че в света не съществува по-чист, полезен и лечебен продукт от ядката на кедровия орех и производните ѝ.

Разказвайки за сибирската тайга, обърнах специално внимание на кедъра. В зоната на тайгата обаче има и много други хранителни продукти, които значително превъзхождат в качествено отношение

събратята си. Например малката червена боровинка, малината, приземната къпина, касис, гъбите. И на въпроса: „С какво се храни Анастасия в тайгата?“, мога да отговоря така: тя се храни с първокласна екологично чиста храна, която не може да се купи дори и с милиони долари.

Още в първата книга описах бита на Анастасия в условията на тайгата, а също и колко бях удивен от него. Сега, след като са минали толкова години от запознанството ни, стигнах до убеждението, че животът на хората в съвременните мегаполиси е неестествен и абсурден на фона на живота на Анастасия сред природата.

На пръв поглед изглежда необичайно, че по подаден от Анастасия сигнал животните ѝ носят храна. Но и съвременното ловно куче носи на стопанина си плячката. И соколът по време на лов със соколи дава жертвата си на стопанина си. А в селския двор козата и кравата хранят с удоволствие собствениците си, давайки им млякото си.

Животните близо до поляната, на която живее Анастасия, маркират територията си и смятат човека там за нещо като водач на глутницата. Мисля си, че поколение след поколение са обучавани от предците на Анастасия, а след това са предавали наученото и на семейството си.

По принцип Анастасия яде съвсем малко и не издига храната в култ.

Досега мнозина са ме питали как Анастасия преживява суровата сибирска зима, когато студът стига до тридесет и пет — четиридесет градуса под нулата, след като няма нито топли дрехи, нито отопляемо жилище? Преди всичко ще изтъкна веднага, че ако на открито температурата на въздуха спадне до минус тридесет градуса, то в дебрите на тайгата винаги е значително по-топло и разликата може да стигне до десетина градуса.

Анастасия има землянки в различни места на тайгата. Основната от тях, където и на мен ми се е случвало да преспивам неведнъж, това е място под земята, дълго приблизително два и половина метра, широко два и високо метър и половина. Входът в землянката е тесен — ширината му е около шестдесет сантиметра и е висок метър и половина. Затваря се с кедрови клони. Стените и таванът на спалнята в

тайгата са покрити със сплетени лози, в които са втъкнати снопчета изсушени билки и цветя от тайгата. Подът е постлан със сухо сено.

През лятото е много комфортно да се спи там. В нея не проникват никакви звуци, какво остава за радио- и електро излъчванията, на които е подложен човек, живеещ в многоетажна сграда.

През късната есен Анастасия запълва със сухо сено цялото пространство на спалнята си и потъва в дълъг сън, подобен на онзи, който учените наричат анабиоза.

От гледна точка на съвременната наука анабиозата е състояние, при което жизнените процеси в организма, включително и обмяната на веществата, са дотолкова забавени, че липсват всякакви видими признаци на живот.

При разработването на плановете за продължителни космически пътувания учените са съсредоточили вниманието си върху това уникално биологично явление. Преди всичко ги привлича фактът, че в състояние на анабиоза, или зимен сън, живите организми изразходват значително по-малко кислород и не се нуждаят от храна. Доказано е, че се повишава устойчивостта им спрямо неблагоприятните фактори в околната среда. Така например е установено, че дори и при изкуствено заразяване, инфекциозните болести не се развиват при такива животни, а много от отровите, които са смъртоносни за организма им в обичайни условия, са напълно безвредни за тях, когато са в състояние на анабиоза или хибернация. Доказано е дори, че ако такива животни бъдат подложени на смъртоносна доза йонизирано лъчение, те въпреки това ще оцелеят, защото през този период обмяната на веществата им е изключително забавена и след събуждането жизнените им процеси протичат съвсем нормално.

Интересното е друго. Ако разумен човек изпада през зимата в необичаен сън, то какво се случва през това време с Душата му? Не намерих по този въпрос, дори хипотези сред изказванията на учените.

Веднъж ми се случи да изпитам отчасти и аз необикновеното състояние на анабиозата. Бях в тайгата през една късна есен. Там, където живее Анастасия, светлата част на деня през този период е твърде кратка. След като започна да се смрачава, Анастасия ми предложи да легна, за да си почина. Веднага се съгласих, защото

натрупалата се умора от градския живот и от трудния преход през тайгата ме теглеше към съня.

Този път землянката бе пълна с повече сено от обичайното. Разбрах, че в сеното не е студено да се спи дори и при минусови температури, и се съблякох по долно бельо и легнах.

— Вече е време да ставаш, Владимире — събуди ме Анастасия.

Усетих как масажира дясната ми ръка и погледнах към входа в землянката. Пролуката едва се виждаше, което означаваше, че слънцето още не е изгряло.

— Защо да ставам? Още не е съмнало.

— Съмва се за трети път, откакто заспа, Владимире. Ако не се събудиш, сънят ти може да продължи няколко месеца и дори години. Без да се грижи за запазването на тялото си, Душата ти ще поиска да си почине, разхождайки се из други светове на Вселената. И никой няма да може да я върне, докато на нея самата не ѝ се прииска.

— Значи тя не е била с мен, докато съм спал?

— Беше с теб, Владимире. Беше до теб и чакаше сънят ти да стане още по-равномерен и дълбок, за да може да тръгне. Аз обаче реших да те събудя.

— А твоята Душа защо не те напуска, когато изпаднеш в дълбок сън?

— Напуска ме, но винаги се връща навреме, защото не я измъчвам.

— А аз какво? Да не би да измъчвам Душата си?

— Всеки човек, Владимире, който е подложен на вредни навици и помисли и който поема ненужна му храна, измъчва преди всичко Душата си.

— Какво значение има храната за Душата? Да не би и тя да употребява изядената от човека храна?

— Душата не се храни с материална храна, Владимире, но тя може да вижда, чува и да се реализира само чрез тялото ти. Ако тялото не е здраво — например човекът е пиян и тялото му е безпомощно, — Душата е като скована и не може по никакъв начин да се прояви и реализира. Тя е в състояние само да чувства и да плаче над безпомощното и измъчваното от вредната напитка тяло. Да се опитва да сгрее увредения орган от тялото, като при това изразходва огромно

количество енергия. Когато енергията ѝ е на привършване, Душата става безсилна и напуска човешкото тяло. И тялото умира.

— Интересни неща казваш за Душата, Анастасия. И, изглежда, са верни, защото има народна мъдрост, в която за умрелия се казва: „Предаде Богу Дух.“ В твоя вариант се получава: „Душата се умори.“ Интересно ми е дали моята Душа има още сили?

— След като се е върнала, значи Душата ти все още има сили, Владимире. Ти обаче се постарай, моля те, да не я мъчиш.

— Ще се постарая. А когато човек спи, Душата му не си ли почива?

— Душата е енергия. Жив енергиен комплекс. На енергията не ѝ трябва почивка.

— Според теб Анастасия, къде отива Душата по време на сън?

— Може да отива в други измерения. Да витае сред вселенските планети. И по желание на човека да събира необходимата му информация. Може човек да поиска да научи нещо за миналото или за бъдещето. Ако, докато заспива, помоли Душата си да отиде в еди-кое си време и на еди-кое си място, което го интересува, тя ще изпълни молбата му. Ако обаче човекът потъне в обичаен, недостатъчно спокоен сън и в несвършена среда, то Душата му не може да отиде никъде, защото ще е принудена да пази тялото му.

— От кого?

— От всякакви вредни въздействия. Ти спиш в жилището си, Владимире, а стените му са пълни с кабели, по които тече електричество, и те излъчват неблагоприятно за човека лъчение. През стъклата на прозорците нахлуват звуци от неестествен свят. Въздухът в апартамента ти не е благоприятен за дишане. И Душата ти не може да те остави. В случай на критична ситуация тя трябва да те събуди.

— Разбрах, Анастасия, че землянката, в която спях, на практика е значително по-комфортна от най-изисканите спални на съвременните хотели и апартаменти. Тя е като барокамера. Тук въздухът е идеален, няма вредни излъчвания и шумове, температурата е стабилна, поради което и сънят в нея е много по-спокоен, отколкото в апартамент. Разбрах го и го изпитах самият аз. Не ми е ясно обаче защо, когато заспиваш за дълго, Душата ти не се безпокои от факта, че тялото ти си почива в землянка, чийто вход дори не се заключва? И в случай на

опасност, да кажем, от страна на някакви злосторници няма да има кой да го събуди.

— Когато, Владимире, някой — без значение с какви намерения — се опита да се доближи до полянката, на която се намираме, цялото пространство в радиус от три километра ще реагира. Животните, птиците, растенията ще се разтревожат. Приближаващите се ще бъдат обзети от страх и ако успеят да го преодолеят и не объркат пътя, пространството ще събуди тялото ми с помощта на животните и Душата ми ще се върне.

— И през зимата ли, когато всичко заспива?

— Не всичко заспива през зимата. А за будния е по-лесно да наблюдава случващото се през зимата.

Не всичко от казаното от Анастасия за Душата по време на зимния ѝ сън е напълно ясно, но имах възможността лично да видя как животните и птиците ѝ носят тревожни или радостни вести.

След като се запознахме с отношението на Анастасия към съня, можем да направим следния извод:

Съвременният човек и човечеството като цяло нямат възможността да се наспят нормално. Към това, че модерните спални отстъпват на природната, трябва да се добави и друг немаловажен фактор, а именно че днешният човек е постоянно потопен във водовъртежа на всекидневните суетни грижи и често, заспивайки, той продължава да мисли за тях. И ако е така, възниква въпросът: „За какво човек изразходва енергията на Душата си?“ По време на сън Душата може да опознава други светове и да носи на човека информация за тях. Може би е необходимо спалните да се строят така, че в тях да не проникват странични звуци, да няма никакви кабели и телефони? Това може да се направи, но по-трудно е да се постигне оптималното качество на въздуха.

Отшелницата в сибирската тайга Анастасия стана впоследствие героиня в книгите от поредицата „Звънтящите кедри на Русия.“ Тя ми роди син и дъщеря. Сега живее в тайгата, в сърцето ми и в образа на героинята от книгите ми.

Може би не съм успял да опиша напълно красотата на тази удивителна жена, нейния интелект и необичайните ѝ способности, но — сигурно това не е възможно да се направи.

Дори и сега само понякога Анастасия ми се струва близък и любим човек. В повечето случаи е недостижима и загадъчна, с необяснима сила на духа, с помощта на която може да твори бъдещето.

Нейните оценки за днешната ни действителност, разказът ѝ, и по-точно създаденият от нея образ на прекрасното бъдеще на Русия и на цялата Земя породиха в обществото прекрасно явление. Без да чакат указания и държавно финансиране, десетки хиляди души пристъпиха самостоятелно към реализирането на представения образ в действителността. Основната идея на строителството на бъдещата страна може да бъде разбрана, ако книгите ми бъдат прочетени последователно. Ако се опитаме обаче да го кажем накратко, макар и не съвсем напълно, то идеята, с помощта на която ще се случат позитивните промени, може да бъде предадена със следните думи:

Анастасия смята, че всяко семейство трябва да разполага с терен, чиято площ е не по-малка от един хектар. Това място, което отшелницата от тайгата нарича „родово имение“, трябва да бъде превърнато от семейството в райски оазис, отговарящ на всичките му материални нужди. Духовната същност на човека ще диктува външния вид на живото му творение и начина на живот на самия създател в него. Тя мисли, че е недопустимо да се погребват членовете на семейството в гробища. Те трябва да бъдат полагани само в родовите имения. Тогава Душите на починалите близки няма да страдат, че телата им са сякаш изхвърлени в отходни ями по-далече от роднините им, а именно в гробищата. Погребаните в родовото имение ще помагат и ще пазят живеещите там с духа си.

Подобие на съвременните гробища е имало и в древността, но те са били предназначени за умрелите от болести животни и за безродните престъпници, както и за воините, загинали далеч от родината си.

Анастасия разказа как да се построи родовото имение, така че с негова помощ да е възможно да се освобождаваме от физически недъзи.

Тя сподели достатъчно подробно за древния и много красив обред на венчавката, с помощта, на който и със силата на мисълта си младоженците са сътворявали проект на бъдещото си родово имение, а в самия момент на венчаването замисленото се е материализирало с участието на родителите, роднините и приятелите. Мисля си, че този

обред е най-голямото откритие на хилядолетието ни. И днес младоженците могат да получат по време на сватбата си дом, градина, родово имение.

Анастасия твърди също така, че любовта между сътворилите по този начин свое родово имение младоженци никога не изчезва и че с годините тя се засилва още повече, като обяснява и причините: „Когато съпругът гледа жена си, той подсъзнателно я отъждествява с великолепно си имение и с детето си, което също трябва да се роди там.“ И на това може да се вярва, защото нали най-хубавото място на света за всеки човек винаги е неговата малка родина. Най-красивото и най-доброто от всички деца по света винаги е неговото.

Също така Анастасия е убедена, че ако всички хора или повечето от тях започнат да изграждат съзнателно свои родови имения, превръщайки ги в райски оазиси, то цялата земя ще се преобрази. Няма да има природни катаклизми и войни. Ще се промени вътрешният духовен свят на човека и пред него ще се открият нови знания и способности. И всеки ще може да твори прекрасни светове, аналогични на земния, и на други планети.

Тя смята, че днешният технократски начин на опознаване на Космоса и на другите планети е задънена улица, вредна за планетата Земя и за живеещите на нея. Рационалният начин за опознаване на планетите е психотелепортирането. За да могат обаче хората да притежават такива възможности, те трябва първо да покажат способности в устройването на Земята, като изразят духовността си не с думи, а с начина си на живот.

Различно могат да се разглеждат официалните критики към сюжетите на книгите ми и думите на отшелницата от тайгата, но мнението им в случая не е толкова важно. Най-важният критик — народът — е изразил одобрението си в десетки хиляди писма и в стотици хиляди имейли. Изказал го е не само с думи, но и с конкретни действия. Потвърждение са стотиците големи и малки селища, възникнали и продължаващи да възникват из цяла Русия.

С това е свързана и засега нерешимата и тайнствена загадка — след като това масово движение е предизвикано само от цитираните в книгите ми изказвания на отшелницата от тайгата, то що за сила се крие в думите ѝ? Възможно е да са подредени така, че буквите да

образуват някакъв код. Възможно е ритъмът на фразите ѝ да има някакво значение.

Обикновено Анастасия се старае да се приспособи към начина на изразяване на събеседника си, използва неговия речник и начина му за построяване на фразите, но в определени моменти започва да говори различно — категорично, плавно и ритмично. Изговаря много ясно всяка буква от произнасяните думи и зад всеки звук се усеща необичайна енергия. И тогава казаното се запомня дословно, сякаш в мозъка се е включил магнетофон. И освен това пред слушателя изникват живи картини, а смисълът на изреченото се усвоява от подсъзнанието му. Като пример ще приведа преразказа на Анастасия на откъс от разговора на Бог с първия човек от книгата „Сътворение“: „А краят на Вселената къде е? Какво ще правя аз, когато там пристигна? Когато със себе си запълня всичко и помисленото сътворя?“ — пита човекът от първоизточниците^[2] Бог и получава следния отговор: „Мой сине, Вселената сама по себе си е мисъл, от мисълта поражда се мечта, в материята видима отчасти. На всичкото когато доближиш до края, ново начало ще открие мисълта и продължението му. От нищото възниква ново и прекрасно твоё рождение, на мечтата твоя, на Душата и стремежите ти в отражение. Мой сине, ти безкраен си и вечен и твоите мечти творещи в тебе са.“

Съществуват няколко версии относно способностите на Анастасия, но аз ще предложа своята.

Способностите на Анастасия, които на пръв поглед изглеждат необичайни, на практика са били присъщи на всички или на повечето хора от първоизточниците. Влиянието на думите на отшелницата от тайгата върху действията на много хора е обусловено не от мистична сила, а от способността на самите хора да ги възприемат със сърцето и Душата си. Може би в гените на съвременните хора или в подсъзнанието им се пази споменът за начина на живот на отделното семейство и на човешкото общество като цяло от времето на първоизточниците, когато човек все още е можел да общува направо с Бог.

Този образ на първоизточниците е значително по-съвършен от днешния. Възможно е да е от времето, когато хората все още са знаели що е рай. Не мисля обаче, че действията на тези хора имат отношение към която и да било религия.

Именията, които строят читателите ми, са различни. Различават се не само по външния вид на домовете. При едни те са двуетажни и дървени, при други — едноетажни и тухлени. Също така различно се създават градините, живите плетове, изкуствените езера.

Общозвестно е, че религиозният ритуал изисква задължително спазване на стандартите в действията и думите от всичките участници в него. А тук е налице лично творчество при възплътването на прекрасната идея.

Ако хората са благодарни за нещо на Анастасия, то е по-скоро за това, че тя е разбудила в Душите им стремленията на човека творец.

[1] Палас, Петер Симон (1741–1811) — германски зоолог, геолог и ботаник, работил дълго време и в Русия. Той е сред пионерите в класификацията на животните и предлага нова теория за образуването на планините. — Б.пр. ↑

[2] Човекът от първоизточниците — Адам. — Б.пр. ↑

МАЛКАТА ЖИТЕЛКА НА ТАЙГАТА

Изминаха около петнадесет години, откакто се запознах с отшелницата в сибирската тайга Анастасия. Когато навремето научих, че ще ми роди син, положих много усилия, дори опити за физическо въздействие, за да прехвърля Анастасия в град Новосибирск. Тогава ми се струваше недопустимо човек да ражда в тайгата и невъзможно да се възпитава дете без обществените институции.

Начинът на живот на Анастасия в тайгата отначало ми се стори, меко казано, странен. Сега все по-странен ми се струва начинът на живот на хората в съвременните мегаполиси.

И когато тя остана в тайгата да износи дъщеря ми, вътрешно бях радостен и спокоен, защото през тези години възгледите ми за живота се бяха променили кардинално.

Ако Анастасия бе пожелала да роди не в тайгата, а в най-престижния родилен дом в столицата, щях да изпадна в униние и да се натъжа. И сигурно нямаше да ме напуска безпокойството за бъдещето на детето ми, възпитавано от съвременните институции в обществото ни.

Бях преосмислял ценностите си, бях променил светогледа си.

Анастасия роди дъщеря ни на родовата си поляна в сибирската тайга. Аз не присъствах на раждането, около нея нямаше квалифицирани лекари и съвременна медицинска апаратура. В душата си обаче бях спокоен, защото знаех, че раждането ще се състои в един от най-съвършените родилни домове на Земята — в родовото пространство.

След като Анастасия роди, тя ме попита как бих искал да се казва новородената? Без да се замислям, отговорих: „Анастасия.“ И не защото Анастасия бе кръстила сина ни Владимир. Просто към времето на раждането на дъщеря ни аз вече бях оценил Анастасия като мъдра, смела и много добра жена. Името ѝ бе станало за мен синоним на тези качества и ми се искаше дъщеря ни да ги наследи. Не мога дори да си представя някой друг, освен Анастасия в качеството на възпитател на

дъщеря ми. Въпреки че в много моменти възпитанието ѝ изглежда като пълна липса на такова, съвсем не е така.

Ето например какво се случваше с малката жителка на тайгата.

Този път Анастасия ме посрещна в добро настроение и дори ми изглеждаше някак игрива. Появи се внезапно, докато се приближавах към познатата ми поляна, на която вече живееха тримата. Облечена в лека рокля, подобна на римска туника, тя стоеше на пътя ми и се усмихваше. Спрях, за да се полюбувам на необичайното видение.

„Интересно — помислих си, — колко време мина, роди две деца, а продължава да изглежда млада и необикновено красива. Ето че аз остарях, побелях, а тя не старее.“

Спомних си как се събуждаше сутрин, радваше се на настъпилия ден, надпреварваше се с вълчицата и правеше сложно салто. Дали можеше да го направи и сега?

Сякаш прочела мислите ми, Анастасия направи почти без засилка двойно салто и се озова до мен.

— Здравей, Владимире — прозвуча гласът ѝ.

Не можах да ѝ отговоря веднага, защото от тялото ѝ се излъчваха омайващ аромат и необикновена топлина. Докоснах я предпазливо по рамото, без да се решавам — неясно защо — да я прегърна. И отговорих някак си не на място:

— Здравей, Анастасия.

Тя се притисна към мен, прегърна ме и ми прошепна:

— Малката ни дъщеричка е умна и красива.

След това Анастасия тръгна боса по тревата пред мен. Върви и поставя крак пред крак като манекенка по подиум. Не за пръв път го правеше, но всеки път походката ѝ изглеждаше забавно и подобряваше настроението ми.

Както обикновено, веднага тръгнахме към езерото, за да се изкъпя. Вече знаех, че предназначението на този ритуал е не само да ме освежи след пътя, а основното е да отмия, доколкото мога миризмите, неприсъщи на тайгата. Затова — след първото изплакване — Анастасия ми помогна да се изтъркам с луга, приготвена от различни билки. Търкайки ме, тя се шегуваше:

— Добрата ви храна явно е все по-малко, защото вече си пуснал коремче.

— Това е дисбактериоза. Така казват лекарите. Почти деветдесет процента от населението я имат — отговорих аз.

— А може би е виновна липсата на достатъчно воля на коремчетата? — засмя се Анастасия. — Нали казваш, че десет процента все пак нямат дисбактериоза.

Известно време трябваше да постоя с покрито със зелена луга тяло и дори коса, а после отново да се гмурна във водата. След като излязох и тялото ми произсъхна, Анастасия свали роклята си, подобна на римска туника, и ми я подаде.

— Добре ще е, ако сега облечеш тази риза.

Анастасия стоеше пред мен с гола гръд. Тя бе малко по-голяма, отколкото преди. Върху едно от зърната ѝ се бе показала капчица мляко.

— Още ли кърмиш дъщеря ни? — попитах я аз.

— Подхранвам я — отговори весело Анастасия.

И стисна с две ръце гърдата си, пръсна в лицето ми струйка мляко, разсмя се и разтри млякото по лицето ми.

— След като я облечеш и се препашеш, ще ти стои като риза. Нося я непрестанно от деня на раждането на нашата дъщеря. Понякога спеше, увита в нея. Свикнала е с миризмата ѝ, с вида ѝ. Ако си с нея, дъщеричката ни ще свикне по-лесно с теб.

— А ти какво ще облечеш сега?

— Имам две такива и ги редувах. Тази обличах по-често. И косата често си сплитах с треви. Сега ще ти сплета и на теб, а ти можеш да погледаш дъщеричката ни.

— Само да я погледам ли? Да я докосвам не може ли?

— Разбира се, че може, Владимире. Все пак е желателно отначало да я погледаш. Макар и малка, тя вече е самостоятелна личност и е по-добре да я наблюдаваш отначало ненатрапчиво. Да се запознаеш с навиците ѝ, да се постараяш да вникнеш в нейния свят.

— Помня, че и сина ни само го гледах отначало. Ти обаче ми кажи след колко време ще мога да я взема на ръце?

— Сам ще го усетиш. Сърцето ти ще ти подскаже.

Стори ми се, че на Анастасия ѝ се искаше да остана сам с малката ни дъщеричка, за да разбере нещо, затова и бе измислила неотложните си дела. Не бях против такъв подход. Трябваше наистина първо да опозная начина как да държа детето. Все пак за дъщеря си

бях просто непознат чичко. И непознатият изведнъж — ей така — хваща детето и започва да проявява мечешките си нежности. Да го мачка, да му гука. А може на детето да не му е приятно всичко това. Попитах:

— А къде е сега дъщеря ни, Анастасия? Ако ти отидеш да сплиташ треви, как ще я намеря?

— Някъде тук наблизо е — отговори Анастасия. — Опитай се да я намериш сам. Нека сърцето ти подскаже къде е.

Мислех, че съм започнал да разбирам много неща от живота на поляната в тайгата, но всеки път се случваше да се учудвам на нещо ново.

Как можеше да се позволява на още ненавършило две годинки дете да обикаля из тайгата без надзор? И то в тайгата, в която бродеха диви зверове.

Преди бях наблюдавал новородения си син, бях виждал как заспива в прегръдката на мечка, която лежеше неподвижно и го чакаше да се наспи. Бях виждал как бебето бе пазено от вълци и как си играеха с него пъргавите катерици. Беше ми ясно, че тук, на поляната, живеещите наоколо зверове са като домашни любимци. На Маркираната територия те не се караха, не се нападаха взаимно. В домашни условия кучето не закача и дори дружи с котката от дома, но напада чуждите. Така и тук, на маркираната от тях територия те не се нападаха помежду си, а още по-малко — потомството на човека.

Те благоговееха пред човека, заселил се на тяхната територия, така че бе естествено да защитават и човешкото дете, приемайки, че е чест да се грижат за него. И все пак ситуацията бе доста необичайна. Например какво можеше да се случи, ако детето напуснеше маркираната територия? Другите зверове нямаше да се отнасят към него, както познатите.

Попитах отдалечаващата се Анастасия:

— А ако срещна някой звяр, докато търся момичето? Аз още не съм свикнал с тях, а и те — с мен.

— Нищо лошо няма да ти направят, защото си с ризата, Владимире. Можеш да се разхождаш смело, без да излъчваш страх — изтича към подземното си жилище Анастасия.

Излязох на поляната и не открих никого на нея. Тръгнах през гората наоколо, като реших, че дъщеря ми може да е наблизо и ако

разширя диаметъра на търсенето си, няма как да не я намеря.

И я видях съвсем скоро. Малката Анастасия стоеше сама сред храстите френско грозде, хванала се за една клонка, разглеждаше някаква буболечка и се усмихваше. Аз се притаих зад друг храст и започнах да я наблюдавам.

Момиченцето бе облечено в къса рокличка ризка, а косата ѝ бе прибрана с диадема, сплетена от стръкове треви.

Удовлетворила интереса си към случващото се на клончето, тя тръгна с боси крачета по тревата към поляната. Спъна се, изглежда, в клонче или тревичка и падна. Малкото момиченце се просна в цял ръст върху тревата, но не заплака, а се опря мълчаливо на ръчички и седна. После пропълзя на четири крака около два метра, след което отново се изправи на крачета и, пристъпвайки бавно, продължи пътя си.

Като се стараех да остана незабелязан, се придвижвах много предпазливо след дъщеря си. И изведнъж Настенка изчезна направо пред очите ми. Изненадан, отначало замръзнах на място, след което притичах бързо там, където тя беше преди секунда, и започнах да се озъртам наоколо, но никъде я нямаше. Нито зад дървото, до което бе изчезнала, нито зад храста. Малкото момиченце не можеше още да тича бързо, за да изчезне толкова стремително от погледа ми.

Обиколих дървото, край което бе изчезнала, но така и не я видях. Постоях известно време на едно място, чудейки се какво да правя, после се затичах към подземното жилище, в което трябваше да е Анастасия.

Тя седеше спокойно до входа, плетеше лента за глава от тревни стръкове и си пееше тихо. Близко до нея черно-кафява лисица се търкаше като глезен котарак в ствола на дървото.

— Анастасия, дъщеря ни изчезна — изстрелях аз. — Вървах на няколко метра след нея, не я изпусках от поглед. И изведнъж тя... сякаш се изпари във въздуха. Никъде я няма.

Реакцията на Анастасия бе учудващо спокойна, тя дори не спря да плете, докато отговаряше:

— Не се притеснявай, Владимире. Мисля, че сега е в старата лисича дупка.

— Кой ти каза?

— Виждаш ли как гальовно се търка лисицата в дървото?

— Виждам.

— Така тя съобщава, че детето е в дупката ѝ.

— А може ли да е нещо друго?

— Ако беше лошо, щеше да е развълнувана. Щеше да притичва настрани и отново да се връща, увеличайки ни след себе си на помощ.

— Все пак не можеш да си стопроцентово сигурна къде е дъщеря ни, още повече че там, където тя изчезна, няма никаква дупка. Огледах навсякъде.

— Добре, Владимире, да отидем заедно и да видим къде се е скрила хитрушата.

Като стигнахме местото, където момиченцето сякаш се бе изпарило, Анастасия разгърна тревата и тогава видях дупката. Стените на прохода ѝ се бяха срутили леко и се бе образувала ямичка. Надникнах вътре и видях, свита на кравайче на дъното ѝ да спи спокойно Настенка.

— Виж, заспала е на влажната земя. И ми се струва, че няма да може да се измъкне сама от тук.

— Тревата на дъното е суха, Владимире. А след като се наспи, дъщеричката ни сама ще реши проблема как да се измъкне от скривалището си.

— Как?

— Ако искаш, Владимире, изчакай да видиш, а аз ще отида да довърша работата си.

Останах и след около половин час от ямата се чу шумолене. Момиченцето се бе събудило, и макар да му бе трудно да се измъкне само, не се опитваше кой знае колко да го направи. След първия опит, преценило силите си, момиченцето извика: „Ахо, еха!“ Не бе плач, а сякаш призив. Тогава се появи същата лисица. Отначало тя застана на ръба на старата си дупка, погледа я, помириса я и като се обърна с гръб към нея, спусна вътре опашката си. След това се напрегна и бавно издърпа от дупката вкопчилото се в опашката ѝ дете. Момиченцето се влачи още около половин метър след лисицата, после я пусна, застана на четири крака и се изправи на крачетата си. Малката Настенка се огледа; усмихна се, сякаш си спомни нещо, и стъпвайки бавно, тръгна с усмивка към езерото. Аз я последвах незабелязано.

Наоколо нямаше други животни и като че ли никой освен мен не наблюдаваше детето в тайгата. Малко по-късно обаче разбрах, че съм сгрешил. Оказа се, че и двамата сме наблюдавани внимателно и скоро

станах свидетел за пръв път на конфликт на дъщеря си със звяр от тайгата.

След като Настенка се измъкна от малиновите храсти, тя постоянно известно време заглеждана в гладката повърхност на езерото, после свали късата си ризка и стъпвайки внимателно с босите си крачета, тръгна към него. Оставаха ѝ още пет-шест метра до водата, когато изведнъж от храстите изскочи едра вълчица и с няколко мощни скока застана между брега на езерото и Настенка. Момиченцето потупа с малките си ръчички звяра по гърба, подръпна козината му и опипа муцуната му. В отговор вълчицата близна крачето на детето, но с това взаимните им прояви на внимание и ласки приключиха. В плановите на Настенка, изглежда, не влизаше игра с вълчицата, а искаше да стигне до водата. Затова отначало се опита да заобиколи вълчицата и направи три крачки встрани. Щом обаче момиченцето се опита да тръгне напред, вълчицата отново ѝ препречи пътя. Настенка опря ръчички в хълбока на звяра, опитвайки се да отмести препятствието, но вълчицата не се подчини на детето и остана като вкопана. Тогава Настенка седна на тревата, помисли известно време и се опита да пропълзи под корема на вълчицата. И този ѝ опит обаче не се увенча с успех, защото вълчицата се притисна към земята.

Настенка, изглежда, разбра, че звярът не я пуска до водата и че няма да отстрани със сила препятствието. Тя поседя на тревата известно време, после започна да пълзи и да се отдалечава от вълчицата и от езерото.

Малко по-късно се изправи на крачета с малко клонче в ръка; приближи се до вълчата муцуна, размърда пред нея клонката и я хвърли към гората. Клончето прелетя не повече от метър и половина. Вълчицата скочи след него и го хвана със зъби. През това време Настенка, работейки активно с крачета, се затича към брега на езерото. Вълчицата разбра, че са я надхитрили; настигна с два стремителни скока детето до самата вода и го събори на земята.

Настенка падна по гръб, като главичката ѝ докосна водата. Оттласквайки се с крачета от пясъка, тя се опита да се придвижи по-нататък — в езерото. Вълчицата хвана със зъби крачето на детето. Изглежда, се опитваше да не причини болка на момиченцето, защото ухапката ѝ бе хлабава.

Настенка опря другото си краче във вълчия нос, измъкна стъпалото си от паста и пъргаво пропълзя във водата. Това място до брега бе почти метър дълбоко и момиченцето се потопи във водата с главата надолу, но веднага изплува. Движейки ръчички и крачета, то се държеше на повърхността на водата.

Реших, че дъщеря ми не умее да плува добре. Затова изскочих от прикритието си, готов да скоча във водата, но когато се озовах на брега, видях, че вълчицата плуваше към детето. Пляскащото във водата момиченце се вкопчи във вълчия хълбок, хвана се с ръчички за козината и те заплуваха покрай брега към плиткото. Усетила под краката си дъното, Настенка веднага пусна вълчицата.

Мократа вълчица излезе на брега и се отърси, разпръсквайки около себе си множество блестящи на слънцето капки. Не избяга, а остана на брега, наблюдавайки внимателно детето, като поглеждаше настрани и както ми се стори, нащрек и към мен.

А застанала до кръста във водата, Настенка се усмихваше и примамваше вълчицата при себе си. Пляскаше с ръчички по водата, махаше ѝ, но вълчицата не отиваше при нея. Може би на звяра не му харесваха водните процедури или му се струваха опасни игрите в езерото.

Изведнъж Настенка обърна главичка към мен и замря. За пръв път почувствах върху себе си съсредоточения поглед на малката си дъщеричка и нямах сили да помръдна. Беше ми ясно, че ме възприема като някакво незнайно същество, появило се неочаквано на обитаваната от нея територия.

Известно време тя ме разглежда, след което се обърна и без да бърза, излезе на брега. Приблужи се до лежащата на тревата вълчица, която вдигна със зъби рокличката ѝ и ѝ я подаде. Настенка обаче не я облече върху мокрото си телце, а взе дрешката и се отправи към подземното жилище в края на поляната. Продължих да наблюдавам как ситни из тайгата и да размишлявам.

Върви усмихнато по полянка в дълбините на сибирската тайга малко дете. Нищо не го заплашва, никой не го напада. Дори обратното — зверовете са готови при първия му призив да му се притекат на помощ. Върви малкият човек, сякаш е наследник на царски род, разхождащ се из владенията си. Интересно му е да наблюдава живота

на буболечките, катеричките и птиците; да разглежда цветенцата и да опитва на вкус тревичките и плодовете.

А в същото време друго момиченце на същата възраст се намира в затворено пространство с четири стени, а и в него е ограничено като зверче от, макар и красиви, но все пак стени на детската кошарка. А добрите родители му купуват пластмасови играчки, които то пробва на вкус.

Милиони малки момиченца и момченца в нашия свят растат като зверчета в апартаменти клетки. А ние искаме да станат умни, свободни и благородни.

Та тези същества дори не могат да си представят свободата, която е преди всичко свободна мисъл, знание и усещане на живата вселена.

За живата вселена, като порасне детето ще научи в училище. То, разбира се, ще получи известна информация за великия свят на живата природа; за вселената, създадена от великия Творец, но никога няма да може да я почувства лично. Усещанията, които човек получава през първите години на живота си в хармония с великия свят на Твореца, и то без усилие и напрежение, а под формата на игра, не могат да бъдат заменени от никакви училищни уроци и университетски лекции.

Не призовавам никого да отиде с децата си в тайгата. Това би било абсурдно, но все нещо трябва да се направи.

НА КОГО ПРИЛИЧА ДЪЩЕРЯ НИ?

Вечерта пред входа на малката землянка, в която Настенка понякога спеше, Анастасия я кърмеше. Аз седях тихо отстрани и наблюдавах интересния процес.

Изглеждаше, сякаш основната цел на кърменето не е задоволяването на детето с майчино мляко. Обхванала гърдата на Анастасия с ръчички, Настенка мляскаше известно време и сучеше, но после се откъсна от зърното и се загледа в лицето на майка си. Анастасия също не отделяше поглед от детето и не обръщаше внимание нито на мен, нито на нищо около себе си.

Като че ли майка и дъщеря се бяха слели по време на кърменето в едно цяло и общуваха помежду си без думи.

Това продължи двадесетина минути, след което Настенка заспа.

Анастасия положи дъщеричката ни върху постелка от сено, покрита с плат. Със свободните краища на плата тя зави спящото дете и като придърпа отстрани сено, му направи уютно гнезденце. После остана известно време на колене до входа и погледа спящата ни дъщеря. След като Анастасия стана и най-сетне ми обърна внимание, попитах:

— Как мислиш, Анастасия, на кого прилича повече дъщеря ни — на теб или на мен?

— Както всички родители, ти, разбира се, би искал детето да прилича повече на теб, нали, Владимире?

— Ето че не позна. Аз, разбира се, искам в дъщеря ми да има нещо и от мен. Тя обаче е момиче, трябва да е красива, което означава, че е добре да прилича повече на теб.

— Значи ти ме смяташ за по-красива от теб, Владимире?

— Аз те смятам за по-красива не само от мен, Анастасия. Смятам те за най-красивата от всички, които съм виждал някога, включително и на международните конкурси за красота. Красотата на участничките в сравнение с твоята изглежда някак половинчата. Ти си най-хубава от всички.

— Благодаря ти, Владимире. Думите ти комплимент ли са? Или обяснение?

— Те са и комплимент, и обяснение, и възхищение.

— Благодаря. Значи няма да се разстроиш, Владимире, ако ти кажа, че общо в лице Настенка прилича малко на теб, а очичките ѝ, миглите ѝ, телцето ѝ са като моите, а и косата ѝ ще е като моята. Приликата на хората по външност говори още и за подобни способности, навици, общност на Душите. Това означава, че някои от уменията ѝ и навиците ѝ ще са от теб, а някои — от мен. В душата на новородения човек обаче, Владимире, винаги има три съставки.

— Три ли? А третата от кого е?

— Третата съставка е частичка от Душата, която е обитавала човешкото тяло в предишния му живот — може би преди сто години, а може и преди хиляда или милион години. В хармоничния човек тази трета съставка не се разпада на части, а чака своя миг, когато ще придобие ново тяло и чрез неговите очи ще може да вижда околния свят, и чрез неговите уши ще може да чува звуците от този свят, както и да го докосва и да се ползва от даровете му.

— След като Душите ни обаче са се обединили в новия живот в едно цяло, те би трябвало да знаят за всичките животи на всяка една от тях?

— Разбира се, че трябва. И те знаят. Иначе сливането им ще е невъзможно. Не биха могли да станат единна Душа.

— Следователно Душата ми може да види предишния живот на нашата дъщеря?

— Може, разбира се, но ти ще усетиш и ще го видиш само ако си в хармония с Душата си и мисълта ти не е объркана от извращенията на околния свят, ако тя може да се концентрира.

— За мен всичко е ясно, защото аз и хората като мен не можем да видим миналото, но ти, Анастасия, явно можеш да научиш нещо за предишния живот на дъщеря ни чрез частичката от Душата ѝ.

— Опитвам се, Владимире, да видя и да разбера предишния живот на дъщеря ни и той ми изглежда доста странен. Животът на дъщеря ни в тяло е бил много кратък — не повече от седем години, и тя е живяла преди много хиляди години.

— Да, при толкова кратък живот на детето не може да се научи много за миналото.

— Така е, не е много, но е вероятно и през съвсем краткия си живот човек да извърши постъпка, в състояние да повлияе на събитията следващите хилядолетия.

— Интересно, как едно дете може да извърши нещо, което да влияе с хилядолетия на живота на хората? Можеш ли, Анастасия, да ми разкажеш, а още по-добре — да ми покажеш, картини от предишния живот на нашата дъщеря?

— Мога, Владимире.

— Направи го, моля те.

И Анастасия започна необикновения си разказ за предишния живот на дъщеря ни. Или разказа за момичето, частичка, от чиято Душа живееше сега в малката Настенка.

В ДРУГО ИЗМЕРЕНИЕ

— Преди известно време, Владимире, на Земята, както знаеш, настъпил ледниковият период. Там, където ледникът настъпвал, климатът се променял. Застудяването попречило на много растения да растат. Места, които преди изобилствали с гори, овощни градини, буйни треви и цветя, започнали постепенно да се превръщат в долини, покрити с оскъдна растителна покривка.

Хората, населяващи по онова време една предпланинска долина, решили, че досегашният живот е невъзможен в условията на застудяването. Те решили да изоставят домовете си и да тръгнат да търсят места с по-благоприятен климат.

Първо тръгнали мъжете, а по следите им главата на рода Вуд извел от селището децата, жените и старците.

Побеял, сто и двадесет годишен старец, той вървял пред керван от единадесет мамута, натоварени с плетени кошници. В едните били настанени децата, а в другите имало запаси от храна, защото не се знаело колко дълго ще продължи пътуването им.

От двете страни на кервана от мамути — на коне и пеша — се движели хората от рода и домашните животни от родовото селище. Като че ли всички живи същества разбирали необходимостта да се отправят към нови краища и следвали човека. В селището останали само растенията, които нямали възможността да се придвижват. Растенията, обречени на гибел.

Вуд размишлявал, опитвайки се да си отговори на собствените си въпроси:

Защо се бяха случили нежелателните промени в природата, какво бе предизвикало застудяването?

По чия воля се бе случила тази трагедия?

Няма ли да се превърне в катастрофа за цялата Земя?

Има ли човек сили да предприеме нещо за предотвратяването ѝ?

Зависеха ли бедствията от действията на човека?

Вуд разбирал, че ако отговорите не бъдат намерени, децата и внуците му, целият му род е заплашен от печална участ. Виждал, че всички възрастни от кервана преценяват природните промени като трагедия, защото лицата им били тъжни и угрижени. Дори децата били притихнали и нащрек. Само неговата любимка, шестгодишната му правнучка Анаста, лудувала и си играела с мамута водач.

Вуд наблюдавал играта на правнучката си. Хванала края на хобота на огромния седемтонен мамут, тя се преструвала, че влечи грамадното животно. А мамутът се включвал в играта ѝ. Удържал, разбира се, сам теглото на хобота си, като само леко го допирал до рамото на детето. От времена време Анаста спирала, сякаш за да си поеме дъх, изтривала несъществуващата пот от челцето си и повтаряла: „Ох, че си голям, тежък и мързелив.“

Като че ли съгласявайки се, мамутът кимал с глава, размахвал уши, изтривал с хобот челото си и отново поставял върха му върху раменцето на момичето, сякаш не можел да помръдне от мястото си без негова помощ. Закачката им била забавна и безобидна. Но следващата игра, започната от правнучката му, не харесала на Вуд.

Анаста се катерела по хобота към главата на мамута и той ѝ помагал, свивайки огромния си хобот и побутвайки нагоре детето с края му. Настанила се отгоре, Анаста седяла известно време върху главата на ходещия мамут, след което изведнъж извиквала уплашено „ах“ и бързо се спускала по хобота надолу. На мамута му се налагало да проявява голяма ловкост, за да успее да хване почти до земята детето и да не допусне да се нарани или да попадне под масивните му крака.

Вуд мислел за миналото и се опитвал да намери в него причината за катастрофата, принудила хората да напуснат родната долина, но мислите му през цялото време били прекъсвани от спомените — картини за живота на правнучката му Анаста. Той не прогонвал тези картини, защото били приятни и го отвличали от тъжните мисли за случилото се.

В даден момент, спомнил си как по време на един урок Анаста се опълчила срещу вече утвърдено мнение, Вуд дори се усмихнал. Виждал картината във всички детайли и до най-малката подробност.

Урокът бил воден от самия Вуд. Пред него под разклонения дъб седели в полукръг деца на различна възраст и трима възрастни. Вуд

започнал урока с думите:

ЗМИИТЕ ПОСРЕДНИЦИ

— На мнозина е известно, че прадедите ни са се стремили да разберат предназначението на всички твари, живеещи на Земята. Когато го постигали, те учили животните как да бъдат най-полezni за човека. После животните го предавали на своето потомство и по такъв начин нашето поколение, както и предишните, получило голям подарък от предците. И ние на свой ред трябва не само да се възползваме от него, но и да усъвършенстваме способностите на всички земни твари, живеещи около нас. Пред поколението ни стои задачата да открие предназначението на онези твари, за които предците ни не са успели. При тези думи Вуд извадил изпод ризата си един смок и продължил: — Например да разберем, за какво са създадени влечугите и как биха могли да служат на човека.

Присъстващите гледали обвиния ръката на Вуд смок и мълчали. Първо вдигнало ръка риже момче на пет години. Вуд му разрешил да говори.

— Видях — започнало момчето — как тази змия или подобна на нея допълзя до рогатата ни коза и пи мляко от вимето ѝ. Козата стоеше мирно, значи бе съгласна да ѝ дава млякото си.

— Така е. Смоковете и другите влечуги обичат да сучат мляко от крави или кози, така че си видял правилно, Изоре. Сега обаче се опитваме да решим задачата каква може да е ползата за човека от съществуването на тази твар — напомнил на събралите се Вуд.

— Помня задачата ни — продължил рижавият, — но като си сетих как пиеше млякото, си помислих, че може да се пробие дупчица в противоположния ѝ край, така че, когато суче мляко, опашката ѝ с дупчицата да се пусне в стомна, за да се пълни тя с мляко. Тогава на мама няма да ѝ се налага да дои козата.

От всички страни се разнесе нестроен хор от детски гласове:

— Не трябва да се пробива дупчица...

— Не може дупчица, защото ще я боли!

— От дупчицата няма да потече мляко, ако животинката не го поиска сама.

— Основният аргумент срещу дупчицата е болката, която ще изпита смокът — заключил Вуд, — а човекът не трябва да причинява болка на земните твари. Предложението ти не се приема, Изоре.

Вуд искал да премине към следващия въпрос, но рижавото момче не се предавало.

— Щом не бива да се прави дупчица в опашката ѝ, може и по друг начин — заявило то. — Когато тази твар сучеше мляко от козата, тя ставаше все по-дебела и по-дебела. Това бе така, защото бе пълна с мляко. Трябва тя да се научи да допълзва с млякото вкъщи и да го изсипва в стомната. Тогава няма да е необходимо хората да ходят със стомни до пасището за мляко и на млечните животни няма да им се налага да идват от пасищата до домовете, за да бъдат издоени. Много и различни твари ще пълзят към домовете и щом видят празни стомни, ще ги пълнят с мляко.

На децата им харесала идеята на рижавото момче и те започнали едно през друго да я допълват:

— А още може и далече от дома да ни дават мляко, ако ти се дояде, а домът ти е далече.

— Трябва да се научат при определен звук да пълзят с млякото към човека, за да не ги търсим в тревата. Плясваш, да кажем, с длани или свирваш, и те веднага да се надпреварват да пълзят към човека.

— Аз не искам да пия мляко, изцедено от змии, защото може да добавят нещо свое към него — обадило се плахо едно момиче, но веднага всички заспорили с него.

— Нали млякото е било и вътре в кравата, но всички го пият.

— Дори и да добавят нещо свое, то ще стане още по-хубаво, защото нали самите те, тези твари, винаги са чисти, въпреки че пълзят по земята.

— Точно така, те винаги са чистички, аз никога не съм виждала мръсна змия.

Изор слушал как децата обсъждат предложението му и дори се изчервил от гордост.

— Вторият ти вариант, Изоре, заслужава внимание — похвалил момчето Вуд и добавил: — Ще го обсъдим по-подробно следващия път, а дотогава нека всички помислят и изкажат мнението си или да

предложат собствен вариант за използването на пълзящите твари. Сега искам да ви попитам кое предназначение на познатите ви животни ви е вече известно. Който е готов...

Вуд не се доизказал, защото видял вдигнатата ръчичка на Анаста, обърната с дланта към него. Този жест означавал, че момичето не е съгласно с нещо и възнамерява да изложи несъгласието си пред присъстващите.

— Кажи с какво не си съгласна, Анаста — разрешил ѝ Вуд.

— Аз съм против доставката на мляко вкъщи от пълзящите твари.

Едно след друго децата започнали да възразяват на Анаста:

— Ама защо?

— Ние не трябва да се отказваме от удобствата!

— Сега тварите не правят нищо за човека, а така ще има полза от тях.

— Хората ще имат повече време да се занимават с нещо приятно, а не да доят крави.

Анаста изслушала спокойно възраженията им и продължила:

— Ако пълзящите твари започнат да носят на човека млякото от кравите, то самият човек ще се превърне в крава.

— Какви ги приказваш, момиче? Обясни — не издържал един от присъстващите на урока възрастни.

И Анаста продължила:

— Човекът получава от кравата или от козата, или от камилата, или от друго животно мляко и дарява в замяна вниманието и чувствата си на животното. Ако той не взема млякото от кравата лично и тя не почувства вниманието му към нея, то и млякото няма да е добро. Човекът ще отдава чувството си на благодарност на пълзящата твар, получавайки от нея змийско мляко. Така змията ще застане между кравата и човека. Ще е посредник между всички същества и човека. Тя ще изкуси човека със съблазнителната си услуга и ще го дои, изсмуквайки благородните чувства, които са предназначени за всички земни твари.

Всички замълчали замислено за известно време.

Във въображението на Вуд внезапно се появила картина на разклонена ябълка, обсипана със зреещи плодове. Пред нея стояли мъж и жена. Жената казала:

— Виж, скъпи, една ябълка вече е узряла и е много красива. Ябълковото дръвче иска да ни я подари. Стигни клончето, наведи го и откъсни узрялата ябълка.

Мъжът се опитал да достигне клонката, но не успял. Понечил да подскочи, за да хване клончето с узрялата на нея ябълка, но в това време на него се появила змия. Тя откъснала ябълката, захванала се с опашката си за клонката и увиснала услужливо, подавайки плода на човека.

— Благодаря ти, влечуго — казал човекът и погалил змията.

Мъжът и жената се отдалечили от дървото, без да му благодарят. Те предали благодатната енергия на чувствата си на змията. Ябълката трепнала и половината от плодовете ѝ паднали още неузрели на земята.

Вуд нарушил настъпилата тишина:

— Възражението ти, Анасточка, също заслужава внимание и частично се приема. Ние всички трябва да обмислим замяната на пряката връзка с посредничество между човека и всичко растящо и живеещо на земята. Да помислим до какво може да доведе това в бъдеще. Предлагам да се върнем към тази тема в следващите уроци. А сега — огледал всички събрали се той, — както се разбрахме, моля да се назоват предназначенията на познатите ви животни.

ГЛАВНИЯТ ИНСТРУМЕНТ ПРИ ПОСТРОЯВАНЕТО НА ДОМ

— Аз, аз — завалели нетърпеливи детски гласове.

— Добре, добре — кимнал Вуд, — говорете поред и нека всеки да назове не повече от две предназначения на животни.

Децата скачали поред от местата си и бързо изреждали:

— Кравата и козата дават мляко. Те ядат трева и всеки ден идват при човека, за да ги издои.

— Магаренцата и кончето са предназначени да возят човека, когато той не иска да ходи пеша.

— Кокошките и патиците ходят или летят, но почти всеки ден се връщат и снасят яйца, за да дойде човекът и да ги вземе.

— Мамутът е необходим, за да вдига тежести и да ги премества на място, посочено от човека...

Децата се изказвали вече по трети път, стараейки се да изредят предназначението на всичките известни им животни. Най-накрая Вуд задал нов въпрос:

— Кой може да отговори — кога различните животни работят заедно и по какъв начин ги управлява човекът?

— Може ли аз да кажа? — обърнало се към присъстващите пак същото рижо момче и не чуло възражения, погледнало Вуд, който му кимнал в знак на съгласие. — Животните започват да работят заедно, когато човекът реши да си построи дом. Той ги управлява с помощта на музикална свирчица. Отначало свири призоваваща мелодия и при него идват различни зверове и долитат птици. Те спират близо до него и чакат, защото така са ги научили нашите предци. Човекът гледа нежно животните и им се покланя. А всички животни, които имат опашчици, ги размахват радостно, когато човекът така ги гледа. А които не могат, изразяват радостта си по друг начин, защото на всички е много приятно, когато човекът им се радва. След това човекът издава друг звук с музикалната си свирчица. От групата на зверовете веднага се отделят мечките и започват да копаят ров на мястото, което човекът

е отбелязал с клонки. Когато човекът прецени, че не е необходимо да се копае повече, той издава друг звук със свирчицата си и мечките се връщат на местата си. След новия звук мамутите полагат в рова, изкопан от мечките, камъни. През цялото това време над избраното място кръжат много лястовички, които с нетърпение очакват своята мелодия. И щом само човекът засвири на музикалната си свирчица красивата им мелодия, лястовичките се разлетяват на различни страни и после се връщат вкупом, като носят в човчиците си малки парченца пръст, слама, перца — всичко, с което строят своите гнезда, и полагат донесеното върху камъните, докато не се получат стените на къщата.

Момчето замълчало и Вуд видял как Анаста отново станала от мястото си и вдигнала ръка с обърната към него длан. Вуд ѝ разрешил да говори.

— Искам да те попитам, учителю Вуд, дали построяването на дома се смята за много приятно и интересно занимание?

— Да — отговорил Вуд, — разбира се. Това е много приятна и творческа дейност на разумния човек.

— Защо тогава, учителю Вуд, това приятно занимание се забранява категорично на децата?

Вуд знаел за натрапчивата идея на Анаста да си построи собствено жилище. Неведнъж тя била повдигала въкъщи този въпрос пред него, но той търпеливо ѝ обяснявал защо на децата не е разрешено да си строят дом. Сега бе задала въпроса си в присъствието на деца и други възрастни. Явно не беше случайно. „Нещо е намислила“ — застанал Вуд нащрек и започнал:

— Ако деца, особено такива, които не са осъзнали напълно същността на света, вземат свирчицата и започнат да свирят на нея, те могат неволно да сгрешат мелодията и животните строители да се объркат и да не знаят какво да правят.

— Може ли, учителю Вуд, да ви покажа нещо? — попитала Анаста.

— Може, стига да е свързано с въпроса ти.

— Свързано е — отговорила Анаста и запяла.

Пеела много тихо, но с тънкото си гласче възпроизвеждала разни мелодии — същите, които възрастните свирили на свирчицата при строителството.

— Не сбърка нито веднъж — отбелязал тихо един от присъстващите на урока старейшини.

— Така е, не сбърка — съгласил се друг.

— А е чула мелодията само веднъж — подчертал старейшината, седящ на повалено дърво в последната редица, и добавил: — Момичето има добра памет.

След като спряла да пее, Анаста попитала Вуд:

— Сбърках ли, учителю Вуд, дори и в една от мелодиите?

— Ти, Анаста, не сбърка мелодиите и ги възпроизведе съвсем точно.

— Тогава първото препятствие пред мен е отпаднало, така ли?

— Да смятаме, че е отпаднало — признал Вуд. — Има обаче и други условия. Като изключение може и да се разреши на някое дете да си построи дом. Това може да се случи, ако някой от вас разкаже своя замисъл и старейшините признаят този проект за нововъведение. Тогава те по изключение и като пример могат да разрешат построяването на дом.

Усетил, че е възникнала благоприятна ситуация и ще може да активизира творческата мисъл на присъстващите на урока деца, Вуд казал:

— Предлагам на всички желаещи да представят проектите си след две луни. Отначало ще обсъдим заедно всички проекти и ще изберем най-добрия, след което ще предложим на старейшините да го разгледат и да се произнесат с решение.

Вуд не сбъркал, защото и малките деца, и малко по-големите се запалили от желанието да представят необичайните си проекти. Всички започнали да си шепнат помежду си, като, изглежда, обсъждали какво ново могат да внесат в отработените от векове начини за построяване на домове. Разбирайки, че вече не е целесъобразно да се продължава занятието, защото децата били заети с възложените им задачи и едва ли можело да се насочи другаде съсредоточената им в творчески търсения мисъл, Вуд прекъснал урока и разпуснал присъстващите.

След две луни настъпил дългоочакваният от децата ден. Много от тях дошли по-рано на занятието и без да дочакат възрастните, си разказвали какво са измислили. В определеното време се събрали

много родители. След като урокът започнал, всяко от децата поред разказало с вълнение своя проект.

Според установените правила Анаста трябвало да представи последна проекта си. От предишните най-добър бил на момче на име Алан. То било красиво, с осем години по-голямо от Анаста, пеело хубаво и с удоволствие — като на възрастен — му се подчинявали домашните животни. Много от момичетата в селището го харесвали — и Анаста в това число. Затова, ако то побеждало, тя нямало да се разстрои много. „По-добре да е той, отколкото някой друг“ — мислела си Анаста.

Най-сетне дошъл и нейният ред. Опитвайки се да прикрие вълнението си, тя започнала изложението си:

— Проектът ми е малко по-различен от другите. Моето нововъведение е в стената, която ще гледа на юг. В нея ще има издълбан кошер с пчели. Когато пчелите почнат да носят цветен прашец, а слънчицето да нагрива кошера, ще им се наложи да го разхлаждат с крилцата си. Кошерът ще бъде свързан чрез малък отвор с дома и въздухът от него ще изпълва заедно с аромата на цветя стаята на човека.

Възрастните започнали да разговарят помежду си, обсъждайки нововъведението на Анаста. В края на краищата Вуд взел решение, с което се съгласили всички — да се представят за разглеждане от старейшините два проекта — на Алан и на Анаста. Анаста не се зарадвала много, защото не желала да е съперница на момчето, което харесвала.

На следващия ден старейшините се събрали да разгледат проектите, по време на поредния урок и отново дошли много хора. За най-добър бил признат проектът на Анаста. Това било обявено тържествено от побелял и строг на външен вид старейшина. Той обаче отбелязал:

— Признаваме, че проектът ти, Анаста, е достоен за внимание, защото в него наистина има интересно нововъведение, но не можем да ти позволим да построиш дом. Изграждането на жилище не бива да се превръща в детска игра. Дом може да се строи само от мъже и жени, които са решили да създадат семейство, защото такава е непоклатимото правило. Съгласна ли си с него?

Анаста мълчала. Заседналата в гърлото ѝ буца не ѝ позволявала да говори, защото била работила с необикновено въодушевление над проекта си, била си представяла и дори била усещала малкия си дом. Вече живеела мислено в него; спяла върху мекото ложе; гледала през перденцето на прозореца, изтъкано от паяче, прекрасните цветни лехи; вдишвала фините аромати на цветята, донесени от пчелите... Тогава от мястото си се надигнал Алан.

— Разрешавате ли ми да се изкажа за неотменимото правило? — погледнал въпросително големите той, след което продължил: — То, разбира се, е справедливо и не може да се променя, но може да се направи така, че да не важи за Анаста.

Всички гледали учудено Алан.

— И как може да се направи това? — се чул въпрос.

— Позволете да ви покажа — казал Алан.

— Давай — разрешил му старейшината.

Алан се приближил до Анаста и застанал срещу нея. След това свалил от врата си родовото си колие и го надянал на врата на Анаста.

— Омъжи се за мен, Анаста — предложил ѝ той.

Присъстващите ахнали. Анаста загубила дар слово и само очичките ѝ блестели, докато гледала отдолу нагоре застаналия пред нея юноша.

— Съгласна ли си, Анаста? — попитал я Алан.

Тя кимнала енергично, след което бързо свалила от врата си своето родово колие и го подала на Алан, но той не го взел, а се отпуснал на колене пред момичето, за да може сама да сложи на врата му красивото си украшение.

Хората гледали изумено случващото се. Алан хванал Анаста за ръчичката и се обърнал към побелелия старейшина.

— Сега пред Анаста няма пречки и неотменимото правило не важи за нея.

— Добре — някак си неуверено започнал старейшината, — но хората се събират заедно, за да създадат семейство. Анаста е още твърде малка, за да ражда деца.

— Така е — съгласил се Алан. — Малка е. С всеки изминал ден и с всяка изминала година обаче тя ще расте и ще дойде ден, когато ще порасне. Сигурен съм, че ще дочакам този ден и няма да променя решението си.

Посъветвали се старейшините и разрешили на Анаста да построи малък дом, при условие че след единадесет дни той ще бъде съборен, защото не бивало да се допуска никой да живее в него, а поради възрастта на Анаста още не ѝ било позволено да живее отделно от родителите си.

В определения ден на хълма се събрали почти всички жители на родовото селище. Анаста стояла до цветната си леха. С пръчици и клончета била отбелязала предварително очертанията на своя малък дом. Много се вълнувала, защото толкова хора щели да следят действията ѝ, но най-вече защото сред тях бил Алан. След като ѝ направил предложение за съвместен живот, в нея се породили особени чувства към младежа. Към Анаста се приближил старейшината и отворил пред Анаста красива кутия, в която лежала музикалната свирчица — най-важният инструмент при построяването на дом. С треперещи ръце момичето взело свирчицата, покрило с пръстчета няколко дупчици и я поднесло към устните си. Не последвала обаче мелодия, защото Анаста усещала, че преди това трябва да се успокои. Тя притиснала свирчицата към гърдите си и гледайки застаналите на хълма хора, трескаво се опитвала да се овладее. Вълнението ѝ обаче само се засилвало.

Тогава от тълпата се отделил Алан и тръгнал към Анаста. Приближил се до момичето и му казал:

— Аз също знам мелодията и мога да я изсвирия. Ти си отбелязала къде ще се намира домът и колко голям ще е. Ти победи в състезанието, така че домът ще е твой, а аз само ще посвирия.

Блестящите от сълзи очи на момичето гледали стройния юноша и с треперещи от вълнение устни то прошепнало:

— Искам да го направя аз, Алане. Благодаря ти, но трябва, наложително е да го направя лично.

— Тогава ме слушай внимателно, Анаста. Поеми си въздух и задръж дъха си. Задръж го колкото можеш, после издишай, но не наведнъж, а на три пъти. Направи последното издишване така, че колкото се може по-малко въздух да остане в тебе. След това започни да дишаш равномерно. Още от първото си вдишване трябва да мислиш само за това; да забравиш всичко, което те заобикаля; и щом дишането ти се нормализира, да започнеш да свириш. Аз ще стоя зад теб и ще

гледам хората на хълма, като не допускам погледите и мислите им да те докоснат, и ти, спокойна и уверена, ще построиш приказния си дом.

Анаста направила всичко, както я посъветвал Алан, поднесла свирчицата към вече спокойните си устни и въздухът се изпълнил с призоваваща мелодия.

След известно време от гората и пасищата започнали да прииждат животни. След като се събрали достатъчно, Анаста прекъснала призоваващата мелодия, застанала в средата на овала, определящ стените на бъдещия дом, и засвирила друга мелодия.

Веднага три мечки се отделили от животните, притичали бързо до начертания от Анаста овал, обиколили го, подушили го и започнали да копаят покрай поставените от Анаста клонки.

Стараели се, много се стараели. Изведнъж две малки меченца не издържали и скочили в рова, който копаела майка им. Объркана, Анаста спряла да свири. Всички застинали. Тогава мечката хванала със зъби едното от мечетата за врата, пернала го с лапа и го извадила от ямата, а то се изтърколило надалеч. Тя направила същото и с второто мече, след което изръмжала към тях, за да ги сплаши, погледнала момичето със свирчицата и махнала с лапа към нея. И свирчицата на Анаста започнала отново.

След като изкопът бил готов, Анаста сменила мелодията и се разнесли ниски, дълбоки и ритмични звуци. И един след друг към изкопа тръгнали мамути, всеки от които носел с хобота си камък. Мамутите поставяли камъните и продължавали работата си, докато не запълнили с тях целия изкоп. Тогава ритмичните ниски звуци се сменили с трели, подобни на чуруликане на птици. Кръжащите над строежа лястовички изчезнали като по команда, но скоро се върнали. Те кацали ту тук, ту там на камъните, поставяйки нещо с човчиците си.

Малките пернати строители можели да носят в човките си миниатюрен строителен материал, но те били много и действали с необичайна пъргавина и съгласувано. И така под мелодичните извивки на свирчицата стената на дома растяла пред очите.

Не развалили къщичката на Анаста след единадесет дни, защото решили да видят как ще се държат пчелите в стената през лятото и през зимата.

НЕ ПРЕПИРАЙ ВРЕМЕТО СИ

Спомените за живота на правнучката му Анаста се редели един след друг и Вуд дори се усмихнал леко на случка.

Свечерявало се. Вуд измил краката си на ручея и се готвел да си ляга, когато изведнъж чул детски плач, почти ридания. Обърнал се и видял към него да тича Анаста. Видът ѝ бил странен — лицето ѝ било изцапано с нещо черно, а от скъсаната на гърдите ѝ рокля се подавало сено. Тя дотичала, накуцвайки, до Вуд, седнала на прага на дома и като обхванала с ръчички главата си, занареждала:

— Ох, каква мъка ме сполетя, деденце. Направо животът ми свърши.

Сега, след като Алан ѝ направил предложение, тя искала да порасне колкото се може по-бързо и събуждайки се сутрин, не тичала към речния вир да се изкъпе, а вземала един прът, изправяла го до стената и бележела по него резки според ръста си. Вече във вира, преди да се потопи във водата, тя гледала отражението си и се чудела кога ще ѝ пораснат гърди като на големите жени — гърди, с каквито те кърмеха малките си деца.

— Пийни вода, Анасточка, и се успокой! Кажи какво се е случило!

Анаста пийнала вода от стомната и през хлипове започнала да разказва на Вуд за мъката си:

— Знаех си, деденце, знаех си... Всичките се любуват на Алан, защото той е най-красивият и умният. Притеснявах се, че докато порасна, някоя от големите моми ще накара моя Алан да се влюби в нея, непременно ще го накара. И сега, едва започваше да се свечерява, видях как девиците отиват към поляната на хълма и говорят за моя Алан. И разбрах, че не трябва да чакам повече да порасна. Трябва да се действа сега. Реших и започнах да действам.

Взех въгленче и си почерних очите, както правят големите момичета. След това взех цвекло и си начервих бузите и устните. И дори бенката си замазах с глина. Бенката, ето тук, на челото —

отмахнала Анаста кичура си и показвала на Вуд бенката на челото си, приличаща на звездичка.

— Защо си се опитала да прикриеш бенката си, Анасточка? Нали не се вижда, защото прекрасната ти коса я закрива — скрил усмивката си и попитал Вуд.

— Закрива я. Като подухне ветреца обаче, я открива.

— Нека я открива. На мен например много ми харесва твоята бенка, защото прилича на звездичка.

— А-а-а — занареждаше отново Анаста. — На теб, деденце, ти харесва, а на мен изобщо не ми харесва. Като белязана съм. Мама няма звездичка на челото си, татко няма, ти, деденце Вуд, също нямаш. Кой я е нарисувал на челото ми? Кой ме е осакатил? А-а-а...

— Никой, Анасточка, не те е осакатил, а напротив — украсил те е. Ако вършиш добри дела, хората ще казват, че ги е направило момичето със звездичка на челото. А ако вършиш лоши неща, могат да кажат; че ги е направило момичето с петънце начелото. Хората възприемат външността на човек като прекрасна, ако действията му са прекрасни — погалил правнучката си по главата Вуд, след което попитал:

— Кажи, Анасточка, защо от рокличката ти стърчи сено?

— Направих си две топчици от сено и си вързах лента на гърдите, за да са като на големите моми. И в обувките под петите си подложих също сено, за да съм по-висока. И тогава, по-голяма, като девица, отидох на поляната, където те се събират с младите момци. Отидох и видях, че Алан стои заедно с младите момчета, а близо до тях са се събрали момите, разговарят помежду си и мятат към Алан погледи. И самият Алан попоглеждаше към девиците. — Анаста отново се разрева и продължила през сълзи: — Видях го, деденце, че ги поглежда, поглежда ги. Знаех, че скоро ще застанат в кръг, ще се хванат за ръце и ще заиграят хоро, ще пеят и ще се гледат. И аз се приближих и застанах до момите.

Една от тях ме погледна, а след това се разкикоти. И всички останали, като ме видяха, се разсмяха. Момците и Алан също се смееха. О, мъката ми е голяма, деденце Вуд. Стоях там сама, а всичките те се смееха ли, смееха. Гледаха ме и се смееха. Един направо падна на земята — търкаляше се и се кикотеше.

Вуд навел глава в опит да прикрие усмивката си и попитал:

— И Алан ли ти се присмиваше, Анасточке?

— Алан не ми се присмиваше, деденце Вуд, изобщо не се смееше. Алан ме наби.

— Наби ли те? — учудил се Вуд. — Как така те наби?

— Ами така, деденце Вуд. Отначало се приближи и ме взе на ръце. Като малко дете ме гушна — хлипайки, разказвала тя. — А аз... така исках да съм голяма... А той... той ме взе като малко дете и ме отнесе зад храстите. Там ме остави на пътеката и каза: „Върви си вкъщи, Анаста, измий се и не прави повече глупости.“ А аз... аз му казах, че няма да отида, и за да съм по-убедителна, тропнах няколко пъти с крак. Тогава той ме хвана за ръката и ме нашляпа. Ето така, ето така — удряла се с длан по бедрото Анаста и при това нареждаше: — Сега съм набита, нещастна, изоставена и неомъжена.

— Той какво, взе ли от теб колието си? — попитал Вуд.

— Не, не го взе.

— Значи все още си омъжена — убеждавал я Вуд.

— Все тая, дори и да съм омъжена, съм набита и злочеста.

— Наистина ли те болеше толкова, докато Алан те шляпаше? — попитал я Вуд.

— Не знам, деденце, не знам. Не усещах болка, но горчивата обида бе по-силна от всяка болка.

— Успокой се, Анасточка, защото е ясно, че Алан от любов те е шляпнал, за да не вършиш глупости, за които хората да ти се присмиват. Значи те е предпазвал от бъдещи насмешки.

— От любов ли? Нима когато обичат, постъпват така?

— Е, разбира се, не е това начинът, но е възможно в този момент Алан да не е можел да измисли нищо по-добро. А ти знаеш, Анасточка — продължавал Вуд, развързвайки възелчетата и сваляйки от гърдичките ѝ топчетата сено, — че не трябва да бързаш толкова да пораснеш. И без всякакви старания ще пораснеш. А сега трябва да мислиш за друго, момичето ми.

— За какво, деденце?

— Полегни си, Анасточка, на коленете ми, а аз ще ти изпея любимата ти песен — онази, без думи.

Анаста положила глава върху коленете на Вуд, изхлипала още веднъж — два пъти и при първите звуци на познатата ѝ мелодия заспала.

На следващия ден Анаста дотичала при Вуд радостна и възбудена. Още в движение му съобщила:

— Дойде в моята къщичка, дойде. Като го видях през прозорчето, отначало исках да се скрия. След това седях много тихо, за да си помисли, че въщи няма никого. Алан дойде до къщичката и приседна до входа ѝ. Приседна, деденце Вуд, и каза: „Знам, че си въщи, Анаста. Ти си много умно и съобразително момиче и аз ще изчакам да станеш красива девойка. Повярвай ми, ще изчакам, но повече не припирай времето си!“ А аз седях мълчаливо и вече изобщо не му се сърдех. Искаше ми се да изляза, да го прегърна и дори да го целуна като възрастните по бузата, но не го направих. Седях много тихо, за да не припирам времето си.

Алан поседя още малко мълчаливо, до входа на къщичката ми, след което си отиде. А аз дотичах при теб, деденце, за да ти разкажа. И още нещо, деденце. Знаеш ли, че докато седеше там при мен, нарисуваша на стената на къщичката ми три цветенца — едно по-голямо, друго — по-малко, и третото — съвсем мъничко. Видях ги, когато излязох. Много са красиви.

Вуд прегърнал Анаста и я попитал:

— Значи вече не си злочеста и не изпитваш горчива мъка?

— Сега съм радостна и ми се иска да направя нещо необичайно, красиво, за да го гледат всички, да се радват и да казват: „Много е красиво, браво, хубаво е.“ И Алан да слуша и да се гордее с мен.

— Много правилно решение си взела, Анасточке. Създай в порива си на вдъхновение прекрасно творение. Само така може да се завоюва любовта на хората.

ТРЯБВА ДА СЕ МИСЛИ

Прекъснал спомените си, Вуд се обърнал към правнучката си, която била измислила нова игра с вървящия начело на кервана мамут:

— Със забавленията си, Анаста, държиш мамута в голямо напрежение. Трябва ли да се постъпва така с безобидно и добро животно?

— Така, деденце Вуд, аз държа мамута в приятно напрежение, като го отвличам от тъжните мисли. Ето че и теб отвлякох от мрачните ти мисли, деденце Вуд — забърборила Анаста.

— Да... На много от нас сега мислите ни са мрачни. Има си причина. А ти, Анасточка, нима нямаш тъжни мисли?

— Не, деденце Вуд.

— Нима не разбираш защо възрастните хора от рода ни са угнетени?

— Разбирам, деденце Вуд. Такива са, защото студеният ледник приближава. Много растения умират от студа. На хората от различни селища им се е наложило да напуснат родното си място. А накъде и колко трябва да се върви — никой не знае.

— Вярно е... — произнесъл замислено Вуд и малко учудено попитал правнучката си: — А на теб не ти ли е тъжно, че се разделяш с родовото ни селище, Анасточка?

— Не ми е тъжно, деденце Вуд. Щом само тъжната мисъл за раздяла възникна в мен, веднага я отхвърлих и сега изчезна — забърборила отново весело Анаста, люлеейки се на хобота на мамута, който вървял до Вуд, сякаш разбирал необходимостта да носи момичето до прадядо ѝ, за да общуват помежду си.

Отговорът на правнучката му учудил и заинтересувал Вуд. По какъв тайнствен начин бе успяла тя да се справи с тъжните мисли? И той я попитал:

— Разкажи ми, Анасточка, как успя да отхвърлиш тъжните мисли?

— Много просто, деденце Вуд. Реших да остана с родината си.

— Да останеш ли? Решила си? Нали обаче не си останала и се отдалечаваш от нея заедно с всички, Анасточка?

— Сега се отдалечавам, като изпращам всички на дълъг път. А щом се изкачим на възвишението, което се вижда в далечината — тогава ще е пладне, — трябва да тръгна по обратния път. До вечерта ще успея да се върна в родината си. Като настъпи утрото, тя ще ми се зарадва. А аз самата отсега се радвам. Представям си как родината ми ще ми се радва.

Вуд не се разтревожил от думите на правнучката си. Помислил си, че се шегува или само си представя завръщането си, за да прогони тъжните мисли. Решил да се включи в играта на находчивото момиче и казал:

— Да, цялото пространство ще ти се зарадва, но какво ще правиш там сама?

— Най-напред ще издигна насип от земя и треви около цветната си лека — започнала Анаста, — така че той да не позволи на студения вятрец от ледника да духа любимото ми цвете. Когато то разцъфне, аз трябва да съм до него, защото, ако наоколо няма никого, то ще се опечали много. „Защо разцъфнах? — ще си помисли. — За какво, след като никой не се радва на красотата ми?“ Аз обаче ще съм до него и ще му се радвам.

— Цветето ще прецъфти, Анасточка, и ще настъпят студове, каквито досега не е имало. Много растения няма да могат да цъфтят на студа. Към родовото ни пространство настъпва огромен ледник — сякаш на себе си мълвял Вуд, изкачвайки се по възвишението, за което говорела Анаста. — Да, ледникът настъпва.

— Аз ще спра ледника, деденце Вуд — изведнъж се развълнувало малкото момиче, скочило от хобота на слона и забърборило ентусиазирано: — Още не знам как, но непременно ще го спра. Там, в родината, нещо ще ми подсказе как да го спра. Усещам, силно усещам, че ще ми подсказе и ще успея. Там, в родината ни, е решението. Има го, но всички си отидоха. Никой не помисли за него. И няма на кого сега да се подсказе решението. Всички мислеха как да тръгнат и къде да избягат от студовете. Никой обаче не опита да помисли, да потърси помощ, как да отблъсне ледника. А нали, деденце Вуд, ти често говореше на събиранията, че трябва да се мисли.

Вуд застинал на място. Спрял и водачът на кервана, а след него и другите мамути.

Побелелият глава на рода се взирал внимателно в правнучката си и мълчал.

Онова, което направил после, Вуд не могъл след това никога да обясни на себе си и още по-малко на другите. Той дал знак на движещите се отстрани хора да продължат напред. А на Анаста казал:

— Последен в кервана върви накуцващ мамут, синът на водача. Познаваш го и той слуша теб най-много. Вземи го със себе си, Анаста, за да ни догониш по следите ни, когато стане много студено.

— Благодаря, деденце Вуд — възкликнало радостно момичето, прегърнало краката на стареца и се притиснало към него. — Благодаря!

— Как ще кажа какво си намислила на майка ти и баща ти?

— Аз сама ще им кажа, щом стигна до вкъщи. Сега не трябва да се казва нищо. Довиждане, деденце Вуд.

Анаста се затичала с подскоци към мамута в края на кервана, а Вуд изпратил с поглед отдалечаващата се фигурка на правнучката си, сякаш без да осъзнава случващото се. Продължил пътя си и известно време в главата му нямало никакви мисли, като чак след няколко часа Вуд се запитал: „Защо се съгласих? «Трябва да се мисли», «Никой не се замисли как да го спре.» Никой. Само тя.“ След това произнесъл на глас:

— Постъпих правилно.

МАМУТЪТ ДАН

В края на кервана леко накуцвал огромният мамут Дан. По ръст и сила той приличал на баща си — водача на мамутите.

Когато бил съвсем млад мамут, канара паднала от високо и наранила крака му. Хората завързали пръчки към крака на животното, за да зарасне правилно костта му. На Дан се наложило да лежи дълго сам. Тогава и започнало трогателното приятелство между мамута, тригодишната Анаста и котенцето, което момиченцето носело със себе си.

Малката Анаста често навестявала лежащия с превързан крак мамут, носела му лакомства и разговаряла нежно с него. Поставяла върху хълбока му котенцето, като го учела да прогонва от лежащия на тревата мамут досадните буболечки и мухи.

Най-важното обаче било, че разговаряла с тях и ги учела така, както възрастните учат децата си.

Поставяйки котенцето върху мамута, Анаста заставала пред тях, посочвала с малкото си пръстче небето с устремен нагоре поглед и произнасяла думите „небе“, „облаци“, „слънчице“. След това се отпускала на колене, галела с ръце тревата, произнасяйки ласкаво: „зелена тревичка“, „цветенцето мирише“.

Мамутът и котенцето наблюдавали внимателно действията на момичето, а след няколко дни, през които то редовно повтаряло уроците, се случила чудна случка.

Когато Анаста произнесла думите „небе“, „облаци“, мамутчето, а след него и котенцето устремили погледи към небето. А при думите „цветенцето мирише“, котенцето изведнъж скочило на земята и започнало да души цветенцето, както правело момиченцето.

Анаста продължила заниманията си с животните и след като мамутът оздравял. Харесвало ѝ да обяснява на своите четириноги приятели значението на всяка нова дума, научена от възрастните. А на младия мамут и на котенцето им харесвало вниманието на доброто момиче. Идвали като дисциплинирани ученици по обед при цветната

леха на Анаста. По това време обикновено там се появявала и тя и провеждала поредния урок с питомците си. Ако по някаква причина я нямало, четириногите ученици чакали с часове своя приятел и учител или тръгвали да я търсят.

Когато Анаста станала на шест години, мамутът Дан също поотраснал и външно приличал вече на възрастните, но поведението му се различавало значително от това на другите мамути.

Прадядото на Анаста Вуд, който бил и глава на рода, пръв забелязал, че мамутът Дан разбирал човешката реч. Този извод бил предшестван от следната случка:

Вуд седял в сянката на разклонено дърво и плетял от пръчки кошница за плодове. Анаста често общувала с прадядо си, обичала да слуша разказите му, да му помага в работата и този път била при него. Приказливата правнучка излагала бързо и с въодушевление съображенията си относно брането на плодове и искала кошницата да е хубава, защото тогава и събраното в нея щяло да е по-вкусно.

Изведнъж Вуд забелязал, че стоящият на десетина крачки от тях мамут Дан гледал внимателно Анаста и слушал думите ѝ, сякаш разбирал значението им. „Може би му харесва интонацията на гласа на момичето, излъчващата се от него енергия“ — помислил си Вуд. Той видял, че в коритото, в което се киснели пръчките за кошничката, водата свършва, и помолил Анаста да донесе малко вода от близкия извор. Винаги послушната и старателна правнучка обаче не побързала да изпълни молбата му. Тя само се обърнала към мамута и му казала: „Дан, донеси вода от извора.“ И сякаш нищо не се било случило, продължила вдъхновените си разсъждения за плодовете и кошничката.

Мамутът се обърнал бавно и направил солидни крачка-две към извора. Тогава Анаста го подканила: „По-бързо, Дан.“ И огромният мамут се затичал.

Вуд разбрал, че Дан, за разлика от другите мамути, не просто изпълнявал определени команди, а разбирал човека значително по-добре, отколкото другите животни. Разбирал значението на думите и дори нещо повече — смисъла на цели изречения.

Мамутът донесъл в хобота си малко вода и по указание на момичето я излял в коритото с пръчките.

— Благодаря — похвалила го Анаста и добавила: — Да не забравиш да полееш довечера нашата цветна леха. А сега отиди в

гората и похапни, защото, както виждаш, съм заета.

Мамутът кимнал на момичето в отговор и се отправил към гората.

„Къде е пределът на възможностите на животинския свят в служба на човека? — помислил си Вуд. — До каква степен човекът може да ги управлява? Ето че хората измислиха колелото, всички се възхищават на изобретението, търсят различни варианти за употребата му, а значително по-съвършеното от колелото — живите твари — съвсем престанахме да изучаваме. Добре ли постъпва родът ни? До какво може да доведе непознаването на възможностите и предназначението на цялото многообразие на обкръжаващата човека жива природа?“

Това си мислел Вуд и тези мисли тревожели душата му.

НЕ СЕ ПРЕДАВАЙ, РОДИНО, АЗ СЪМ С ТЕБ!

Като видял тичащата насреща Анаста, Дан заклатил радостно глава, размахал уши и спрял. Огромният мамут протегнал към малкото момиче хобота си и докоснал леко раменцето му с върха му. То прегърнало хобота, притиснало бузата си до него, погалило го нежно и весело изкомандвало: „След мен!“ И се затичало с подскоци назад, към изоставеното родово пространство.

Мамутът се обърнал бързо и затичал след Анаста. Когато тя се уморила, спряла с жест мамута и се покатирила по хобота върху главата му. Прехвърлила се на гърба на Дан и видяла там и котенцето, което отдавна било станало голям котарак, но запазило името си Котенце. То започнало да се търка в крака на момичето и да мърка, показвайки радостта и предаността си.

Късно вечерта тримата се добрали до изоставеното родово селище. Анаста изпратила Дан на пасището, влязла в малкия си дом, стигнала в тъмното до ложето с ароматното сено, полегнала на него и веднага заспала.

Събудила се на разсъмване. Излязла навън, зажумяла и разперила ръце настрани, подложила тялото си под ласкавите топли лъчи. Изкъпало се в слънчицето, момичето дотичало до ручея и със скок се хвърлило в малкия вир с прозрачната вода.

Студената изворна вода опарила тялото на Анаста, но тя пляскала в нея и се смеела възторжено. След това излязла от водата и подскачала, пообикаляла по брега, сякаш не знаела как да изразходва изпълнителната я необичайна енергия. После се изкачила на ниския хълм.

Подухнал студен вятър. Момичето увило около кръста си кърпа и прехвърлило свободния ѝ край през рамо. Гледало мълчаливо надолу към земята, където съвсем доскоро живеел родът му.

Пространството на родината му, където преди нестихващо звучали множество птичи гласове, цвърчене и жужене на насекоми, сега тънело в някакво обречено мълчание. Тук-там тревата била

побеляла от нощния студ. Дърветата и храстите в градините не цъфтели, а листенцата им се свивали, сякаш от безнадеждност.

И родното пространство, обзето от гнетяща тишина, с увяхващото, но още живо многообразие на природата, се вслушвало с неразбиране в малкото момиче. И изведнъж всичко наоколо трепнало, когато... Мрачната тишина била пронизана като от топъл лъч от вик на отчаяна и уверена радост:

— Е-хе-хей! Е-хе-хей-й-й! — крещяла Анаста напук на сковаващата тишина. — Не се предавай, Родино. Аз съм Анаста, Родино. Аз съм с теб.

Тя се затичала стремглаво от хълма към своята цветна леха, като докосвала в движение с ръце стволите на дърветата и галела листата на храстите.

— Е-хе-хей! — отново извикала тя, заобикаляйки тичешком ствола на голямата стара ябълка с побелели листа.

Тънкото, високо и радостно гласче на малкото момиченце побеждавало гнетящата родното пространство тишина. И изведнъж към неговия глас се присъединил друг — нисък, басов и могъщ звук. На вика на Анаста откликнал мамутът Дан, който тичал от пасището. Тичал и тръбял в движение, колкото сила имал.

А до момичето сега се чувало още и силно, непрекъсващо „мяу, мяу, мяу“ — котаракът с прякор Котенцето подкрепял Анаста.

Анаста спряла при цветната леха, за която се грижела, както и всички деца от селището — всяко за своята.

Тревичката в единия край на цветната леха била побеляла, цветята били оклюмали и само любимото цвете на момичето пазело още една неразцъфнала пъпка, която се накланяла към земята, сякаш се колебаела дали да цъфне. При вида на оклюмалата пъпка обаче момичето не се натъжило, а я гледало и се усмихвало. Не се натъжило, защото си я представяло като разцъфнало в цялата си красота любимото цвете.

Приклепнало пред сякаш готвещото се да увехне растение, то тихо и ласкаво го повикало:

— Ей, цветенце, аз съм тук. Събуждай се!

След това подържало в уста показалчето си и го вдигнало, определяйки от коя страна духал към цветето студеният вятър. Определило посоката на студения въздушен поток, то легнало от тази

страна на хълбок, опитвайки се да прегради с тялото си пътя на студения въздух. Студените въздушни струи обаче заобикаляли малкото дете и жилели листчетата на цветето, като не им позволявали да се разперят. Изведнъж студените въздушни потоци секнали и дори обратното — Анаста усетила топлина на гърба си. Тя се обърнала и видяла, че мамутът Дан, легнал настрани, бил закрил с огромното си тяло и Анаста, и цялата ѝ цветна леха от студения вятър.

— Ти си юнак, Дан! Умник! — възкликнала Анаста.

Вкопчвайки се в козината му, тя се покатирила на гърба на мамута, обърнала се към духащия откъм страната на ледника вятър и извикала радостно и победоносно своето: „Е-хе-хей!“. Студеният вятър задухал още по-силно. Тогава, след като помислило, момичето се обърнало в противоположната посока и завикало призивно, размахвайки ръце, сякаш канело някого. Вдигнал нагоре хобот, затръбил и мамутът. Котенцето замаявало също.

Студеният вятър стихнал, а след известно време се усетил отново, само че сега духал от другата страна, като галел с топли въздушни струйки и цветчето, и мамута, и момичето и котарака на гърба му.

Пеенето на редките птици приветствало живителните топли вълни.

Няколко дни се борила Анаста със студения вятър, духащ откъм ледника, като отново и отново притичвала при своето цвете, щом той започвал. И всеки път мамутът се разполагал до цветната леха и преграждал пътя на студа.

А после настъпил денят, когато съживилото се цвете разцъфнало. Притичалата до цветната леха Анаста се отпуснала на колене пред него, целунала жълто-червените венчелистчета, докосвайки ги леко с устни. След това отстъпила две крачки встрани да се любува на прекрасното чудо, на необикновената красота на творението — на нейното цвете.

Нямала сили да остане на място поради обзелата я ликуваща енергия и Анаста първо заподскачала на място, след което подскоците ѝ се превърнали в необичаен, импровизиран и пламенен танц. Дори мамутът Дан се опитвал да ѝ подражава, пристъпвайки от крак на крак. Въртяло се, падало по гръб, скачало и Котенцето. И живото цвете им махало с жълто-червените си венчелистчета под топлия вятър.

И тогава Анаста спряла, защото видяла на хълма двама юноши.

БРАТЯТА ПРОТИВОПОЛОЖНОСТИ

И двамата юноши били еднакви на ръст и с атлетично телосложение. Външно си приличали много, като се различавали само по цвета на косите и очите си. Единият бил светлокос и синеок, а другият — тъмнокос и черноок.

Известно време младежите стояли на място, сякаш да дадат възможност на Анаста да се окопити от неочакваната им поява. След това се приближили, без да бързат, към момичето.

— Здравей, момиче! — обърнал се към нея Тъмнокосия. — Трябва да действаш по-бързо. Интуитивно си усетила, че можеш да спреш ледника, че имаш сили да промениш Божия промисъл. Това, разбира се, е невъзможно. Ти обаче ще търсиш тези сили. И аз ще науча за човека повече, отколкото знам сега. Готов съм да ти разкажа за устройството на света, да отговоря на всеки твой въпрос, само че, момиче, трябва да побързаш.

Анаста не успяла да отговори. Заговорил вторият момък:

— Здравей, Анаста. Ти си красива и отзивчива, ти си прекрасна, както и много от чудните творения по великата планета Земя. Брат ми знае много за устройството на света, но аз мисля, че трябва да слушаш най-вече себе си.

— Добър ви ден и приятни и светли помисли за вас — могла най-сетне да приветства юношите Анаста.

— Спри — прекъснал Анаста Тъмнокосия. — Винаги е така, а толкова мразя заучените и глупави и безсмислени думи. Ние сме двама, аз съм тъмен, така че защо ми пожелаваш светли помисли?

Аз съм тъмен и мислите ми са тъмни и агресивни. Такъв съм и в това се състои предназначението ми в Божия промисъл! — все повече се разпалвал Тъмнокосия. — Ако съм светличък лигльо, светло мислителче, то няма да съм аз. Хоп — и няма да ме има. Разбра ли, момиче? Пред теб ще остане само един светличък нескопосник. Ние обаче сме двама! Разбра ли, момиче? И не си длъжна да говориш само

за светличкия. Върни си обратното мислите, ако е имало такива при думите ти, а не е било просто заучена фраза — папагалски звуци.

— Ако поздравът ми ви е обидил, ще го поправа и ще ви кажа просто: „Здравейте!“ — отговорила Анаста.

— Така е по-добре.

— Кой сте вие? — поинтересувала се Анаста. — От кой род сте? Досега не съм ви виждала.

— Разбира се, че не си ни виждала. Нас никой никога не ни е виждал. Но от нашите действия зависи всичко в човешкия свят — казал бързо тъмният юноша. — Да, всичко. Моите дела са, разбира се, повече, защото са грандиозни. Почти цялото човечество живее от катастрофа до катастрофа, движено от моите енергии.

— Спри се, мой тъмни талантиливи братко — обадил се Светлокосия — Ние така и не се представихме — и се обърнал се към момичето: — Опитай се да разбереш думите ми, Анасточка. Ние с брат ми представляваме двата комплекса на Вселенските енергии. Цялото необятно пространство на Вселената е запълнено с енергийни същности. Когато Бог е сътворявал човека, Той е взел от всяка същност равно количество енергия, по неведом начин ги е балансира в Себе Си и ги е отдал на сътворения от Него човек. От всичко балансирано в Себе Си е сътворил човека.

Когато това се случи, всички ние разбрахме, че най-силната същност във Вселената би трябвало да е човекът. Поради това и той вече се нарича не същност, а човек. В какво обаче се състои силата му, какви са възможностите му и имат ли предел, е неизвестно. И никой във Вселената не знае и досега кога тази сила, ще се прояви напълно. Дори и ние, въпреки че отделните ни енергии присъстват навсякъде. Ние винаги сме невидими, запълваме пространството, присъстваме във водата, във всяко живо същество, дори в червейчето. А във всеки човек има енергии от Вселената.

— Казвате, че сте невидими — учудила се Анаста, — но аз ви виждам!

— Да, виждаш ни, защото уплътнихме въздуха, така че да се представим в привычни за теб тела. Ето облаците например в небето също са уплътнение на въздушни пари. От тези уплътнения се получават причудливи форми, които приличат понякога на животни, на човешко тяло или лице. И човешкото тяло в значителна степен е

изградено от уплътняването на водата. Смисълът, съотношението на уплътняването на човешкото тяло е известен може би само и единствено на Създателя. Телата ни само външно приличат на човешки. Тъмнокосият ми брат е съставен от всички тъмни същности, а аз — от светлите.

— А защо се представяте пред мен под формата на човешко тяло? — попитала Анаста.

— За да не се уплашиш, когато чуеш гласовете ни, и да не хабиш енергията на мислите си в търсене откъде идва този звук — отговорил ѝ Светлокосия.

— Защо искате да говорите с мен?

— Ти си се изправила срещу стихията, срещу планетарната катастрофа. Сама си се изправила с увереността, че можеш да я предотвратиш. Ние сме сигурни, че това е невъзможно. В Божиите промисли е предвидена катастрофа, ако човечеството тръгне по гибелен път. Така е било неведнъж. И ние не бихме обърнали внимание на усилията ти, но всичките същности на Вселената трепнаха, когато твоето цвете цъфна в цветната леха. То разцъфна, въпреки че според плана на Създателя трябваше вече да е загинало. А то цъфна.

— Цветето цъфна, благодарение на мамута, който му правеше завет от студения ветреца.

— Мамутът е само звено от веригата събития, предизвикани от теб.

— Нищо не съм предизвиквала.

— Мисълта ти предизвикваше, Анасточка.

— Значи и в мен има от вашите частички? — замислено попитала Анаста. — Аз обаче не ги усещам.

— Човек не ни усеща, особено когато успее да уравни в себе си нашите частички. Когато те са в баланс, се появява трета енергия. И третата е присъща само на едно същество във Вселената — на човека. Тя се появява, когато сме напълно уравнивесени, и тази нова енергия е всесилна. Способна е да твори нови светове. За нея не съществуват никакви тайни. Такъв човек става властелин на Вселената — творец, и никой не може дори да си представи на какво е способен, възможно е да е величествено и непостижимо.

— Явно в мен вашите частички съвсем не са уравновесени, след като не мога да спра ледника — въздъхнала Анаста. — Цветето цъфна, но всичко в нашето родово пространство наоколо вежне, загива.

— Ти си на път да постигнеш единство, Анасточка. Може да се случи в следващия миг или след хилядолетия. Ето защо Вселенските енергии се стремят да ти помогнат — за да узнаят великата тайна за човека и своята по-нататъшна съдба.

— Колко интересно разказвате за необичайната сила, криеща се в единството на противоположностите. Защо обаче, след като знаете за тази необичайна сила, вие самите не се обедините?

Братята се спогледали, след което обходили с поглед родовото пространство на Анаста. И започнали да гледат в различни посоки. Бавели отговора си, сякаш подбирали думите си. Момичето чакало търпеливо.

Най-накрая му отговорил Светлокосия.

КАКЪВ Е ПРОМИСЪЛЪТ НА БИТИЕТО ТИ?

— Това е невъзможно. С брат ми имаме твърде различни задачи — произнесъл Светлокосия. — Всеки има свой промисъл. И само човекът може, докато изпълнява своя промисъл, да работи и за общия и така ставаме частички от новата енергия, присъща само на човека.

— Как може да се работи над различни, дори противоположни идеи и в същото време да се подобрява общото? — недоверчиво попитала Анаста.

— Може, като постоянно се изпреварваме взаимно. Когато ходиш, Анастушка, едното ти краче минава напред и оставя назад другото. След това изостаналото също излиза напред. Сякаш крачетата ти се съревновават помежду си. В резултат те придвижват съвместно тялото ти напред, подчинявайки се на мисълта ти.

— Какъв пример даде само, чак ми стана смешно — прекъснал брат си Тъмнокосия. — Ако ще си се представяме като два крака, то ти си съвсем късо краче, а аз съм много дълго. Когато направя крачка, тялото прекрачва през планини, а ти се бавиш, имитирайки движение. Аз според промисъла си вече за пети път довеждам човечеството до планетарна катастрофа. И въпреки че поради замисъла на Създателя то пак се възражда, аз отново го наказвам с глобална катастрофа, за да си вземе поука.

— Да, ти си талантлив, братко мой. Наистина си докарвал до всеобща катастрофа живота на цялата планета. Катаклизмите обаче не те водят до открития и нови знания и не увеличават силата ти. А човекът получава нови знания. И човечеството се възражда отново.

— Първо обаче погива в адски мъки с всичките си знания.

— Неведом е за нас, братко, промисълът на Създателя. Може в близко бъдеще миг преди катастрофата човечеството да я предотврати и тогава мисълта му да се озари с непознат за нас устрем.

— Твоите светли мечти са ми омръзнали, братко мой. Ти, момиче, мен слушай — обърнал се тъмнокосият момък към Анаста. — Аз ще ти покажа по достъпен начин цялата си сила. Моят лъчезарен

брат каза и някои верни неща. Наистина човешката мисъл е огромна енергия, която не ми е по силите, а на него — още по-малко. И всеки човек, ако разпредели правилно тази енергия, може да преобрази света.

Съществува обаче и невидимата енергия на мисълта и това е колективната мисъл. Поражда се, когато се сливат в едно мислите на отделни хора. Ако мислите на цялото човечество се слоят и се получи общочовешка мисъл, ние с брат ми ще изглеждаме като буболечки пред нея. Аз обаче се научих да не допускам възникването на колективна мисъл, като подхвърлям на човечеството различни философски теории и представи. В резултат един милиард хора разсъждават по един начин, а останалите — по друг, и така се неутрализират. Аз, момиче, съм възплъщение на всички тъмни сили във Вселената и ако ти се слееш с мен, ще станем непобедима сила. Аз имам таен план, ще го осъзнаеш и ще ми помагаш. Ще превърнем хората в наши играчки. Ще въздействаме върху разума им. Ще те направя владетелка на човечеството и ти ще ми разкажеш...

— Не ми харесва този план — отговорила Анаста и добавила: — Никога няма да участвам в него и никой от хората, мисля, няма да се съгласи.

— Няма да участваш ли? Ти, момиче, просто още не знаеш колко е забавна тази игра — да контролираш човешката мисъл. И не бързай да казваш, че хората няма да ме следват. Вече е изобретено колелото, макар и примитивно засега, но по-нататък хората ще съединят две дървени колела с прът в съответствие с плана ми, гениалния ми промисъл.

— Че какво лошо има в колелото? Когато трябваше да докарвам фураж за ранения мамут Дан, каручката с колела ми беше от помощ.

— Така е, хубаво е, момиче. Дори много. Това колело ще бъде усъвършенствано. Ще се направят огромен брой колела. И хората ще открият, че не е удобно колелото да се търкаля по голата земя, през буците, ямите и високата трева. И тогава ще покрият огромна част от земята с каменна кора, за да се търкалят по-гладко колелата.

И все повече ще се увеличават, ще мачкат стенещата земя, носейки едни хора върху себе си и мачкайки безмилостно други.

Ти, момиче, се опитай да си отговориш само какво може да е мощно от силата, която насочва хората към гибел. Ако не намериш в себе си отговор, признай величието ми.

Замислила се Анаста, но не намерила в себе си отговор и отново погледнала към светлокосия момък. Светлокосия отвърнал на безмълвния въпрос на момичето:

— Брат ми, Анасточка, ти нарисува тъжна картина. Такава е задачата му и той я изпълнява добросъвестно. В погледа ти виждам въпроса дали и аз имам промисъл. Имам и също искам да те поканя да участваш в него.

— Какво представлява той?

— Да се опитаме да разберем великото творение на Създателя — човека. Да разкрием величието на бъдещите му творения.

— Нима на Земята не е сътворено вече всичко? — учудила се Анаста.

— Проблемът е, Анасточка... Виж цъфналото прекрасно цвете. Всяко растение или животно е отделно и различно, но всички са и взаимосвързани. Създателят е сътворил чудесен, хармоничен и съвършен земен свят. Това обаче не означава, че този свят не може да бъде усъвършенстван.

Творенията на Създателя могат да се разглеждат само като подготвяне на материала за по-съвършено произведение — създание, невиджано досега, съвършена форма на живот, каквато никой още не си представя.

— Кой може да е по-съвършен от самото съвършенство? — изумила се Анаста.

— Производното от Него — син и дъщеря на Великия родител. Например, ти, Анасточка.

— Аз ли? Аз дори не мога да си представя как би могло да се промени вече създаденото. Аз например изобщо не искам да бъде променено по какъвто и да е начин цъфналото в градината ми цвете. И си мисля, че в никакъв случай не трябва да се променя, за да не се наруши съвършенството. И защо да се променя Котенцето? А как може да се усъвършенства например мамутът Дан? Да се променят хоботът, ушите му? Защо да се прави това?

— Ти обаче вече си променила мамута Дан, Анасточка.

— Не, никога не съм го променяла — учудено възрази тя.

— Външно — да, но твоят мамут Дан изпълнява значително повече човешки поръки, отколкото всичките други мамути, живели някога на Земята. И осъзнаването на задачите от Дан е качествено

ново. Ще се съгласиш, като го сравниш с останалите мамути, на които прилича външно.

— Сега вече разбирам. Според мен той е по-умен от всички останали. Просто не съм се замисляла досега.

— Както виждаш, значение имат не само външните форми и строежът на тялото. Съдържанието и предназначението са по-важни. А съдържанието и предназначението на Дан си сътворила и определила именно ти. И се е превърнал в мамута Дан, който външно не се различава от другите мамути, сътворени от великия Създател, но все пак е различен. Сега е общо — на Създателя и твое — творение. И не е ясно коя част надделява. Защото мамутът Дан е придобил не само способности за изпълнение на повече команди, от полза за човешкия бит. Той е станал по-съобразителен, предан и чувствителен. Спомняш ли си, веднъж бе заспала върху сухата трева под високо дърво, а когато се събуди, видя мамута Дан да стои неподвижно над теб. Ти се разсърди, защото той миришеше лошо и сякаш бе дошъл нарочно да те събуди. Затова стана и тръгна по мократа трева към къщи. Но преди това каза недоволно на мамута Дан: „Дан, постоянно се отделяш от стадото и си започнал да идваш, дори и когато не те викат. Върви си на пасището, при своите братя.“

И тръгна по мократа трева боса, без да се обърнеш. Помниш ли, Анасточка, че тревата бе мокра?

— Да.

— А знаеш ли защо мамутът Дан миришеше толкова неприятно?

— Не.

— След като ти заспа, се разрази буря. Не само хората, но и животните знаят, че мълниите падат най-често върху високите дървета. Дан видя как заспиваш и когато започна бурята, се отдели от стадото и дойде при теб. Не те събуди, а просто застана над теб да те пази от дъжда. Дървото, под което спеше, бе ударено от мълния. Един клон пламна и тръгна да пада. Щеше да се стовари върху теб, но мамутът Дан успя да го хване с хобот. После пламна втори клон. Дан премахна и него, но огънят опърли козината на главата му и тя започна да тлее с неприятна миризма. Опърленото го болеше нетърпимо, но Дан стоеше неподвижно над теб, спящата. Когато ти си тръгна с упрека, че е досаден, той дори не се обиди и забрави болката. Радваше се, че не си

пострадала, и след това, докато лекуваше изгореното, мислеше нежно за теб.

Анаста скочила и се затичала към стоящия встрани мамут. Той заклатил радостно глава. Анаста хванала края на хобота му, потупала го с ръчичка, притиснала бузата си до него и после го целунала. Мамутът замрял. Продължавал да стои неподвижно и със затворени очи, дори и след като момичето се отдръпнало от него и се върнало при светлокосия юноша.

— Разбрах — казала Анаста на Светлокосия, — че мамутът Дан е променен. Може би се е получило от само себе си, а може и аз с нещо да съм помогнала. Той е различен от другите създадени от Твореца мамути. Значи на човек е дадено правото да променя?

— Дадено му е — отговорил ѝ Светлокосия. — Помисли сега според кой промисъл?

— Според добрия.

— Тогава го определи. Избери, създай!

— Значи Онзи, Който е създал всичко на Земята, не е определил никакъв промисъл, по който да живее човекът?

— Мисля, че му е предоставил много варианти за избор, но Самият Той е мечтаел само за едно.

— За какво?

— Само човек може да намери отговора.

— А къде да го търси?

— В себе си. Като мислено си представя, изброява, сравнява различните варианти за устройването на живота на Земята.

— Значи хората живеят на Земята, но не знаят нищо за промисъла на Създателя?

— На хората е дадено великото знание за биологичните възможности на развитие, но те имат пълна свобода да заменят биологичните възможности с технократски. Те решават дали да използват заложените дълбоко вътрешни възможности. Например на живото дърво, което расте, усеща биологичните ритми и се приспособява към тях, като регулира състоянието си в съответствие с външните условия. Или ще използват външните повърхностни възможности на мъртвото дърво. Хората, тръгнали по технократския път на развитие, използват повърхностните възможности, като

изработват от дървото оръдия на труда и го употребяват като гориво или строителен материал.

Неясно защо, но хората винаги избират технократския път. А той неизбежно ги води към катастрофа. Вече се е случвало неведнъж. Всичките планетарни катастрофи са следствие от човешките мисли.

— Никой от хората обаче не е сътворил ледника, който принуди рода ми да напусне дома си.

— Родът ти, Анасточка, вече е поел по технократския път. И съгласно промисъла на живота ледникът ще го настигне и погуби. Животът обаче ще се възроди. Ще се появи нова надежда за човешкия разум. Ако ледникът бъде спрял от някого, а това може да бъде направено само от човек, родът ти ще продължи да живее технократски. И рано или късно този път ще го доведе пак до катастрофа. Наистина, има вероятност човекът, намерил начин да спре ледника, тоест предотвратил една катастрофа, да успее да предотврати и следващата. Възможно е малко преди поредната катастрофа да озари душите на хората с разбирането за погрешния им избор и да я предотврати. Тогава човечеството ще е в състояние да избере нов път, като постепенно изостави смъртоносните си изобретения. Трудно е обаче да бъдат озарени душите на хората от технократския свят.

В течение на технократския живот хората престават да са разумни същества. Необходимо е обръщане не към разума, а към чувствата им и чрез тях да им се разкрие същността на Божествения промисъл. Той трябва да се почувства, за да се осъзнае от този, който ще го съобщи.

— А нима ти не го разбираш?

— Не напълно. Може би не може да бъде изцяло осъзнат промисълът на брат ми. Разбирането му не може да бъде осъществено докрай... Защото ще е спиране на движението. Освен това не виждам граници пред усъвършенстването например на твоя мамут.

— А на другите животни?

— И на тях също. Ти знаеш, Анасточка, че потомството на всички животни възприема поведението, навиците на своите родители. Това означава, че всяко следващо поколение ще е малко по-напреднало от предишното и ако човекът определи правилно предназначението на всички твари, ако всяко следващо поколение продължи да усъвършенства животинския свят около себе си, който да освободи

човека от битовите грижи — така и човешката мисъл ще се освободи за по-велики дела.

— Сигурно може да подежда, когато става въпрос за животните. Аз обаче никога не бих пожелала да усъвършенствам цветето, защото то и сега е съвършено.

— И аз така мисля, Анасточка. И все пак прекрасното ти цвете е само багра, предоставена от Създателя на Неговата дъщеря за нейните бъдещи творения.

— Защо да е багра? Нали цветето е живо?

— Да, разбира се, то е живо и си е самодостатъчно, но в същото време може да е просто малка частица от велика по красотата си жива картина.

Погледни цветната си леха. Най-красиво в нея е любимото ти цвете. Ако обаче посадиш в нея още две или три такива цветчета, видът на градинката ще се промени. После можеш да посадиш други, но също толкова красиви цветя и видът на цветната ти леха отново ще е различен.

Дори можеш да засаждаш различните цветя в различна последователност, с което да усъвършенстваш живата картина. Съвършенството не познава граници. Непрекъснатото му търсене съответства на промисъла на Създателя.

— Това означава ли, че човекът е създаден, за да прави всичко около себе си все по-красиво? За да усъвършенства подарения му от Създателя свят? В това ли се състои основното предназначение на човека?

— Да твори чудни живи картини, да опознава и усъвършенства животинския свят — това, разбира се, е важно предназначение на човека. Струва ми се обаче, че основното е другаде.

— Къде?

— Когато усъвършенства Божия свят, и човекът със сигурност ще става все по-съвършен и така до безкрая. Пред него ще се разкрият големи възможности.

— А как ще става по-съвършен? Нали никой няма да го обучава?

— Ти, Анасточка, си отгледала красиво цвете и опитът ти е помогнал да разбереш как се прави това. Догодина ще се помъчиш да направиш творението си още по-хубаво. И ще го постигнеш, използвайки предишния си опит и чувства. Това означава, че когато си

сътворила за пръв път, ти си придобила опит, знания, усещания, които ти позволяват да създаваш по-съвършеното. Следователно самото ти творчество те обучава.

Творчеството в Божията жива природа усъвършенства твореца.

Това е процес без край и достижими върхове, защото подобно велико творчество е безкрайно.

— Много ми се иска да живея в такъв прекрасен свят, където всичко да може да се усъвършенства до безкрай, където творецът ще усъвършенства творенията си, а творенията ще усъвършенстват своя творец. Искам да живеят в такъв свят и баща ми, и майка ми, и дядо Вуд, и целият наш род — усмихнала се Анаста и очите ѝ засияли. — Ледникът трябва да бъде спрял. Как обаче?

— Човешката мисъл е най-мощната енергия във Вселената и възможностите ѝ нямат граници. Важното е да се научиш да я използваш правилно. Как и с помощта на какво обаче може да стане това, е неизвестно. Само човек има силите да направи това откритие.

— Сигурно мисълта ми е още съвсем малка и слаба — въздъхнала тъжно Анаста. — Аз искам ледникът да спре, но той все повече се приближава и с всеки изминал ден става все по-студено. Това означава, че мисълта ми е слаба. Ако мамутът Дан можеше да мисли за ледника... Главата му е голяма, следователно и мисълта в нея може да е голяма и мощна.

Анаста се приближила до мамута, плеснала с длан протегнатия към нея хобот и казала развълнувано:

— Толкова си голям, Дан, и главата ти е огромна. Значи в нея може да бъде заключена голяма мисъл. Помисли, Дан, и спри ледника. А иначе само слушаш ли, слушаш. Отиди, Дан, поне до пасището, защото храната за теб е все по-малко.

С края на хобота си мамутът Дан погалил момичето по бузата, след това — по косата, обърнал се бавно и се отдалечил. Котаракът на име Котенцето се затичал, скочил върху крака на мамута и вкопчвайки се в козината му, се покатерил върху гърба му.

— Време е, Анасточка, ти и твоите любимци да напуснете това място — обърнал се светлокосият момък към момичето, — защото зад онази планина вече има лед. Още не е основният ледник, но дори и той може да премести планината, която пази долината, като отнесе градините и домовете, в които е живял твой род. Затова все повече се

понижава температурата. Основният ледник ще избутва този лед и планината ще започне бавно да се движи. Ще се случи след няколко дни.

— Няма да напусна. Трябва да видя леда и да разбера защо нахлува в нашата земя. Трябва да измисля начин да спра ледника. Утре сутринта ще се изкача на планината и ще го разгледам.

— Пожелавам ти успешни и правилни мисли, Анасточка — поклонил се на момичето, прощавайки се, светлокосият юноша и се обърнал към брат си: — Да тръгваме, братко мой, и да не пречим на момичето, защото може и да разбере как да се научи да управлява мисълта си.

— Да вървим. Макар че ти си основната пречка. Разфилософства се, разприказва се...

— Ей, почакайте. Моля ви, почакайте — сепнала се изведнъж Анаста. — Вие ми разказахте за своя промисъл. Това означава, че и аз би трябвало да имам такъв, но досега не съм мислила за него. Може би аз нямам?

— Ние, момиче, трябва да си тръгнем. А ти мисли по-бързо, не се помайвай, защото остава съвсем малко време — само два изгрева на слънцето — казал Тъмнокосия, без да отговори на въпроса ѝ.

И юношите си отишли.

КОЙ УПРАВЛЯВА МИСЛИТЕ НИ

Анаста останала съвсем сама. Тя тръгнала бавно по повехналата трева в долината, в която доскоро живеел нейният род, и се опитвала да разбере в настъпилата тишина как може да се управлява собствената мисъл.

„След като мисълта е най-мощната енергия — разсъждавало момичето, — то какво може да управлява най-силната? Ако притежавам такава енергия, то какво у мен може да е по-силно от нея? И защо мъдрите ни старейшини ни учеха по време на събиранията ни на всичко, но не споменаха как може да се управлява мисълта? Може би и те самите не знаят?

Най-силната енергия е неуправляема. Тя върви ту в една посока, ту — в друга. Дори и да я притежавам, все едно не е моя, щом не мога да я контролирам по никакъв начин. И може някой да я примами и да си играе с нея. И тъй като тя е в мен, и на мен да влияе, а аз дори няма да знам.“

Анаста мислила за силата на мисълта чак до мръкване. И дори когато си легнала, продължила да мисли усилено за нея.

Когато се събудила на сутринта, Анаста не видяла, както обикновено, мамута Дан до къщичката си. Преди винаги бил наблизо, когато се събуждала, но сега го нямало. Дан не се появил и след като Анаста се изкъпала във вира на ручея. Тя започнала да го зове, викайки към пасището: „Дан, Дан!“, но той не се появил. А и Котенцето го нямало през тази нощ до нея, както и на сутринта.

„Отшили са си — разбрала Анаста. — Мамутът има нужда от много растителна храна, а тя става все по-малко. Значи Дан си е отишъл, за да не умре от безсмислена гладна смърт. А с него си е отишло и Котенцето. Аз обаче няма да си тръгна“ — помислила си Анаста, метнала върху рамо одеяло, изплетено от трева, и се отправила решително към планината, зад която настъпвал ледникът. Докато се изкачвала по пътеката към върха на планината, Анаста отново се

опитвала усилено да разбере как работи най-силната енергия — човешката мисъл. Какво трябвало да направи, за да спре ледника?

Изкачила се върху планината и застанала на върха ѝ, загръщайки се срещу вятъра с кърпата си. Силните студени въздушни струи рошели косата ѝ и ту откривали бенката на челото ѝ, която приличала на звездичка, ту я скривали. Момичето обаче не им обръщало внимание, а наблюдавало какво се случва долу, от другата страна на планината. В подножието ѝ вече нямало никаква зеленина. От хоризонт до хоризонт, докдето стигал погледът ѝ в далечината, се простирал ледникът.

Ледените монолити се прокрадвали към планината. Те били огромни, а дори не били основният ледник, само първите ледени блокове, тласкани от още по-мощни. „Със сигурност планината няма да устои срещу тези грамади“ — мислела си Анаста.

„Единият склон на планината вече е измръзнал и там няма никаква растителност. Ще замръзне и другият.“ Сякаш като потвърждение на мислите ѝ от леда се разнесъл трясък и бликнал поток вода, размесена с ледени парченца. Сега ледените блокове започнали да се приближават до планината, разбивали земята пред себе си ѝ тласкали повалените дървета.

Анаста устремила поглед към най-големия леден блок и потреперила от видяното. Опрял глава в огромната ледена планина, отпред стоял мамутът Дан. До ледената грамада той не изглеждал вече толкова внушителен.

Анаста си спомнила колко внимателно слушал Дан думите ѝ за силата на мисълта, способна на много неща. Спомнила си как му казала, че в голямата му глава би трябвало да има големи и силни мисли. И той бе разбрал всичко това по свой начин. Бе решил, че ако долепи голямата си глава с голямата мисъл до ледения блок, ще може да спре придвижването му.

Анаста се затичала устремено по пътеката към подножието на планината, където бил застанал мамутът Дан.

Рязък порив на вятъра с боцкащи снежинки смъкнал кърпата на момичето, но то не я вдигнало. Скочило върху камък, спънало се и се затъркаляло през глава надолу. Станало отново и продължило да тича.

Стигнала до краката на Дан и видяла... В леда под главата на мамута се била образувала малка вдлъбнатина, защото ледът там се

топал и по хобота на мамута се стичала на тънки струйки вода.

Мамутът треперел от студ. Анаста видяла и че долу в краката му треперело от студ и Котенцето, което като Дан било опряло глава в леда, опитвайки се да задържи придвижването на ледника.

— Е-хе-хей — развикала се, Анаста. — Е-хе-хей!

Обаче нито мамутът, нито котаракът реагирали на вика й. Момичето вдигнало треперещото от студ Котенце, притиснало го до себе си и разтрило телцето му. След като се стоплило малко, Анаста го накарала да се покатери на гърба на мамута. Котенцето се старало с всички сили, но паднало. Успяло да стигне догоре едва при втория си опит.

Анаста стъпила върху камък, за да се приближи до ухото на мамута, и му зашепнала:

— Дан! Мой верни Дан. Ти си много умен и предан. Ти си добър. Ти можеш да мислиш — може би не съвсем правилно, но това е поправимо. Мисълта не е само в главата, тя е навсякъде. Дан, ти трябва да отидеш от другата страна на планината. — Мамутът стоял неподвижно и само от време на време по тялото му пробягвали тръпки, така че Анаста зашепнала отново: — Аз съм Анаста! Чуваш ли ме, Дан? Аз съм Анаста. Няма да си тръгна от тук без теб. Обърни се към мен, Дан.

Мамутът Дан отдръпнал бавно главата си от ледения блок и се обърнал към момичето. Гъстата козина на челото му била мокра, той отворил с мъка очи и погледнал момичето. После вдигнал с усилие хобота си и докоснал с върха му рамото на Анаста. Хоботът му бил съвсем студен. Анаста го обхванала с ръце, започнала да го разтрива и да духа върху него, сякаш така можела да стопли огромното тяло на мамута. Всъщност тя наистина го сгряла, но не с топлината на дъха си, а с нещо още по-топло и значимо. Й мамутът я послушал и тръгнал след нея. Докато Анаста го водела за хобота като за ръка, той едва местел краката си. Дан се изкачил на върха на планината. Там останалото без сили момиче седнало върху ствола на повалено дърво и като посочило с ръка все още зеления склон, наредило на мамута да се спусне надолу.

— Върви, Дан, надолу. Върви към пасището си, където ще отдъхнеш и ще се подкрепиш. Там все още ще се намери храна за теб — и добавило твърдо: — Върви, Дан, надолу!

Мамутът се подчинил и започнал да се спуска бавно по пътеката към все още зелената долина. Направил десетина крачки и се обърнал към Анаста, вдигнал хобота си нагоре и затръбил силно. Също както когато Анаста тичала из долината и молела родината си да не се предава на ледника, като викала своето: „Е-хе-хей!“, побеждавайки тишината.

И както тогава, Анаста събрала сили и извикала: „Е-хе-хей!“. Махнала с ръка на Дан и го отпратила надолу. И мамутът Дан се спускал бавно по планината в изпълнение на заповедта на своята стопанка. А тя...

Като си починала малко, Анаста се качила върху камък. Огледала ледените грамади, изпълнили пространството пред нея, докдето погледът ѝ стигал, и произнесла тихо, но уверено:

— Аз съм човек! Мисълта ми е силна. Аз насочвам мисълта си срещу теб, леднико. Ти трябва да спреш и да се върнеш. Това ти заповядвам аз с мисълта си.

Отдолу отново се разнесъл трясък и ледът се придвижил още малко към планината. Порив на студен вятър ударил момичето в гърдите, сякаш се опитвал да го събори.

— Върни се назад. Заповядвам ти, лед. Назад! — и отново трясък, и отново ледникът настъпил срещу малкото момиче.

Известно време Анаста мълчала, гледала приближаващия ледник и изведнъж се усмихнала.

— Разбрах. Ти се храниш с мисълта ми, леднико. Разбрах. Вече няма да те има.

И Анаста се обърнала с гръб към ледника, седнала на ствола на дървото и започнала да гледа своята все още зелена долина. Тя обаче не виждала повяхващите от студа цветя и треви, а си представяла как ливадите разцъфтяват с буйни цветове, как по дърветата се появяват белоснежни и розови цветчета, как птиците пеят и в тревата цвърчат щурци. Как прадыдо ѝ Вуд се връща в долината, а след него и целият род. И Анаста тича боса по тревата, за да го посрещне. Все по-бързо и по-бързо...

Мисълта на Анаста се ускорявала все повече и повече. Успявала! Само за миг обгрижила милиард тревички. И можела да си представи всяка поотделно — от коренчето до стръкчето. Успяла да насочи към

всяка слънчев лъч. Да ги напои с роса и с капчица дъжд и с ветреца да ги погали.

Анаста се унасяла от умора върху камъните до ствола на поваленото дърво. В гърба ѝ духал студен вятър. Мисълта на заспиващото момиче обаче продължавала да работи и все повече се ускорявала.

Стремителните мълнии от мисълта за всичко в пространството се докоснали. Пробудило се същественото. И се родило ново в пространството. Като че ли от съня ѝ се изправила цялата родина на Анаста. Мисълта не спряла и когато малкото момиченце Анаста заспало за хилядолетия.

Мисълта му — великата човешка енергия — витаела над долината и галела буболечките, тревичките, Котенцето и мамута Дан.

Ледените блокове потрепвали, припуквали, но не можели да се придвижат напред дори с милиметър. Почнали да се топят. Потоците вода заобикаляли долината и се сливали в реки и езера.

Ледникът се предал, безсилен да надделее над човешката мисъл, най-силната енергия във Вселената.

КАКВО ГИ ОЧАКВА ХОРАТА?

Потоците вода от топящия се ледник образували голяма река и бурното ѝ течение помитало по пътя си камъни и повалени дървета, размивало и отнасяло плодородния слой почва заедно с растителността и всичко живо в нея. Родовата долина обаче, напусната принудително от хората, останала незасегната от страшния поток.

Листата на дърветата в долината пожълтели и опадали, не се чували птичи песни. Част от растенията обаче продължили да се борят за живота си и се приспособили към необичайното за тези места застудяване. И дори в красивата цветна леха на Анаста все още стояло любимото ѝ цвете.

Долината била пазена от планинската верига, а на един от върховете било заспало за хилядолетия малкото момиченце Анаста.

В подножието на планината стояли двама стройни юноши, светлокос и тъмнокос. Те гледали огромната канара, надвиснала над земята, а от двете ѝ страни се просмуквали капки вода.

Тъмнокосият момък произнесъл злорадо:

— Така им се пада на тези хора, които губят разума си. Скоро водата ще подрони опорите около скалата и тя ще рухне и ще отвори пътя към долината за смъртоносния поток. Водата ще се спусне като мощен водопад, ще събори и отнесе със себе си планинските скали и постепенно ще размие, ще отнесе цялата планина. Потокът, който сега заобикаля планината отдясно, ще събори тази огромна канара, ще нахлуе в процепа, като го увеличава постоянно, и ще промени посоката си.

— Да, ако тази канара рухне, докато потокът още не е стигнал до равните земи отвъд долината и не се е умирил напорът на водата, тогава той ще нахлуе с цялата си мощ в родовата долина на Анасточка — съгласил се светлокосият юноша и добавил: — Сега съжалявам, че приех човешки образ. Тук е необходимо животно с могъщо тяло, за да подпре скалата.

— Ха, ха, съжалявал, че не е могъщо животно! Ти, разбира се, можеш да се преобразиш, но тогава ще си ограничен в действията и мислите си. Няма да можеш да говориш като човек и да съобразиш, че канарата ще бъде отнесена скоро от потока. А и какво повтаряш само: „Родовата долина.“... „Анасточка.“... На нея вече ѝ е все едно. Душата ѝ сега витае из необятната Вселена.

— Да, витае... — казал замислено и с нежност Светлокосия. — В нея са старателно запазени мисълта и мечтата ѝ. Осъзнатите неща, великите знания. Все пак успя да спре ледника. С чувствата си Божията дъщеря опозна силата на човешката мисъл. Промени леко Божия промисъл.

— Точно така — леко! Защо си толкова сантиментален? Само леко означава, че е нужно още. Какво си се прехласнал? „С чувствата си опозна.“... „Божията дъщеря“ — подразнил го Тъмнокосия и продължил язвително: Бурният поток все пак ще нахлуе в долината. Ще се устреми след тълпата безумци, които дори не подозират, че причината за катастрофата е в самите тях, в техните мисли и дела, защото са пренебрегнали естествената страна на нещата. Стремехите им са още в зародиш, но познаваме пагубната сила на подобни стремехи за тях самите и за Земята, и за цялата Вселена. И за да не се мъчат и да не терзаят Земята, те ще бъдат унищожени от Божия промисъл още в самото начало на гибелните си стремехи. Бурният поток ще ги настигне. Огромната ревяща лавина от вода, камъни, повалени дървета и животински трупове ще се приближава неумолимо към тях.

Първо ще чуят грохот зад гърба си и усетили бедата, ще ускорят ход. Бученето обаче ще нараства и ще видят в далечината огромен смъртоносен вал, приближаващ към тях. Ще е като световния потоп. Всичките ще бъдат обхванати от ужас — мамути, котета, деца и старци. И душите им ще отлетят във Вселената, запазвайки само ужаса в себе си.

И със злокобна страст Тъмнокосия започнал да имитира обхванатите от ужас хора — майки, притиснали до гърдите си бебета; хора, паднали на колене с прострени към небето ръце и трескаво молещи се за пощада. Други — бягащи с последни сили и крещящи. След това той спрял, погледнал към хората и казал:

— Разбра ли, мой бледолики братко, какво неизбежно ще застигне тези хора? Така че момиченцето, заспало върху планината, не е променило съществено Божия промисъл.

— Не ми харесва, братко, какво бъдеще за хората изобрази. Ние, Вселенските същности, сигурно можем да предприемем нещо. Не можем да останем безучастни. Когато не действаме, ние не съществуваме.

— Какво го интересува бъдещето какво ти харесва и какво не, след като то е неизбежно? — усмихнал се накриво Тъмнокосия.

И без да дочака отговора на брат си, той се обърнал рязко и видял... Застанал под гранитната канара, светлокосият му брат я подпирал — със своите рамене и ръце. Потокът вода по ръба на скалата намалял значително.

— Глупаво, безсмислено и нерационално — произнесъл след кратка пауза Тъмнокосия. След това помълчал още малко, сякаш размишлявал, и с нови сили започнал да се подиграва на брат си, доказвайки безсмислието на действията му: — Тук няма никого и затова няма и кой да се посмее над пълната ти глупост. Като си застанал под гранитната канара, дори не си си направил труда да прецениш теглото ѝ. Водата все пак се просмуква и опорите, поддържащи гранита, се оронват. Така че върху теб ще пада все по-голяма тежест. Ясно ли ти е това, бледолики глупако?

— Ще постигна с волята си плътността на гранита и ще устоя. Трябва да издържа само два дни. Ще издържа! — казал светлокосият атлет.

— О, престани! „Ще издържа“, „ще постигна“... А каква е площта на опората ти? Двете ти стъпала. Към средата на втория ден цялата тежест ще легне върху теб, а ти ще започнеш да потъваш в земята като гранитен кол и ще изтласкаш настрани по-малките камъни. Щом потънеш до колене, потокът ще събори гранитната канара.

— Ще се подпра на ръцете си и ще издържа още половин ден.

— Ще издържиш, разбира се. Само че не половин ден. Ще издържиш най-много един час, упорит глупако, след което всичко ще се срути. През безкрайността на годините от часа на Сътворението Божият промисъл нито веднъж не се е провалял. И аз съм съгласен с него. След като човечеството поема по абсурден път на развитие, по-добре е да се унищожи в самото начало. Може пък новата цивилизация

на Земята да осмисли предназначението си и тогава ще го разберем и ние. Вселената ще стане свидетел на нови действия, различни от сегашния примитивизъм. На Земята неведнъж са се случвали катастрофи, които са отмивали натрупаната от човека мръсотия.

Кого искаш да спасиш? Човечество, което в бъдеще със собствените си ръце ще създава ад за себе си и за всичко живо на Земята? Да ти припомня ли докъде ще ги доведе технократският път? Защо мълчиш? Аха, чудесно! Ти се вкаменяваш и вече ти е трудно да говориш, нали? Не говори. Чудесно! Стой като каменен истукан и само гледай. Виж картините от живота в бъдещето на хората, които се опитваш да спасиш. Винаги съм им се наслаждавал! В тях са запечатани безпросветна глупост, абсурд и суета. Да, ти не обичаш тези картини. Но сега гледай, мой бледалики, вкаменяваш се и си неподвижен, гледай! Не — първо чуй онова, което винаги отричаш.

Ако напусналите долината не бъдат унищожени, те ще следват своя технократски път. Ще се размножават и поколение след поколение ще рушат; унищожават и променят великата земна хармония. Ще убиват животните. Животните, предназначени да им служат. От жив материал ще направят разнообразни и бездушни механизми. Ще оправдават действията си със звучни думи като „индустриализация“, „научно-технически прогрес“ и в тях ще влагат смисъла на разумното развитие.

Че те имат ли разум? Разумно ли се развиват? Те ще рушат като безумци ненадминати творения и ще наричат варварските си действия „прогрес.“ Те са болни! В разума им се е вселил вирус! И епидемията ще порази цялото човечество. Този вирус ще е виновен за унищожаването на всичко земно. Той е заплаха за цялата Вселена. Нарича се... Вече знаеш какво ще кажа, нали? Неведнъж си ме молил да не го повтарям и си се извъръщал от мен, опитвал си се да се отдръпнеш, само че сега не можеш да направиш нищо. Цялата човешка цивилизация ще бъде поразена от антиразума.

Поразеното от антиразума човечество ще влезе в измерението му, ще започне да върши колосални по глупост и мерзост деяния, като ги обясняват с думите „прогрес“, „съвършено“, „нравствено“, „красиво“, „рационално“, „духовно.“ Не ми ли вярваш?

Тогава ще ти го покажа! Сега гледай.

Тъмнокосият юноша очертал с ръка във въздуха квадрат, в който се появила холограма.

Тя изобразявала строяща се дванадесететажна жилищна сграда. Два подежни крана издигали до готовите етажи строителни материали. През отворите за прозорците можело да се видят хора с оранжеви каски и сини гащеризони, заети с довършителни работи. Тъмнокосият момък коментирал:

— Това недоразумение с килийки те ще наричат дом. Антиразумът превръща хората в антихора. Те са изопачили същността и смисъла на думите: „мой дом“. Домът — живото пространство, изградено от съзнанието на човека и отразяващо мисловните му способности — те са заменили с изкуствена каменна килия. И са я нарекли като издевателство над разума, „дом“. Ограничената им мисъл не е необходима на Вселената. Тя се превръща в хранителна среда на антиразума, като развива и укрепва мощта му. И тази хранителна среда нараства непрестанно.

Холограмата се разширила до хоризонта и на нея се видели множество строящи се кутии с изкуствени каменни килии. Някои от тях се разрушавали, но на тяхно място хората с оранжевите каски издигали нови и още по-високи каменни съоръжения с още повече килии.

Тъмнокосия продължавал:

— За правото да живеят в тези килии те ще трябва да извършват неща, неприсъщи на разумно същество — на Човека! Децата на Бога! Богините! Гледай, мой бледалики братко, гледай за какво говоря.

Тъмнокосият юноша махнал отново с ръка и квадратът с холограмата се появил пак. Този път представляла огромен супермаркет. Тълпата хора пазарували, поставяли покупките в метални кошници и се приближавали до някоя от редиците каси, за да платят за избраните стоки.

— Това са съществата от каменните килии. Всеки ден те се занимават с различни безполезни за разума дейности и ги наричат работа. За работата си те получават хартийки, измислени пари. Тук виждаш как разменят получените пари срещу храна.

От самото начало Бог е сътворил всичко така, че е било достатъчно разумният човек само да протегне ръка, за да вземе желаното Божие творение, да го употреби с наслада, като усили

енергията в себе си и удовлетвори плътта си. Тези същества обаче са променили начина си на живот така, че около тях няма Божия храна. Онази, която получават срещу хартийките, не притежава Божествена енергия. Съществата, наложили такъв начин на живот, не могат да се нарекат разумни. Битието им е продукт на антиразума.

Изображението в квадрата се променило и в него се появила в едър план касиерка. Един след друг към касата ѝ се приближавали хора и поставяли пред жената пакети, кутии, буркани и бутилки. Жената казвала на всеки с усмивка: „Здравейте.“ Вземала опаковките, прекарвала ги над някакво стъкълце и на касовия апарат светвали цифри, отбелязващи цената на стоката. Касиерката вземала пари от човека и му казвала: „Благодаря за покупката. Заповядайте отново.“ И пак се усмихвала.

В този момент в квадрата се видяло в едър план лицето на жената. За момент тя се извърнала от опашката и се навела да вдигне опакованата стока. Това станало за няколко секунди и на лицето ѝ се появило тъжно и обречено изражение. Клепачите ѝ се отпуснали, издавайки неимоверна умора. С една ръка жената вдигнала пакета, а другата притиснала до хълбока си и се намръщила от болка. Когато се обърнала към хората, на лицето ѝ отново имало усмивка и казвала на всеки: „Здравейте, благодаря за покупката, заповядайте отново.“

Тъмнокосият юноша продължил обясненията си:

— Пред себе си, братко мой, виждаш същество, което ти наричаш богиня. Тя седи зад апарат, съставен от винтчета и кабелчета, а самата не е по-съвършена от тези винтчета. Апаратът няма нито душа, нито разум, просто действа по зададена програма. Жената седи зад него по дванадесет часа на ден, натиска клавишите и казва на всекиго: „Благодаря.“ За какво благодари? За нищо — тя е като автомат. Би трябвало да има разум, но седи и натиска клавишите на някакъв апарат по дванадесет часа на ден. Така ще прави през половината от живота си, за да попадне в края на краищата в каменната килия.

Разумът не би допуснал такова нещо, което означава, че в нея живее вирусът на антиразума и тази жена не е човек, а античовек и се намира в измерението на антиразума. Вътрешните ѝ органи са поразени, тя не консумира нормална храна, във вените ѝ се сгъстява и застоява кръвта, защото ѝ се налага да седи по дванадесет часа. Тя

изглежда състарена за годините си. Виж! Ето как трябва да изглежда на тази възраст, ако е в измерението на Разума като човек.

Новата холограма в квадрата показвала стройна светлокоса красавица, която тичала покрай ручей към голо момченце — нейния син. Хубавата жена го вдигнала на ръце и се завъртяла, смеейки се щастливо.

Между двете жени от различните измерения нямало много общо.

В квадрата се появила отново касиерката от супермаркета седнала зад апарата.

— Може би това е само отделно взета незначителна ситуация — казал Тъмнокосия, — която, както би се изразил ти, изобщо не е характерна за цялото човечество? Тогава гледай!

И той разперил ръце, а изображението в квадрата отново се разширило до хоризонта и представило стотици хиляди души зад различни апарати в плътни редици, които натискали клавишите. Хората били всякакви — от млади девойки до възрастни жени, а имало и мъже. След това се сменило с картина, в която стотици хиляди ръце натискали непрекъснато клавишите на апаратите. В ъгъла на безкрайния екран се появило слънце, сменила го луна и отново слънце, редуващо се с полумесец. Дневното и нощното светило отмервали дните, месеците и годините. А изпълнилият цялото пространство от хоризонт до хоризонт хора продължавали да натискат клавишите на своите апарати и да повтарят като роботи: „Здравейте, благодаря за покупката, заповядайте отново.“

— Гледай, братко мой, гледай, сега ще стане още по-интересно. Гледай бъдещото човечество.

Новата холограма показвала в едър план човек, тичащ с меч в ръка, с изкривено от злоба лице. Сменило я изображение на човек, лежащ на земята в калта и стрелящ с картечница. След това се появили трима души, стрелящи с оръдие. Пространството се изпълнило от хоризонт до хоризонт с тълпи. С мечове, вили, коси, картечници и оръдия хората се сечели взаимно, стреляли един в друг, душили се с ръце и се ритали с крака. Летателни апарати хвърляли предмети над гъмжащата маса хора, които, стигнали земята, се взривявали и вдигали буци кал и останки от човешки тела.

— Тази касапница от разумни същества ли е измислена, братко мой? Те са антиразумни и защото са се изхитрили да я оправдават. Ще

я наричат „война.“ На отличилите се в това клане ще дават различни награди и получилите ги ще ги носят с гордост на гърдите си. Ще се научат да създават закони, оправдаващи тази непрекъсваща с векове касапница.

Тъмнокосия махнал отново с ръце и във въздуха изникнала холограма, разделена на квадрати. Всеки от тях показвал различни зали, в които седели хора и слушали човека на трибуната. Гласът на Тъмнокосия зазвучал отново:

— Това има различни имена — конгрес, парламент, дума^[1], камара, — но същността е една. Виждаш ли ги, братко мой? Тези хора пишат законите за различните народи и като цяло — за цялото човечество. Пишат ги от хилядолетия, но нямат свършени закони и не биха и могли. Разбираш ли, братко мой?

Тъмнокосия се засмял. Злорадият му смях изпълнил долината и се отразил като ехо от планинската верига. Престанал да се смее и като се обърнал към хората в изображенията, закрещял така, сякаш те щели да го чуят и разберат:

— Никога няма да можете да напишете свършени закони, защото не знаете основното. Не знаете предназначението на отделния човек и на човечеството като цяло. То се изразява само с три думи. То е Вселенско предназначение. То е основата на всички закони. То и само то може като ос да привлеча законите на Земята или да ги отразява. Вие обаче не го знаете, защото сте го забравили.

Разбираш ли, братко мой, че са забравили основното и сега са в измерението на антиразума? Забравили са, че предназначението им е изразено с три думи. Разбира се, ти винаги ги произнасяш с надеждата, че ще те чуят и разберат. Ти ги произнасяш, а те не слушат. Не слушат, защото се намират в измерението на антиразума. Но ако ги произнесем заедно с теб, ще чуят. Ще започнат да действат и ще станат хора, но аз няма да го направя.

Нека си заседават до поредната световна катастрофа, небивала по мащаб и сила. Тя се приближава неумолимо и не е по силите им да я спрат със своите закони. Тези същества са наясно с неизбежната катастрофа, знаят дори защо ще се случи, но по никакъв начин не могат да променят начина си на живот. Те все още приличат на хора, но само външно. Замисли се, братко мой, те сами изобретяват от векове

различни механични заместители на човешките способности. Виж в какво се превръщат.

Във въздуха се избистрила холограма, показваща в дясната част на квадрата юноша с красиво и хармонично тяло, прикрит само с превръзка на бедрата, а в лявата — девойка с къса поличка от трева. Между тях имало множество разноцветни кръгчета.

— Тук са показани способностите, с които първоначално е бил надарен всеки човек. Те са можели много неща...

На холограмата денят се сменил с нощ. Юношата погледнал към небето и рекъл: „В небето над мен сега се виждат девет милиарда и осемдесет и две звезди.“ „Скъпи мой — отговорила му девойката, — в момента в небето над нас се виждат девет милиарда и осемдесет и три звезди. Не си забелязал една, защото е по-бледа. На нея ще те чакам. На нея ще съворим любовта на пространството и тя ще засияе с ярка синя светлина, макар че сега едва се вижда.“

— Да, те са можели много неща — продължил Тъмнокосия, — първоначалните им способности са им позволявали да творят всичко, което можем да си представим. И дори онова, за което няма и представи. Когато обаче започнат да изобретяват механични, бездушни заместители на способностите си, ще загубят подарените им от Бога умения — на екрана изниквали и изчезвали сметачни приспособления и в съответствие с появата на всяко намалявал размерът на някои цветни кръгчета, а други напълно изчезвали. — Те са можели, поглеждайки само за миг небето, да преброят всички звезди, но ще стигнат с изобретенията си и дотам, че ще пресмятат дори „две плюс две“ на калкулаторите си.

Ще изобретят телефона и ще загубят способността си да общуват от разстояние, само като си представят ясно местонахождението на своите любими.

Ще започнат най-накрая да имплантират изкуствени механизми в телата си — продължавал Тъмнокосия, — като самите те все повече и повече ще се превръщат в бездушни примитивни механизми. Не трябва да бъдат наричани хора, защото Разумът им е потиснат някъде дълбоко. Над тях властва антиразумът. Той е около тях и в тях едновременно. Гледай, братко мой, защото сега ще видиш последната ми картина.

Тъмнокосия махнал с ръка и на екрана, който се реел във въздуха, се видяла разгъната карта на земното кълбо. Най-плътно заселената част в градовете. И между огромните тълпи хора във всеки град се извивали и потрепвали дебели пипала на гигантско същество. Обграждали градовете като обръч и прониквали в тях. От милионите пори на всяко пипало бликал тъмен зловонен газ. Хората обаче не се отдръпвали от тези ужасни секреции, а ги вдишвали. Строели домовете си по-близо до пипалата. Когато от напрежение някъде в димящите зловонни пипала се получавали разкъсвания, хората се втурвали да ги укрепват, за да възстановят жизнената дейност на чудовището.

— Виждаш ли, братко мой, пипалата на чудовищния октопод? Може би искаш да ти покажа и тялото му, покрито с пипалата си света? Или дори не искаш да мислиш и да говориш за това. Аз обаче ще ти кажа къде е смъртоносното му тяло, откъде излизат пипалата. Излизат от мозъка на тези същества, които преди са се смятали за разумни хора. Тялото на чудовището е в техните мозъци, оттам произтича всичко. И те се гордеят със своята смъртоносна рожба, грижат се за нея. Наричат чудовищните пипала пътища, магистрали — засмя се Тъмнокосия. — Ето го бъдещето на човечеството! И ти искаш да ги спасиш, след като са се отправили към измерението на антиразума, и да ги обречеш на тази участ? — попитал Тъмнокосия и се обърнал към брат си, задържащ гранитната канара да не падне.

Около скалата вече не само се просмуквали капчици вода, а я обливали тънки струйки. Тялото на светлокосия юноша се вкаменявало все повече. Дори мускулите на лицето му се втвърдили и той не можел нито да говори, нито да мигне, като само сините му очи, все още живи, гледали картините от бъдещето на човечеството.

Тъмнокосият момък подложил под струйката стичаща се вода длан и казал жлъчно:

— Остава съвсем малко до потопа и може би, братко мой, ще успея да ти разкажа още подробности. Но няма да говоря, защото сигурно вече не можеш да ме чуеш.

Тъмнокосият юноша разперил ръце встрани; сгънал ги в лактите, показвайки атлетичните си мускули, и тръснал глава да отметне назад черните кичури на косата си. Известно време мълчаливо наблюдавал

как видимо се усилвали струйките покрай гранитната канара, подпирана от светлокосия му брат, след което рекъл:

— Време е да тръгвам. Трябва да се случи онова, което е предрешено. Обаче... може и да не се случи.

И тъмнокосият атлет направил крачка към гранитната канара, застанал до своя светлокос брат и подпрял гранитната скала с раменете и ръцете си.

Мускулите на силното му тяло се напрегнали и вените му се издули, но Тъмнокосият изпънал бавно сгънатите си колене, повдигайки гранита. Водата престанала да се просмуква покрай скалата, като се процедили само няколко капчици.

Вселенските противоположности се обединили за кратко, променяйки Божия промисъл. Божият промисъл... Може би със съюза си били открили нови възможности в него?

Бурният разрушителен поток скоро стигнал до низината и опасността родова долина на Анаста да бъде залята, а с нея и вероятната гибел на напусналите долината хора.

Светлокосият момък започнал постепенно да се отърсва от вкаменяването си и на лицето му разцъфнала усмивка, а говорът му се възвърнал.

— Благодаря ти, братко — макар и с мъка, произнесъл Светлокосия.

— Недей да ми благодариш. Тази предопределена за хората катастрофа отмина. Сега хората ще затънат още повече в своя абсурден светоглед и ще изграждат по-упорито антисвета. Ще се множат и новата катастрофа ще е по-мащабна.

— Няма да има нова катастрофа, братко. Може и да се случи само миг преди нея, но в хорските сърца ще се пробудят частички от Душата, чувствата, знанията, разпръснати в пространството от момиченцето Анаста. И много жени и мъже ще възпрат с мислите си невиджданата катастрофа. И хората, живеещи в измерението на антиразума, изведнъж ще се просветлят. Ще построят нов свят на Земята, несравним с нищо досега.

Те, с опита от антиразума и Разума едновременно, ще съединят в хармония противоположното в себе си. И ще въплътят в материя и дух мечтите на Божествения порив. И не само ще ги въплътят, а с мечтите си ще ги доусъвършенстват.

Анастасия замълча. И аз мълчах, опитвайки се да осмисля казаното и видяното. Чак след няколко часа ѝ зададох въпрос.

[1] Дума — парламент в царска Русия. Днес е Долната камара на Федералното събрание — парламента на Русия. — Б.пр. ↑

СРЕЩАТА СЪС СВОЯ ПЪРВОНАЧАЛЕН ОБРАЗ

— Всичко, което ми показва и разказа, Анастасия, за тъмнокосия и светлокосия юноша, за момичето Анаста — всичко това съществувало ли е наистина, или е само плод на въображението ти?

— Сам си отговори, Владимире.

— Как така сам? Само ти можеш да кажеш дали това се е случило наистина, или е само във въображението ти?

— Кажу, Владимире, получи ли някаква нова информация за себе си от моя разказ?

— Разбира се, че получих. И информация, и образи, при това какви!

— Значи информацията е налице?

— Така е. И трябва да я анализирам, да я осмисля. Но имам въпроси.

— След като съществува тази информация, значи съществува и нейният източник.

— Разбира се. Трябва да има източник.

— Информацията е образ. Образът е информация. Ако някой поиска да заличи информация в теб, той ще се опита да ти докаже, че образът не съществува в реалността. И е достатъчно да се съгласиш с нереалността на образа, за да заличиш сам за себе си предадената от образа информация.

— А ако образът е създаден от човек, откъде произтича информацията?

— От образа.

— Защо, след като той е създаден от конкретен човек?

— Ако, Владимире, ти се роди дете, което предава на всички хора, включително и на теб, нова информация, кой е източникът ѝ?

— Детето, разбира се. Образът обаче не е дете с материално тяло. Образът може и да не е материален.

— Значи разликата е само, че в първия случай ти виждаш материалното тяло, а във втория — не?

— Може и да не е съвсем така, но с тялото нещата са по-обичайни, изглежда по-достоверно.

— Видимото тяло не носи пълно доказателство в себе си. Още повече че може и да те заблуждава.

— Това е така. Може! В наказателния кодекс дори има параграф за т.нар. „мошеничество.“ Когато с користна цел престъпникът, имащ тяло, мами някого. Струва ми се, че разбрах всичко, Анастасия. Ако е налице информация, и то произтичаща от образ, всичко това безспорно съществува и получената информация трябва да се разтълкува. А когато се впускаме в разсъждения дали съществува, или не съществува, само си губим времето и сами се лишаваме от получената информация.

— Разбрал си всичко правилно, Владимире.

— Едно не ми е ясно. Ако всеки може да измисли образ и той съществува, колко информация трябва да се провери, за да се открие истинската.

— Съвсем малко. Всеки човек наистина може да измисли образ, но не всеки образ ще бъде приет безрезервно от хората.

— Е, да. Разбира се, че няма. Наистина ти благодаря, Анастасия, защото разкриваш интересни неща за образа. Кажи ми какво представлява той според теб?

— Самият човек не е нищо друго, освен материализиран образ и като такъв той може да създава с мисълта си и да материализира образи. В това се състои неговата изключителна Вселенска сила.

Ако човекът не осъзнава собствените си способности, дарени му от Създателя, той сам блокира величествената си сила и попада под въздействието на други образи, като материализира техните замисли. Това може да доведе дори до собственото му унищожение, на семейството му, на неговия род, държава и на цялата планета.

Изкуственият технократски свят също е създаден от човека с помощта на енергията на образа, внушен от неговите антиподи. Изкуственият свят е тленен. Дори и най-съвършената машина, сграда или каквото и да е от изкуствения свят се руши с всяка изминала секунда и само за няколко години се превръща в прах или — което е още по-лошо — във вредни за човека отпадъци.

Самият човек, живеещ в изкуствения свят, също е тленен. Защото е трудно човек, който непрестанно вижда огромен брой рушащи се предмети, лишени от способността да се самовъзпроизвеждат, да си представи вечен живот, да създаде образа на собствената си вечност и да повярва в него.

Естественият, видимият за нас свят съществува не от милиарди години, а много по-отдавна, защото в началото е съществувал в нематериализиран образ. Учените, определили възрастта на Земята, са изчислили не датата на раждането ѝ, а само датата на материализацията ѝ като един от етапите на живота.

Естественият свят притежава способността да се самовъзпроизвежда и тази дарба го прави вечен. Създателят, сътворил вечност, също сам по себе си е вечен. Той е алфата и омегата, и отново алфата.

Много хора могат да кажат или да си помислят: „Но какво е имало преди раждането на Създателя, преди Неговата енергия от необичайни множества? Някога не е съществувало нищо. Нищо!“ Спомни си обаче какво е казал за „нищото“ Създателят на Своя син: „От нищото възниква новото прекрасно твоё раждане, раждането на стремежа ти, който отразява душата и мечтата ти. Сине Мой, ти си безкраен, вечен си, защото в теб са твоите творещи мечти“.

След като от „нищото“ възниква нещо, значи и „нищото“ участва в раждането.

Като е родил, включително и от „нищото“, Създателят е затворил кръга и е предоставил образа на вечността на човека.

Знанието, разбирането и усещането на енергията на образа в себе си позволяват на човек да не умира, а да заспива сладък сън. И да се събужда, да се превъплътява в необходимото му място, време и образ, създаден преди съня му.

Овластяването на науката, за образите води до разбиране на цялата вселена, сътворена от Създателя, и до сътворяването на нови прекрасни светове.

Непознаването и неразбирането на науката за образите неизбежно води до неумело боравене със съвършения естествен свят и до изграждането на изкуствен, примитивен, неестествен свят.

Непознаването на науката за образите превръща цели държави и народи в марионетки, шахматни фигури в ръцете на запознатите с тази велика даденост.

— Нали обаче, Анастасия, образите могат да са и положителни, и отрицателни, така че как да се разпознае кой от тях носи полезна информация и кой — дезинформация, вероятно с користни цели?

— Чрез себе си, Владимире, посредством своя образ ти ще разпознаеш цената на всяка информация.

— Значи във всеки човек има образ?

— Разбира се, Владимире, във всеки човек има негов образ. И те са коренно различни. Ако всеки бе запазил своя първоначален образ, Владимире, как ли би изглеждал светът сега!...

— Първоначалният ли? Значи във всеки има, или е имало, и първоначален образ, така ли? Какъв е бил той?

— Божествен! Такъв го е сътворил нашият родител в порива на вдъхновението си — Създателят.

— Бог ли е бил нашият първоначален образ?

— Бил е Божият син и си остава такъв.

— И къде е изчезнал този първоначален човешки образ? На улицата могат да се видят образи на пияници и наркомани. Край пътищата — образи на проститутки. По телевизията се представят всякакви образи. Къде може да се види първоначалният човешки образ?

— В себе си. Сам си го представи. Тръгни към него. И той с радост ще се устреми към теб. Пътят ще е радостен. Приближавайки се постепенно, накрая ще се срещнете. Ще се слееете! Пази първоначалния си образ и не го давай на никой за нищо на света.

— Как обаче да го разпозная? Наоколо се лее информация за несъвършенството на човека. Ту твърдят, че е вечен роб, ту — че е опитно зайче. Мой познат наскоро ми разказа, че прочел в някаква книга, че хората уж били дело на извънземни същества, които сега се хранели с енергията им и им давали постепенно знанията, като на деца.

— Ако искаш да си такъв, Владимире, му повярвай. Ако повярваш, че си роб, ще породим в себе си роб. Ако повярваш, че с енергията ти се хранят против волята ти, то дори като кихнеш, наистина ще отдаваш енергията си. Съществува онова, което сам

прецениш, че съществува. Още от раждането се опитват да принизят значението на човека — сина Божи. Забележи обаче, Владимире, че зад това винаги стои някой, който се стреми да се издигне. Той на практика не може да се издигне срещу човека. Остава му само един път — да принизи високия и да не му позволи да расте.

— Така е, Анастасия, напълно си права за това. Дори не мога да си спомня една книга или филм, в които човекът да е представен като най-могъщото същество във Вселената. Винаги по-силни са извънземните. Ако и хората са такива, то е свързано с неземни сили. Сега разбирам на какво сериозно и продължително внушение е подложен човек и, разбира се, това не е случайно. На някого това му е необходимо.

Ако наистина човекът е слаб и не притежава никаква загадъчна и тайна сила, защо да се страхуваме от него? Защо трябва да се изразходват толкова усилия, за да се докаже обратното?

Само ти, Анастасия, гледаш на човека като на Божи син и го приемаш като най-силното същество във Вселената. Това обаче означава, че твоето възприемане на човешкия образ ще се противопостави на много други образи. А те са затвърдени от хилядолетия. Вече са създадени огромен брой образи на безсилни хора. Има много различни учения, които принизяват човека. В тяхна полза работят световната преса, сценаристите и режисьорите и много, много други. Изглежда, че си сама, Анастасия. И все пак се надяваш на нещо. На какво се надяваш, Анастасия?

— На първоначалния си образ. И на твоя първоначален образ, Владимире. На първоначалния образ на хората, които вече създават родови имения. На онези, които в бъдещето ще тръгнат към истинския си образ.

— Освен това, Анастасия, те казват, че ти дори не съществуващ. А за мен — че аз не съм същият, какъвто се представям в книгите си. Сега разбрах, че с тези си действия се опитват да заличат у хората идващата от твоя образ информация. Донякъде успяват. Имам читатели, дори и сред онези, които строят родови имения, които казват: „Нека, моля, да не споменаваме името на Анастасия, да не говорим за книгите и за нея, да не наричаме родовите си имения с истинското име, след като някой внушава на властите, че тези названия са лоши.“ За това им предлагат дори разни отстъпки.

— А ти, Владимире, как се отнасяш към това предложение?

— Ако трябва да бъде честен, Анастасия, и аз си помислих, че след като тези думи дразнят някого, може би е по-добре да не ги произнасяме. Важното е по-бързо да се развива делото ни. Сега разбрах, че делото е само обвивка — може и да се развива, но в не съвсем нужната на човека посока. Сега разбирам, че искат думите „Анастасия“, „родови имения“, „звънящите кедри на Русия“ да не се произнасят, защото от тях веднага възникват силни образи и информация. Именно от тях искат да лишат хората. Правилно ли съм разбрал?

— Разбира се, Владимире, зад всяка дума стоят образ и информация. Случва се зад една-единствена дума да стои толкова огромен обем информация, че и в сто тома книги да не може да се опише и да не може да се замени с тях тази една-единствена дума.

— Нали обаче има думи, които пробуждат в хората различни образи. Например думата „война.“ За едни с тази дума се подразбира освободителна война, за други — завоевателна.

— И все пак, когато произнасят тази дума, в представите на хората веднага възникват множество картини на сражения, на воюващи страни, на оръжия и много други неща. И дори картините да са различни, много от тях си приличат, а думата е все една и съща.

— Зад думите „родово имение“ също може да има различни образи.

— „Родовото имение“ е словосъчетание, зад което стоят най-силните образи, в състояние да поставят човека в Божествената жизнена среда. Сам прецени, Владимире, защото първите три букви на това словосъчетание образуват думата „род.“ Родът е раждащи се един след друг хора, а първият от тях произлиза от Бога. Всеки роден днес човек застава начело на тази върволица. В негова власт е да постави рода си в една или друга жизнена среда. В каменната килия или в прекрасното пространство на своето родово имение. Или пък да прекъсне напълно родовата редица. В негова власт е да храни рода си с Божествена храна или с храна, неносеща енергия на Душата.

— А какво общо има храната, Анастасия, след като предците на рода ми отдавна не са между живите?

— Частици от всичките ти предци живеят в теб, Владимире. И тялото ти, и духът ти са съставени от тях.

— Е, да, но... Това означава обаче, че на всеки новороден му е възложена колосална отговорност за съдбата на целия род.

— Възложена му е, Владимире, и на всеки е дадена властта да решава своята съдба и съдбата на целия си род.

— Съгласен съм, че му е дадена власт. Повечето хора обаче изобщо не мислят за рода си, а и техните предци може би също не са мислили. Това означава ли, че родът, идващ от първоизточниците, от самия Бог, се е разпаднал, че се е разпилял и вече го няма?

— Замисли се за родовото имение, Владимире. Родово имение — само две думи. Едно словосъчетание. Но щом го произнесе, човекът, може би все още, без да го осъзнава в пълна степен, в подсъзнанието си вече е формулирал своя стремеж: „Аз събирам целия си род и го настанявам тук.“

СЪБИРАЩИЯТ СВОЯ РОД

— Човекът, положил основите на родовото имение, може да събере в него Душите на хората от своя род и те ще са му благодарни за това велико дело. Ще пазят и ще охраняват като ангели — пазители родовото имение и човека, който го е създал. Нищо във Вселената не изчезва безследно, а само преминава от едно състояние в друго. След като човек умре и тленното му тяло се предаде на земята, от него израстват дървета, трева и цветя. То преминава от едно състояние в друго. А в какво се превръща главният енергиен комплекс — човешката Душа?

В началото тя витае около мястото, където е тялото на човека, и тъй като разбира това, някои религии не предават човешкото тяло веднага на земята. Когато човешкото тяло вече се прегръща със земята, когато човекът е погребан, Душата му витае над мястото, където е положено тялото. Известно време роднините са край гроба. Лишена от тяло, а следователно и от сетива, Душата не вижда и не чува, но усеща, когато говорят или мислят за нея. Ако говорят хубави неща, на Душата ѝ е хубаво, а ако нещата са лоши — то ѝ е зле.

След това хората си тръгват от гробището. Душата остава известно време над купчината пръст, където е погребано тялото, но вече не усеща нищо друго освен пустота. Потопени във всекидневната суетня, съвременните хора забравят бързо за тях. Често пъти в жилищата на съвременните хора нищо не напомня за умрелите роднини. След година, пет или десет никой вече не си спомня за тях и душите на умрелите се озовават в абсолютна пустота. И говорим за наскоро починалите, а нали има и роднини, живели преди сто, хиляда и милион години, и всичките те са в пълно забвение.

Човекът, създаващ родово имение, може да събере целия си род. За целта трябва да помисли за своя умрял близък, да си го представи и тогава Душата му ще трепне. Тя ще усети мисълта за нея и в което и кътче на Вселената да се намира, ще се върне по лъча на тази мисъл към мястото, откъдето е излъчена.

Никой не може да помни всичките си роднини и да мисли постоянно за тях, постоянно да си ги спомня, но може да посади малка горичка от дървета — желателно е да са родови, — които живеят дълго, като дъба и кедъра. При засаждането той трябва да настрои родовата си памет, казвайки си: „Засаждам тази горичка или алея в памет на членовете на моя род. Създавам родово имение, в което да се съберат членовете на моя род, живели преди, и онези, които ще живеят в бъдещето.“

Посаждайки всяко дърво, той трябва да си спомни по едно име на наскоро починал роднина, да си представи всеки от тях и да го помене с добра дума.

Човек не може да мисли за роднините си всяка минута и всеки час, но получилите тази информация дървета ще я пазят в себе си непрекъснато. Душите на роднините от твоя род ще почувстват това. И ще живеят в дърветата, тревичките, цветята на имението ти. Енергиите, излъчвани от дърветата, са много по-слаби от тези на човека, но затова пък са по-постоянни. Душите ще ги усетят и първо на това място ще дойде душата на близкия, когото си споменал, а след нея постепенно ще тръгнат и други към същото място.

След девет години гората ще порасне и тя ще е от необикновени дървета, защото ще притежават колосална и благодатна енергия. Никой няма да може да усети благодатта им, освен събирация рода и най-близките му роднини.

Представяш ли си, Владимире, какво необикновено и добро дело ще направи този човек!? Той, като Създател, събира отново разпръснатия си във времето род.

— Но нали каза, Анастасия, че Душата е енергиен комплекс и след смъртта на човек някои от тях се разпадат на части и дават енергия на разни буболечки, растения, животни.

— Да, Владимире, но това се случва, когато по времето на земния живот енергийният комплекс — човешката Душа — е до такава степен в дисхармония с обкръжаващата я среда, че представлява опасност за съществуването. Целостта на комплекса на Душите на умрелите се запазва, ако дисбалансът не стига критичната точка. В земното тяло се възплъщават отново първо по-хармоничните. За съжаление те са все по-малко и по-малко във вселенското

пространство и промисълът вече избира просто най-добрите от лошите.

— А ако всички Души от моя род са се разпаднали на части, тогава нито една няма да се върне в посадената от мен родова гора.

— След като ти, Владимире, съществуваш, значи родовата ти редица не се е прекъснала.

— А какво се случва, когато човекът бъде погребан в имението?

— Когато човешкото тяло е погребано в имението, което човекът сам е създал, Душата му не пропада във Вселенската тъма, а остава в родовото имение, защото там той е садил дърветата и е общувал със земята. Макар и без сетива, Душа ще чувства топлината, отдавана ѝ от растенията, а и потомците на този човек, които живеят в родовото имение, ще си спомнят по-често за него, докосвайки се до сътвореното от него.

— Аз, Анастасия, знам един случай, когато в имението на мои познати пристигнала възрастната им майка, надхвърлила осемдесетте. Пристигнала да им погостува за няколко дни. Дошла при дъщеря си, за да види какво са замислили с мъжа ѝ. След това помолила да остане завинаги. И останала. Седяла дълго на пейката, понякога се разхождала из горичката на имението и веднъж казала на дъщеря си и зет си: „Когато умра, моля, не ме носете на гробището, а ме погребете тук.“ И показала място, което сама била избрала. Когато възрастната жена умряла, дъщеря ѝ и зет ѝ изпълнили молбата ѝ. Какво се е случило с Душата на тази възрастна жена, след като дори не е успяла да посади нищо в имението?

— Душата ѝ ще остане в родовото имение, дори и само да е седяла на пейката. Тя лично е пожелала да бъде погребана там, значи е мислила за това преди смъртта си. А така и роднините ще посещават по-често, отколкото гробището, мястото, където е погребана, и ще мислят по-често за нея.

Не трябва да се погребва човек в родовото имение против волята му, дори и да е правил нещо там. Ако се случи подобно нещо, трябва да му се поиска прошка, като се отиде на мястото, където е погребан, и му се обясни мислено, защо е било направено това, и да го помолят за помощ.

— Да, Анастасия, интересна ситуация. А преди хората знаели ли са го, разбирали ли са го?

— Разбира се, че са го знаели, Владимире. Дори в близкото минало много хора са имали родови гробници, ти знаеш. А в древните времена дори не е имало гробища. Те са се построили, когато са пристигали хора без родова земя — занаятчии в градовете, прислуга, наемни воители. Когато те умирали и трябвало да ги погребат, откарвали телата им и ги струпвали в ямите, където изхвърляли болните животни. Или ги заравяли в общи гробове. Малко по-късно, когато градовете се разраснали и в тях се заселили много и различни семейства, сред които и състоятелни, започнали да се организират гробища. Богатите хора купували малки участъци земя, в които погребвали умрелите си роднини, а до тях правели същото и други. Впоследствие гробищата започнали да се разделят, казано на сегашния език, на елитни, средно елитни и обикновени — за прислугата.

— И днес има такова разделение, защото, за да попаднеш на Ваганковското гробище^[1], трябва да се отделят доста средства и усилия за хубаво място, а местата се определят от специална погребална комисия.

[1] Ваганковското гробище — едно от най-големите и известни московски гробища. — Б.пр. ↑

ТРИТЕ ДУМИ ОТ ВСЕЛЕНСКИЯ ЗАКОН

— А онези три думи от Вселенския закон, Анастасия, които споменал Тъмнокосия, които като цяло определят предназначението на отделния човек и на човечеството, известни ли са ти?

— Да, Владимире, аз знам тези три думи, които определят стоящата пред човечеството всеобща задача.

— Можеш ли да ги кажеш сега заради мен?

— Мога.

— Кажи ги.

Анастасия стана и изговаряйки старателно всяка буква, произнесе:

— УСЪВЪРШЕНСТВАЙ ЖИЗНЕНАТА СРЕДА.

— И това е всичко? — произнесох разочаровано аз.

— Да, това е всичко.

— Честно казано, си мислех, че са някакви необикновени магични думи.

— Те са необикновени магични думи от Вселенския закон. Това са главните думи на всички Божии промисли. С тяхната помощ може да се определя степента на необходимост за Вселената както на отделния човек, така и на човечеството като цяло. С тяхна помощ може да се определя ползата или безполезността на земните закони, измислени от хората.

Усъвършенстването на жизнената среда означава да се самоусъвършенстваш.

Всичко съществуващо във Вселената и на Земята е единна жизнена среда с неразривна връзка помежду си и с човека в центъра.

Усъвършенстването на жизнената среда означава да се раждат и възпитават деца, по-съвършени от родителите си. Всяко поколение трябва да е по-съвършено от предходното. Затова предишното поколение трябва да предостави на следващото го по-съвършена жизнена среда.

Усъвършенствайки жизнената среда, човекът усъвършенства собствената си мисъл. Съвършената жизнена среда обостря и облагородява мисълта на човек.

Усъвършенствайки жизнената среда, човек се докосва до безсмъртието.

Усъвършенствайки жизнената среда, човек превръща Земята в най-съвършената планета във Вселената.

Земното съвършенство позволява и помага на човек да усъвършенства другите планети във Вселената.

Съвършенството на Вселената позволява и помага на човека да твори нови светове.

„А края на Вселената къде е? Какво ще правя аз, когато пристигна там? Когато със себе си запълня всичко и сътворя помисленото?“ — пита човекът от първоизточниците Бог. И Бог отговаря на Своя син: „Мой сине, Вселената сама по себе си е мисъл, от мисълта поражда се мечта, в материята видима отчасти. На всичкото когато доближиш до края, ново начало ще открие мисълта ти и продължението му. От нищото възниква ново и прекрасно твоё раждане, на мечтата твоя, на Душата и стремежите ти в отражение. Мой сине, ти безкраен си и вечен и твоите мечти творящи в тебе са.“

Анастасия замълча. Поразен от необичайната ѝ интонация и смисъла на произнесените думи, аз продължавах да я гледам. И изведнъж осъзнах съвсем ясно, че тя не е просто отшелница, живееща в сибирската тайга. Не е просто необичайно красива жена.

Анастасия е човек с много измерения, измерения, в които тържествува човешкият Разум. Тя усеща, вижда това измерение на Разума. Тя е достойна за него. За измерението, в което съвършеният и щастлив човек творец прави планетата Земя най-прекрасната във Вселената. И възхитени от земните му творения, планетите от цялата Вселена го зоват да помисли и за тях. Да ги докосне поне леко с ръка, с усмивка да им подари бъдеще. И колко нетърпимо болезнено навярно се чувства, като гледа днешната вакханалия на Земята.

Тя обаче бе родила две деца. Не се бе изплашила от риска, че властващият в момента антиразум ще погълне рожбите ѝ. Значи бе

уверена, че всичко ще се промени от само себе си или че самата тя ще го промени.

— Не те ли боли, след като разбираш нещата по този начин, Анастасия, а гледаш сегашната действителност?

— Много ме боли, Владимире — прошепна Анастасия.

— И как търпиш такава болка?

— Когато сътворя картини от прекрасното бъдеще, аз им се наслаждавам и възхищавам. Радостта от съзерцанието им побеждава болката. Освен това от него има по-голяма полза, защото както си представиш бъдещето, такова ще бъде то.

ИЗМЕРЕНИЕТО НА АНТИРАЗУМА

— Нима, Анастасия, съвременното човечество живее наистина в измерението на антиразума, за което говори тъмнокосият юноша? И какво представлява антиразумът? Как да го видя?

— Мисъл, информация се е появила, а действителността трябва само чрез себе си да проверяваш.

— Как може обаче да се провери, с какво? Ако човек живее в антиразумно измерение, то и ще разсъждава с категориите на антиразума.

— Да, така е, но човек все пак съхранява разум, макар и в значително по-малка степен. И ако се обърнеш мислено към него, той се активизира и тогава с негова помощ можеш да определиш антиразумните прояви. Хайде да не говорим повече на тази тема, Владимире, а се поразходи сам из тайгата и помисли. Тук, в това място Разумът и антиразумът са уравновесени. А в теб не са, така че помогни на своя Разум, като от време на време го активизираш.

— Как да го активизирам?

— Просто произнеси наум: „Разум.“ А още по-добре: „Рааззуум“.

Останаха сам и се опитах да мисля от позициите на Разума. И ето до какви изводи стигнах:

ИЗКУСТВЕНИЯТ СВЯТ

Днешното човешко общество живее не в естествен, а в изкуствен свят.

То го е създадо и го обслужва покорно като роб.

Ние сме създали изкуствен свят и живеем изкуствен живот в него.

Реалният естествен свят е край асфалтовите пътища, по които съвременното човечество се носи към пропагта.

В масовото съзнание на съвременните хора са внушени изкуствени понятия.

Нашите учени и „интелигентни“ изследователи са се изхитрили да нарекат съвременната медицина, която е само на двеста години, традиционна, а народната, чиято история наброява стотици хиляди години — нетрадиционна. При това лечителите, имам предвид истинските лечители, които добре познават свойствата на лекарствените растения, са наричани шарлатани. В резултат редица заболявания, които хората преди сто години са лекували с лекота и безплатно с билки от собствената си градина, съвременният човек трябва да цери със скъпоструващи химични хапчета, препоръчани от лекар. Може би трябва да се признаят две направления в медицината. Народната медицина да се преподава в училищата и да се подготвят специалисти по нея в институтите. Осемдесет процента от заболяванията могат да се излекуват с помощта на народната медицина, като по този начин значително ще намалее натоварването върху съществуващите днес медицински учреждения. По този начин съществено ще се подобри качеството на медицинските услуги. За това обаче трябва да се мисли с категориите на Разума.

ИЗКУСТВЕНИЯТ ВОДОПРОВОД

Човечеството е закопало в земята милиони километри метални тръби, наричани водопровод. Хвърлени са колосални усилия за производството на тези тръби и поставянето им в изкопите. Те изискват постоянно обслужване и капитални ремонти, за които хората са принудени да плащат с тежък труд. При това водата, течаща от чешмите в апартаментите ни, се оказва негодна за пиене. И всичко това, при положение че в природата съществува естествен водопровод, не само реки, но и подпочвени води. Във „вените“ на Земята тече животворна, лечебна вода, която да напълни милиони кладенци. Естественият водопровод не се нуждае от ремонт, още повече че може да пречиства замърсената на повърхността вода, насищайки с минерали и други необходими вещества жизненоважния продукт. Съвременният начин на живот на човека в града обаче го е лишил от възможността да ползва естествения водопровод, проектиран и построен от Създателя.

Възниква въпросът дали човекът е избрал сам този начин на живот, или го е направил под въздействието на някакви сили? За да отговорим, нека разгледаме още една ситуация, която е трудно да бъде наречена другояче, освен психично заболяване на обществото. Какви действия трябва да предприеме съвременното средностатистическо семейство в Европа, Америка или Русия, за да си осигури собствен апартамент, дом?

ИПОТЕКАТА НА АНТИРАЗУМА

Предлага се например ипотека. Или — още по-конкретно — се предлага банков кредит за срок от двадесет, тридесет години. Той дава възможност да се закупи с пари от банката скромно жилище и в продължение на двадесет години да се връщат на банката всеки месец пари с лихва. Ако семейството не може да върне парите, му вземат апартамента. Младите трябва да живеят двадесет години в страх да не загубят жилището си и да се занимават най-често с неприятна работа, само и само да им плащат повече. Да се унижава пред работодателите от страх да не загубят работата си. Може би не съществува алтернатива на това угнетяващо положение? Напротив, съществува! И алтернативата показва точно, че препятствията при получаване на жилище от млади хора са изкуствено насаждани в техните съзнания. Тези пречки са виртуални и са присъщи само на виртуалната реалност. Ще приведа твърде характерен пример от реалния живот.

Младежът Андрей, живеещ в град Владимир, не се различавал от връстниците си. Посещавал кафенета и дискотеки, пушел и пиел алкохол. След като прочел за родовите имения, започнал да мечтае за собствена земя и дом.

Нямал средства да си купи участък и да построи дом, а родителите му не били в състояние да му окажат материална подкрепа. През 2005 година хектар изоставена земя, обрасла с бурени, на тридесет километра от град Владимир, до село Коняево, струвал тридесет хиляди рубли^[1]. Почти петдесет семейства от читателите ми станали собственици на имения в тази пустош и започнали да строят. Били предимно хора в зряла възраст, с известни парични спестявания. На Андрей също му харесвало това място на брега на горското езеро и там все още имало свободна земя. Воден от мечтата за собствено имение, той престанал да ходи на младежки събирания и като работел усилено, успял само за половин година да спести тридесет хиляди рубли и да закупи хектар земя в пустошта. Откъде обаче да вземел пари за построяването на дом? По онова време един квадратен метър жилищна площ в град Владимир струвал двадесет хиляди рубли,

следователно за построяването на къща с покрита площ от само петдесет квадратни метри било необходимо да има още един милион рубли. Андрей не взел кредит от банката, за да не го връща в продължение на двадесет години с лихвите. Двадесет и три годишният младеж отишъл в магазина, купил си хубава брадва и за една година си построил дървена къща на своя терен. Това е разказано накратко. Ако искате малко по-подробно, то Андрей първо отишъл да работи във фирма, занимаваща се със строителство. От майсторите се научил как да борава с дървен материал и същевременно спечелил парите за трупите за бъдещия си дом. Сега в парцела на младия човек има градина, изкопан е кладенец, езеро, издигната е дървена къща, а новодошлите в селището хора се редят на опашка при него да им построи дървени домове. Днес Андрей е признат и уважаван майстор.

Може да се каже, че с действията си Андрей е икономисал един милион рубли за една година. Или пък че ги е спечелил? Мисля, че не това е важното. Той получил много повече, отколкото струва един милион, а именно увереност в собствените си сили и дом, построен собственооръчно.

Сигурен съм, че ще се намери достойна девойка, която ще влезе в този дом и ще роди на Андрей син и дъщеря.

И децата им ще разказват на внуците си кой е построил със собствените си ръце къщата, кой е засадил градината и кой е създал малката им родина.

Историята за Андрей не е единствената. В това селище има и други семейства, които са построили сами къщите си.

Спомням си и как баща ми и дядо ми също си построиха собствен дървен дом, а след тях същото направиха и съседите ни, родителите на моите връстници. Измина повече от половин век, но в тези къщи продължават да живеят хора.

Точно тук възникват въпросите. Как така се получава, че половин век обществото е разработвало нови строителни технологии, нови материали, механизми и приспособления, които са уж по-съвършени, а в крайна сметка...

Средностатистическото семейство трябва да работи усилено двадесет-тридесет години, за да се сдобие с жилище, каквото преди е можело да си осигури за година-две. За много семейства жилищният

проблем е станал неразрешим и с него е принудено да се занимава правителството.

Случайна ли е тази ситуация, или е създадена изкуствено от някого? Всъщност не това е важно, главното е, че тя е напълно антиразумна. Но се оказва, че обществото не е в състояние да разсъждава и анализира във всекидневната си суета. То е свикнало с нея и не може да си представи друга. Обществото е свикнало с антиразума. И престава да е разумно.

ЗАЩО СИ ОТИВА ЛЮБОВТА?

Съвременният начин на живот на човека е породил много проблеми, обсъждането им е строго забранено, а когато няма обсъждане, няма и решение.

По целия свят се случват милиарди семейни конфликти, стигащи до физически тормоз и убийства между съпрузите. До осемдесет процента от младите хора в така наречените цивилизовани страни се развеждат скоро след като са се оженили. Тази процедура се предхожда от продължителни отрицателни емоции, стрес, раждат се нещастни деца.

На практика по целия свят в продължение на хилядолетия се водят милиони локални войни между хората, опитващи се да създадат любовен съюз. В тях претърпяват жестоко поражение не само двете страни, но и децата им.

Тази ситуация е представена пред съвременното човечество като закономерност. В смисъл че е естествено, защото любовта идва и си отива. Оказва се обаче, че тя е присъща само за хората от изкуствения свят, докато за истинската природа на човека тя не е характерна.

За пръв път отшелницата от тайгата ми показва, че първоначалното влечение между младите не е любов, а само импулс за зараждането на великото чувство, което възниква при сливането на трите съставки.

Тя назова тези съставки и ми показва трите древни обряда, помагачи за раждането на истинската любов. Аз говорих за тях в предишните си книги. Наложих ми се да употребя думата „обред“, защото в нашия език липсва по-точно определение, характеризиращо разумните действия на почувствалите влечение един към друг млади хора и на техните родители.

Тази тема обаче, както и много други, се оказва забранена за свободните средства за масова информация. И дори се положиха усилия за очерняне на източника под благовидни предлози. Стигна се до там, че в предаването „Тайнствената Анастасия“, излъчвано по първи канал на централната руска телевизия, някои хора организирано

заявяваха, че вследствие на моите книги с убежденията на отшелниците от тайгата хората били започнали да полудяват. Това е смешно! Не полудяват от четенето на порнографски списания, кървави военни романи и гледането на филми с насилие, а от философските възгледи за любовта, от естествения начин на живот на човека полудяват? Тази позиция свидетелства, че в съвременното общество съществуват сили, програмиращи социалните катаклизми, и има хора, чрез които те действат, като използват тяхното неразбиране на случващото се.

Тези хора могат да бъдат разбрани. Представете си какво би станало, ако след като прочете поредицата книги „Звънтящите кедри на Русия“, човек заяви, че, използвайки трите древни обрета, съвременните младежи могат за тридесет минути по време на бракосъчетанието си да сътворят в пустошта и пред очите на всичките си роднини родово имение и градина с около стотина необходими за жизненото осигуряване на семейството насаждения. Да издигнат дом с нужните пристройки и да се заселят в тях като с магия предани животни. Който не е чел поредицата книги „Звънтящите кедри на Русия“ може да сметне човека, твърдящ този факт, за луд или лековерен. Нека обаче да разбуля леко тайната на механизма, с помощта, на който се случват тези „чудеса“ в реалността.

Съгласно древните правила, или обреди — наречете ги както искате, — двамата млади, почувствали влечение един към друг, отиват извън населеното място, намират си парцел, не по-малък от един хектар, построяват си там малка колиба и заедно изграждат подробно проекта на бъдещото си имение. Де факто те сътворяват и пространството, в което да живее енергията на любовта. В този проект те отбелязват не само местоположението на своя бъдещ дом и пристройките му, но определят и мястото на всички насаждения.

Действията им по създаването на проекта могат да отнемат от три месеца до година. След като той е завършен, те обикалят своите роднини — и на невестата, и на жениха — и ги канят да участват в обрета на венчаването им. При това на всеки те казват примерно: „Ах, каква красива ябълка имате.“ Тези думи подсказват на поканения какво да дари на венчавката, в дадения случай — калем от харесалата им ябълка. На друг поканен те могат например да кажат: „Колко е пъргаво

жребчето ви.“ Това означава, че поканеният не трябва да мисли какъв подарък да поднесе на младите, а ще им подари жребче и така нататък.

По време на самия обред на венчавката младоженците, като на най-важния изпит в живота си, ще разкажат пред своите роднини и приятели създадения от тях проект на имение, посочвайки подробно къде какво трябва да се разположи. След като свършат, те ще дадат знак и събралите се роднини и приятели ще оставят своите живи дарове точно на посочените места. Младоженците ще наблюдават с трепет великите съвместни действия на техните най-близки роднини и приятели. След това вече венчаните и изпитали голямо вдъхновение и емоционален подем млади ще бъдат отведени поотделно в домовете на родителите си, където ще преспят две нощи. През това време роднините на жениха и на невестата ще пренесат на части пригответните предварително постройки. На сутринта на втория ден той и тя ще бързат към току-що създаденото родово имение за своята първа среща вече в качеството им на съпруг и съпруга. Онова, което ще се случи с тях в новия им дом, изпълнен само с положителни емоции и небивала вдъхновена енергия на любов един към друг, както и с току-що сътвореното пространство на любовта, не е възможно да бъде описано.

Какво ли би било, ако на младоженците от древността им разкажат, че ще настъпи време, когато венчавката ще се провежда по съвсем друг начин. Че двамата млади хора ще влизат в сграда, ще се разписват в тетрадка и ще се возят в чужда кола, украсена с лента, в град, който не им принадлежи и никога няма да им принадлежи. След това ще седят заедно с гостите си на трапеза в ресторант и ще ядат храна, приготвена не от техните ръце и не от близките им; ще пият водка, а вече пийналите гости ще ги призовават с: „Горчиво, горчиво“, да се целуват пред хората. И това ще е всичко. Следва така наречената „първа брачна нощ“ и никакви приятни последствия от случилото се, плюс пълната липса на пространство, което да може да се запълни с енергията на любовта.

„Това не може да бъде! Никога не може да се случи! — ще кажат младоженците от древността. — Човекът е разумно същество, а не бясно животно, за да унищожава в зародиш все още неукрепналата любов“

Така че кой е лудият всъщност? Преценете сами, уважаеми читатели.

В отговор на въпроса защо си отива любовта, може да се каже, че истинската и пълноценна любов просто не идва при повече от съвременни младоженци, защото за нея няма подходящо пространство.

Какво е любовта? Това е чувство, велика енергия, способна да вдъхновява човека за творчество и увеличава физическите и духовните му сили и способности. Това е разумна енергия, която запълва пространството, в което се намират двамата влюбени, и създава за тях единно цяло — пространството на любовта. А вижте какво става сега. Младоженците отиват в ритуалната зала, за да регистрират брака си. Ритуалната зала не е тяхно пространство, а само временно местопребиваване, като в същото помещение могат да се извършват и бракоразводни процеси. И разумната енергия на любовта не може да изпълни подобно пространство.

Пътуването с кола, често чужда, също не е подходящо за енергията на любовта. Тя не може да изпълни и съвременния апартамент. Та нали енергията на любовта не може да гали бездушните мъртви предмети, а в сегашните домове, дори и в най-модерните, всичко остарява и се руши с всеки изминал миг, нищо не се възражда в тях. И енергията на любовта не може да се примирява с подобно разрешение, не може да одобрява подобна ситуация, намирайки се в нея.

За енергията на любовта е необходимо живо пространство, създадено от хора, в конкретния случай — от почувствали влечение един към друг. Доказателство за това от векове са множеството бракоразводни дела по целия свят.

Въпросът защо си отива любовта, заслужава подробни изследвания и аз планирам да посветя на това следващата си книга, в която ще разкажа за древна страна, в която хората са знаели тайната на непреходната любов. Днешното отношение към любовта наистина е антиразумно.

ВЛАСТ НАД ВЛАСТТА

Влияние върху хората — и властта в случая не прави изключение — може да се оказва по различни начини. И най-силно въздействащ е образът. Хората свикват с абсурдни представи и образи и ги приемат за даденост. Съществува представата, че властта, а в това число и парламентът, където се „коват“ и приемат законите, трябва да се намира задължително в центъра на мегаполиса. Така сме свикнали. Разумно ли е обаче това?

Къде са получавали пророците своите откровения? И къде са размишлявали мъдреците? Откъде са носели Божиите закони?

Мойсей е получил скрижалите с десетте заповеди, когато се уединил в планината Синай. Христос се е оттеглил за четиридесет дни в пустинята. Буда е живял няколко години в горските дебри. Мохамед е прекарвал месеци в уединение в пещерата Хира в планината Нур.

Философи и учени също са живели с години в усамотение — като Конфуций, Лао Дзъ, Кант, Ницше и много други.

А къде се намира сградата на нашия парламент. Къде пишат нашите закони, избраните от народа мъдреци?

Сградата на нашето Народно събрание се намира до кръстовище на оживени булеварди — може ли да се създадат по-абсурдни условия за работата на народните избраници?

Това да не би да е пътно управление?!

ЗАЩО ЗАГИВАТ ИМПЕРИИТЕ

Може да бъдат приведени много исторически примери, свързани с въздействието на представите, които влияят на човешкото общество и провокират планетарните катастрофи. За съвременния човек, особено ако живее в Русия, най-нагледен пример може да е ситуацията, свързана с краха на царска Русия, а по-късно — и с разпадането на СССР.

„От искрата — пламък“ — казва вождът на световния пролетариат В. И. Ленин за болшевишкия вестник „Искра“, в който се заклеява царският режим. Системно се насажда отрицателен образ на царската власт и се създава нов, привлекателен образ на съветската власт. Царизмът е свален. Възниква и започва да се развива нова империя — СССР — с огромна армия, въоръжена с ядрено оръжие.

Само след седемдесет години обаче великата империя СССР се разпада на няколко отделни държави, при това не всички приятелски настроени една към друга. Политолозите винят политиците за разпадането, подписали споразумението за раздялата, а също така икономическата и политическата ситуация.

Но ако разгледаме отблизо всичко, то се оказва просто следствие от въздействието на образите. Нека си припомним талантиво написаните книги на Солженицин за ГУЛАГ и произведенията на други майстори на перото, заклеяващи СССР. Същевременно други писатели създават образа на процъфтяващите западни държави, в които — за разлика от СССР — стелажите на магазините се пукат от изобилието от всевъзможни стоки, а щастливите и свободни хора се возят в разкошни автомобили. Но когато говорят за достойнствата на западната цивилизация, премълчават съществуващите там проблеми.

Бъдещето на Русия се изобразява също с представи, внушавани на населението. За съжаление е налице изобилие от представи, водещи до унищожаването на държавата. Култът към насието и култът към парите в хиляди игрални филми формират образа на разрушението. „Равнис по Запада“ — пропагандират много руски политици. И

никакви икономически и военни постижения, никакви призови да бъдем патриоти не са в състояние да противостоят на този образ.

Да се противопостави на един образ може само друг образ — на съзидание, който да вдъхнови милиони хора. Анастасия го е създала в противовес на разрушителните армади. Стотици хиляди възприемат образа на бъдещата прекрасна страна, добавят в него своите идеи и се опитват да го воплътят в реалната действителност, като строят родови имения. Инициативата в низините съвпада и с плановете на правителството. За строителството на родови имения се изказват положително мнозина известни политици, държавни дейци, прочути учени, културтрегери и лидери на духовни течения. Няма да цитирам тук изказванията им, но желаещите може да се запознаят с тях на сайта Anastasia.ru.

Тези изказвания вдъхновиха, разбира се, хората, но са сравнително кулоарни, въпреки че и безкрайно смели, защото разумните думи звучат в средата на антиразума и я разкъсват.

Някои от възгледите на отшелницата от тайгата могат да изглеждат фантастични и в началото на нашето общуване и аз ги възприемах така. Сега, петнадесет години след първата среща, се наложи да преосмисля много неща. Нашето съвременно общество живее във фантастично неестествена за разумния живот жизнена среда.

Анастасия говори за разумна реалност. Последователно я изгражда и ще я съгради, а аз се старая да ѝ помагам, както стотици хиляди вече го правят.

И ето още нещо интересно. В електронните и печатните средства за масова информация, в литературата и киното почти няма положителни герои, които общуват разумно със земята. Припомнете си начина на живот и жизнената среда на любимите си главни персонажи. Те са представени предимно в апартаменти, офиси, ресторанти, казина, по улиците на мегаполиси и други подобни. Ако става дума за човек, който общува смислено със земята, макар и крайно рядко, то той е представен като недоразвит дегенерат. На човешкото общество се внушава системно и целенасочено в каква жизнена среда трябва да протича животът му. Случайно ли е това? Мисля и дори съм сигурен,

че не е случайно. То води към личностна, социална и планетарна катастрофа.

След като поразмишлявах, казах уверено на Анастасия:

— Напълно съм сигурен, че съвременното човечество живее в измерението на антиразума. То мисли с категориите на антиразума, защото няма ясни планове за построяването на хармонично бъдеще. То само констатира факта на своята кончина, като тръби за нея.

[1] Курсът на рублата е приблизително 30 рубли за 1 щатски долар. — Б.пр ↑

2012 ГОДИНА

Датата 21 декември 2012 година днес се обсъжда активно навсякъде и в кръговете на езотериците, и от учените, и в интернет. Мнозина смятат, че на този ден ще настъпи краят на света.

Защо става въпрос точно за тази дата? Защото този ден е свързан с мрачните апокалиптични предсказания на загадъчните древни майи, по чийто календар — между другото специалистите признават, че календарът на майите значително по-точен от грегорианския, който ползваме сега — на 21 декември 2012 година приключва текущият цикъл на така нареченото „дълго броене“, Ерата на Петото слънце, или Епохата на Ягуара. Според преданието след завършването на Епохата на Ягуара ще последват години на смърт и разруха, които ще продължат, докато не настъпи епоха на обновяване на човечеството.

Наскоро учените изясниха, че посочената в календара на майите дата е астрономически значима. На този ден ще се случи събитие, което настъпва само веднъж на 25 800 години Слънцето ще се озове на една линия с тайнствения енергиен център на Галактиката и съвременната цивилизация за пръв път ще преживее рядко астрономично явление. Или няма да го преживее.

Предполага се, че предците на майите, чиито паметници се срещат на територията на Централна Америка, две хилядолетие пр.Хр. са слезли от планините, които са обитавали, в тропичните гори и равнините на Юкатан.

Именно в равнините цивилизацията на майите достига най-големия си разцвет през първото хилядолетие пр.Хр. Майите имали йероглифна писменост, математиката и медицината им били на високо ниво. Строели каменни градове и невероятни ритуални съоръжения като Големия дворец в Паленке^[1] и — най-важното — притежавали задълбочени познания в областта на астрономията.

И до днес не е разгадана докрай причината градовете на майите да започнат да опустяват много преди пристигането на европейците.

В основата на астрологията на цивилизацията на майите е залегнало броенето на дните. Общоприетата астрология (на древния Шумер, на Вавилон) приема за основа разположението на планетите върху зодиакалния кръг. Майите също са познавали зодиакалните съзвездия, само че в зодиака им имало не 12, а 13 съзвездия. Те са отчитали и съзвездието Змиеносец (при майите — Прилеп), през което Слънцето преминава само за няколко дни.

А сега за загадъчния им календар. Текущият времеви цикъл, който приключва през 2012 година, започва доста отдавна — на 13 август 3114 година пр.Хр. И това именно е странно, защото, както вече отбелязах, културата на самите май е най-малко с хиляда години по-млада. Специалистите, изучаващи културата на майите, не са единодушни как е възникнал знаменитият им календар. Има предположение, че календарът, както и писмеността си, майите са наследили от олмеките, чиято култура има по-древна история. Наистина, на територията на селището на древните олмеки в Ла Вента^[2] археолозите са открили находки, които потвърждават известна приемственост или взаимовръзка между културите им. Много по-интересно обаче е друго.

След като учените се заели със сравнителна хронология, станало ясно, че с началото на текущия цикъл по календара на майите — 3114 година пр.Хр. — са свързани някои знаменателни събития от миналото на човешката цивилизация. Така например по това време започва строителството на тайнственото мегалитно съоръжение Стоунхендж. В Месопотамия възниква писмеността. След обединяването на Горното и Долното царство и основаването на крепостта „Бялото пристанище“ — на гръцки Мемфис — се формират управляващите династии. В Америка започват да култивират царевицата. Сякаш под въздействието на някакви външни сили из цялата планета именно тогава се извършва глобална културна революция и хората придобиват нови знания. Според една от хипотезите свещениците, шаманите и светците от онова време са влезли чрез медитация в контакт с вид хранилище на тайни знания.

Естествено е предсказанията на майите, известните пророчества и официалните източници, предвещаващи планетарна катастрофа, да заслужават внимание. И все пак най-важното и най-достоверното

определение на бъдещето може да бъде направено днес от всеки разсъждаващ човек.

Нека се опитаме да анализираме каква е тенденцията за промяна на екологичната обстановка в Русия.

Да вземем период, включващ само последните петдесет години. По-голяма част от населението на страната се установява в големите и средните градове. Хората в мегаполисите се оказват лишени от качествена питейна вода. Освен това този необходим за поддържането на живота на човека продукт става и платен. Преди петдесет години подобна ситуация би изглеждала просто невероятна за обществото. Сега то е свикнало с нея. А не би трябвало. Водата е мерило за всичко и ако обществото се съгласява с все по-глобалното ѝ замърсяване, то няма право на съществуване. Тази присъда е произнесена не от някой свише, а самият човек се е осъдил.

[1] Паленке — голям политически и религиозен център на майте в днешно Мексико. — Б.пр. ↑

[2] Ла Вента — култов център на олмекската култура, намиращ се на остров в устието на река Тонала в щата Табаско, Мексико. — Б.пр. ↑

„ОТМЕНЯМ ПРЕДРЕЧЕНИЯ АД НА ЗЕМЯТА“

Тези думи са произнесени от отшелницата от тайгата Анастасия. Мисля, че е полезно да бъдат изречени от всички хора и да се действа в съответствие. Днес това е жизнено необходимо.

Мнозина осъзнават отрицателните последици от глобалното затопляне. Учените алармират за промяна на геомагнитното поле на Земята и за потъването на цели континенти в близко бъдеще. Пред очите ни се случват мащабни катастрофи като тази в Индонезия, при която загинаха повече от двеста хиляди души, или пък в САЩ, където потъна Ню Орлиънс — град с милионно население. Също така учените предупреждават за плашещи промени в активността на Слънцето.

Проблемите с екологичната безопасност на Земята са толкова остри, че по инициатива на Англия са включени в дневния ред на ООН през 2007 година. В началото на 2008 година те са разгледани от Съвета за безопасност на Русия.

За пръв път предсказанията за глобална катастрофа започват да съвпадат с мнението на съвременни учени и на правителства.

Жреците на маите също са твърдели, че ще има глобална катастрофа и че тя ще се случи през 2012 година.

В една или друга степен много хора го знаят и все пак масовите предсказания за катастрофата през 2012 година засягат само малка част от онова, което пише в засекретените доклади.

Може само по слухове да се досещаме, че японското правителство предприема стъпки за преселване на поданиците си. Според предсказанията сред първите пострадали ще е Англия и затова, изглежда, именно тя е инициаторът за включването на екологичните въпроси в дневния ред на заседанията на Съвета за безопасност към ООН.

Може би правителствата на различните страни постъпват правилно, като не афишират изцяло и подробно създалата се ситуация. Защо да се всява паника сред народа? От друга страна обаче,

намирайки се в неведение, може да загине по-голямата част от населението, като при това положение може да се спаси само информираният елит, придружен от няколко души за всеки.

Учените прогнозираят кои страни ще бъдат погълнати от стихията като Атлантида и кои няма да бъдат засегнати. Например в Русия ще потънат крайбрежните региони, а най-добро място за оцеляване ще се окаже Сибир.

След глобалното затопляне на Земята ще настъпи ледников период.

А и има ли значение каква точно ще е глобалната катастрофа, след като обществото вече не е в състояние да се противопостави на настоящите катастрофални прояви като например замърсяването на въздуха в градовете; електромагнитните излъчвания, пронизващи жилищата ни; и много други.

Има ли алтернатива печалното бъдеще на човечеството? Разбира се, че има, но всичко по реда си.

И така, на международните форуми стигнаха до еднозначния извод, че е възможна катастрофа в най-близко бъдеще. И тук се повдига интересният въпрос — дали властите и науката могат да вземат мерки за предотвратяването ѝ? Представителите на световната наука не могат да отговорят. Правителствата на различни държави се опитват все пак да повлияят на ситуацията, като разработиха така наречения Протокол от Киото, съгласно който на всички страни се предлага да съкратят вредните емисии на парниковите газове, изхвърляни в атмосферата. И досега протоколът не е ратифициран от много държави.

Това, което може да се случи в бъдеще, предизвиква, разбира се, безпокойство, но нима не трябва да се тревожим още повече от съществуващата в момента катастрофална ситуация, замаскирана като постижения на цивилизацията?

ЧОВЕКОЯДНИЯТ ОКТОПОД

Показаната от Анастасия, или от тъмнокосия момък, картина, в която хората прокарват покрай домовете си зловонните пипала на човекоядното чудовище, съвсем не е измислица, а е самата реалност. Реалност, с която хората дотолкова са свикнали, че я възприемат като даденост.

И чудовището продължава да съществува и да се разраства. Това са нашите пътища и онова, което се движи по тях. Информацията за тях е публична.

Известно е например, че дължината на магистралните автомобилни пътища с твърдо покритие надхвърля 12 милиона километра. За сравнение — повече от една четвърт от дължината на земния Екватор, чиято дължина е около 40 милиона километра. Дължината на въздушните линии доближава 6 милиона километра, на железниците — 1,5 милиона километра, на магистралните тръбопроводи — около 1,1 милиона километра, на вътрешните водни пътища — повече от 600 хиляди километра. Милиони километри е и дължината на морските линии. Ако се обърнем към проблема за замърсяването на атмосферата с различните видове транспорт, то автомобилният е с 85 процента участие! Но проблемът не се изчерпва само с вредните газове. Не бива да се забравят и неблагоприятни екологични фактори като шума и вибрациите. Така 80 децибела — приблизително нивото на шума на оживена градска улица — вече са потенциално опасни за слуха. Развитието на различните видове транспорт и прокарването на автомагистрали не е полезно и за психическото здраве. При това тези фактори въздействат пряко или косвено не само върху шофьорите и пътниците, но и на хора извън транспортните средства и комуникации. Мръсните улици, многочасовите задръствания, невъзможността понякога просто да се пресече пътят — всичко това повишава рязко изнервеността, води до хроничен стрес и нарастване на агресивността, като провокира понякога хората към постъпки, каквито не само не биха предприели

никога, но и не биха си представили, че са способни на тях в нормално състояние.

Всяка година обзорите на състоянието на природната среда в регионите на Русия красноречиво сочат колко наболял е проблемът за екологичната безопасност във всички руски мегаполиси без изключение. И специалистите са съгласни, че основната причина за намаляването на степента на екологична безопасност в регионите е „усилващият се процес на автомобилизация на обществото.“ Медиците още отсега са стигнали до извода, че „екологичната преса“ на автотранспортния комплекс „струва“ на средностатистическия гражданин на голям град в Русия 4–5 години от живота му. И това се отнася само за човека, защото той може не само да осъзнае проблема, но и да го формулира. А Земята? Всъщност Земята също може да повдигне въпроса по свой начин, но дали можем все още да чуваме гласа на Земята сред шума, грохота и пушека на нашия живот?

Как по-точно автотранспортният комплекс убива Земята? Преди всичко земята е необходима за строителството на транспортните комуникации, както и водата, и въздухът. В САЩ например — според статистиката — земната площ, върху която са разположени автомагистралите, железниците и летищата, е 101 хиляди квадратни километра, а площта на градовете е 109 хиляди квадратни километра. В Русия пък дължината на автомобилните пътища надхвърли половин милион километра.

Прокарват се по земята пътища — какво от това? Ами това, че при прокарването и експлоатацията на пътищата, тръбопроводите и летищата се разрушава почвата — провокират се свлачища, пропадания; прогресира ерозията. И ето че по коловозите на черните пътища „тръгват“ и се разширяват пукнатини, които още повече утежняват положението.

Следва и по-лошото — голяма част от земята покрай автомагистралите, железниците и излизащите на повърхността тръбопроводи с нефт и газ е замърсена от съединенията на оловото, сярата, нефтопродуктите и други вещества. Като най-опасна специалистите преценяват крайпътната ивица до 200 метра от двете страни на най-оживените магистрали. В тази връзка е категорично забранено да се отглежда селскостопанска продукция покрай пътищата, да се берат плодове, да се пасе добитък, особено

млеконадойни (известни са случаи на отравяния на деца с мляко от крави, пасли край пътя). До метър над повърхността въздухът край автомобилните пътища е също така катастрофално замърсен с прах, състоящ се от частици асфалт, гума, метал. В него има олово и други вещества с канцерогенно и мутагенно действие. За това трябва да се замислят любителите на разходки и джогинг покрай пътищата и трябва задължително да се внимава с малките деца, защото в количката или пеша те се движат именно в зоната на риска.

И още нещо ми се иска да добавя. Обърнете внимание, че най-много вредни пътища са съсредоточени не в пустинята или в Антарктида, а на местата, където има най-масово струпване на хора. И големите градове, мегаполисите, се гордеят със своите многолентови околоръстни автомагистрали убийци.

Когато гласуват държавния си бюджет, всички държави залагат в него сериозно финансиране за прокарване и ремонт на автомагистралите. И как да не е така? Та нали в случай на липса на пътища жителите на мегаполисите могат да останат без храна и медикаменти. Пътищата са кръвоносните съдове, по които човекът, живеещ в мегаполиса, се подсигурява с всичко необходимо.

Стоп! Получава се някаква безсмислица. Това вече наистина е тържество на антиразума. Кръвоносният съд, без който като че ли не можем, на практика вещае бавна смърт.

Ах, колко духовити, интелигентни и умни ни се иска да изглеждаме! Ако обаче завещаваме подобни чудовища на идното поколение, значи му предаваме в жертва собствените си деца. Какви излизаме в такъв случай?

И изглежда, че няма изход от създалата се абсурдна ситуация. Само изглежда обаче. Изход има. И се крие в начина на живот както на отделния човек, така и на обществото като цяло.

Отделяните от милионите автомобили газове, от комините на големите и малките предприятия и от другите източници са само следствието, а не първопричината. Причината е антиразумният технократски начин на живот.

ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ НА ПЛАНЕТАРНАТА КАТАСТРОФА

И така, на прага сме на планетарна катастрофа, предсказват мнозина, като се започне с ООН, премине се през правителствата на различни държави и се стигне до обикновените хора.

Също така се говори, че причината за катастрофата е човешката дейност.

От само себе си се разбира, че само констатирането на факта за надвисналото бедствие не го предотвратява по никакъв начин. Необходими са конкретни активни мерки, способни да подобрят ситуацията. Съществува ли обаче в природата ефикасен начин за изход от кризисна ситуация? Да, съществува! „Кодовите“ му названия са „родови имения“, „звънтящите кедри на Русия“, „Анастасия.“ Тези думи, стоящите зад тях образи, информация и философия могат в най-кратки срокове не само да изведат страната от кризата, но и да открият нова страница за хармонично развитие на обществото.

За да разберем как може да стане това, трябва първо да посочим някои от проблемите на днешния ден:

Екологията. В градовете са на привършване качественият въздух, чистата вода и добрата храна.

Транспортът. Многокилометровите задръствания по улиците в големите градове са вече нещо обичайно. Поради лошите пътища в ПТП загиват до трийсет хиляди души на година в Русия.

Корупцията. За мащабите на това явление се говори много, и то на най-високо равнище. Крадящият от хазната чиновник, вземащият и даващият подкуп са не по-малко опасни от другите вредители.

Безработицата. Най-опасното последствие от безработицата е депресията. Когато тази болест завладее някой, той се превръща в жив труп. Ако тя обхване част от обществото, то държавата е заплашена от загиване.

Пиянството и наркоманията. С тези недъзи се борят отдавна, но без успех.

Жилищният проблем. Колкото и усилия да са предприемани за решаването му, положението само се влошава.

А сега да си представим следната ситуация:

Петдесет процента от населението на Русия, Америка и Канада решават да водят здравословен начин на живот и да построят за семейството си родово имение в парцел от минимум хектар.

Правителствата предоставят на тези семейства необходимите площи за създаването на селища от родови имения и подготвят необходимата нормативна база.

Хората, получили земя, разгръщат върху изоставените бивши колхози, совхози и фермерски стопанства неவிжданo по мащабите си строителство. Строят жилищни домове и селскостопански пристройки. Онези, които нямат достатъчно средства, строят само със силите на семействата си. Разполагащите със средства наемат строителни бригади.

Важното обаче е, че всеки от тях засажда на своя хектар овощни и зеленчукови градини.

В държава с подобни оазиси се решава напълно продоволственият проблем, защото чрез новия си начин на живот семейства не само си осигуряват първокачествени продукти, но и имат възможността да изхранват населението на големите и малките градове.

В мегаполисите изчезва заплахата от транспортен колапс. Поради двойното намаляване на броя на колите въздухът значително се прочиства. Напълно се решава жилищният проблем, защото освободените домове се предоставят на нуждаещите се. Няма безработица и правителството може да не се безпокои какво ще стане, когато се закриват нерентабилни предприятия.

Рязко спада социалното напрежение в обществото. Делението на бедни и богати вече не предизвиква злоба и завист у хората. Изникват по-значими за човека приоритети от парите.

Осмисленото общуване със земята открива пред нас такива възможности и хоризонти, че технократският ум — дори и във фантастичните филми — не може да си ги представи. Поради това смятам за необходимо да се опитаме всички заедно да вникнем в същността на тайнството на това общуване.

Промяната на начина на живот на значителна част от населението ще премахне заплахата от екологична катастрофа с планетарен мащаб.

Някой може да си помисли, че рисувам прекалено светла и фантастична картина на бъдещето. Как изведнъж голяма част от населението вдъхновено ще пожелае да се отдаде на здравословен начин на живот? Да строи родови имения и да усвоява при това обрасли с бурени земи, и то и за своя сметка? И всичко това благодарение на някакви кодови думи образи. Това е нереално, приказно.

Веднага ще кажа, че именно тази част е наред. Думите образи са ефикасни. Десетки хиляди души го доказват на практика. В Русия вече има повече от сто и петдесет селища от родови имения, създадени от читателите на книгите от поредицата „Звънтящите кедри на Русия.“ Има ги и в Украйна, и в Беларус, и в Казахстан.

А фантастичното от гледна точка на Разума е, че на тези хора не съдействат структурите на властта, а дори понякога възпират прекрасния им стремеж.

Хор от гласове на международно и регионално ниво призовава към предприемането на мерки за предотвратяване на екологичната катастрофа. Единствените обаче, които наистина работят активно за избягването на социалните и екологични сътресения, са създателите на родови имения.

Преди около година се роди идеята всеки основател на родово имение и или готов да основе такова да декларира намеренията и стремежите си. За пръв път прочетох проекта на такава декларация на събрание в едно от селищата. Идеята бе подета и от тогава текстът претърпя много промени и допълнения. Ще го цитирам тук с най-значимите допълнения.

ДЕКЛАРАЦИЯ ЗА РОДОВО ИМЕНИЕ

ДЕКЛАРАЦИЯ ЗА МОЕТО РОДОВО ИМЕНИЕ (ПРОЕКТ)

Аз, гражданинът на РФ^[1], се докоснах до идеологията и начина на живот, представени в художествена форма в поредицата книги „Звънтящите кедри на Русия.“ Идеята за създаване на родово имение ме вдъхнови да действам.

Купих в пустошта извън града земя с размер един хектар, с цел да създам на нея по-съвършена жизнена среда за своето семейство, за своите потомци и в памет на своите предци.

Мястото нарекох „Родово имение.“ Върху своята земя засадих градина; направих езеро, в което да развъждам риба; набавих няколко пчелни семейства и отглеждам плодови и зеленчукови култури.

Планирам да обогатявам земята предимно с естествени торове.

Смятам, че ще е добре, ако много семейства, в състояние да се трудят на полето, пожелаят да се заселят в родови имения, разположени около големи и малки градове. Те ще могат да осигурят от растениевъдството напълно екологично чисти продукти за градското население, а и ще подобрят екологичната обстановка.

За мен е недопустим фактът, че десетки милиони хектара земя в страната ни не се обработват и запустяват, а същевременно внасяме 60% от продуктите от чужбина и те често се оказват некачествени и вредни, особено за децата.

Смятам, че тази действителност не само подронва продоволствената независимост на страната, но и че унищожава нацията ни.

Смятам, че при подобни обстоятелства е нелепо да се обвинява правителството или когото и да било за грешките. Те са допуснати от цялото общество, и то не само в нашата страна. В резултат обществото в много държави е на прага на социален взрив. При така създадената ситуация всеки трябва да помисли какво конкретно може да направи лично той за позитивни промени в най-близко бъдеще.

Примерът на държавите, заложили на фермерските стопанства, доказва неефективността и дори вредата от такъв избор. Фермерите, ориентирани към печалба от селскостопанската си продукция, се конкурират взаимно. За да спечелят, те са принудени да използват пестициди и хербициди; да отглеждат вредни генномодифицирани продукти, с което поставят под заплаха живота на хората в цели държави.

В родовото имение семейството живее и отглежда реколта за собствени нужди, а също така в помощ на роднините си в градовете. По такъв начин семейството в родовото имение има принципно различно отношение към земята. Продоволствените излишъци, добивани в именията, ще са ясно различни от останалата продукция по щандовете на градските магазини.

Задълбочаващата се световна икономическа криза заплашва много държави със социални взривове. За да се излезе от кризата, е необходима принципно нова и всеобщо разбираема идеология за начина на живот на семействата. И тази идеология е изложена в поредицата книги „Звънтящите кедри на Русия.“ Приемам основните й концепции и те ме вдъхновяват за гореизложените действия.

Както показва практиката, не чрез финансови инжекции, а именно благодарение на тази идеология около моето родово имение вече строят родови имения върху своя хектар земя повече от сто семейства, в които се раждат деца и се възпитават в по-съвършена екологична среда.

Известно ми е, че благодарение на тази идеология в различни региони на Русия, Украйна, Беларус десетки

хиляди семейства строят вече своите родови имения. Милиони семейства са готови да ги последват, стига само да се приеме по-благоприятна нормативна база. Мнозина планират да се занимават с дребно предприемачество за производство на селскостопанска продукция.

Аз изцяло подкрепям усилията на правителството и президента на РФ за създаване на благоприятни условия за строеж на ниски сгради в предградията. Също така е добра идеята да се предоставя земя със селскостопанско предназначение за строеж на ниски сгради с отделяне на участък земя за всяко семейство. Смятам, че тези участъци не трябва да са по-малки от един хектар, защото на по-малка площ е невъзможно да се създаде относително съвършена и самовъзстановяваща се екосистема, т.нар. малко селско стопанство.

Без отделянето на приемлив терен земя за семействата селищата около градовете ще се превърнат не в производители, а в потребители, което само ще влоши продоволствената, екологичната и социалната ситуация в страната. Смятам, че е необходимо да се апелира към правителството и президента на РФ да ускорят работата в това направление и да приемат необходимия закон за родовите имения.

Обръщам се към президента и Конгреса на САЩ, към ООН и към всички държавни глави, загрижени за процъфтяването на народа си, с предложение да разгледат и приемат идеята за създаване на родови имения като най-ефективен проект за излизане от глобалната икономическа криза и предотвратяване на приближаващата екологична катастрофа, а също така и за избягване на продоволствена криза.

Голяма част от народите в Русия възприемат проекта „Родово имение“ като национална идея. Нека тя се превърне в международна идея и страните ни да се съревновават в материализирането на прекрасното бъдеще.

Искреното разбиране на идеята, разгласяването ѝ и подкрепата от страна на правителствата на различните

държави ще обуздаят приближаващата депресия. Ще се организира вдъхновен, съзидателен, международен процес.

Хиляди руски семейства вече доказаха на практика положителното въздействие на проекта „родово имение“. Подобни декларации са подписани от повече от хиляда и петстотин руски семейства и те вече изграждат своите родови имения. Събирането на подписи продължава.

Успех и вдъхновение за всички съмишленици в съзидателното изграждане на прекрасна среда за живот на техните семейства в различните страни и по света като цяло!

Подпис на основателя (основателите) на родовото
имение

След известно време този документ, получил вече собствен живот, предизвикваше в мен все по-голямо чувство на значимост. Сякаш не паспортът, дипломата или всякакви награди, а именно подобна декларация е най-важният документ на човек. Връщайки се мислено към него, се опитвах да разбера защо възникват тези усещания. Текстът и езикът му могат да са различни, защото не те са основното, а същността му.

Прочетох декларацията на Анастасия, разказах ѝ за усещанията си и я попитах:

— Как мислиш, Анастасия, защо възникват тези усещания, и то не само у мен. Разговарях с много хора, които също съзнават значимостта на декларацията, но не могат да си я обяснят. Защо?

— Знаеш ли, Владимире, аз също веднага усетих значимостта на този документ. Както и ти обаче, и другите хора, аз също не мога да обясня в момента кое в него предизвиква такива усещания. Може би трябва да поразсъждаваме заедно?

— Може би, но аз вече съм мислил много. Усещането за значимост си остава, а защо — така и не разбрах.

Изведнъж Анастасия трепна, засия и заговори, произнасяйки ясно сричките, както прави винаги, когато иска да подчертае казаното:

— Мисля, Владимире, че започвам да разбирам в какво се състои голямата му значимост. Виж! Когато Създателят сътворявал земния свят, преди великото Сътворение Той първо огласил замисъла си. Съобщил за него на всички Вселенски същности. На въпроса им: „Какво желаеш така горещо?“, той отговорил: „Съвместно творение и радост за всички от сътворението му.“

— Нима е толкова важно да огласиш намеренията си?

— Разбира се, че е важно. Нали когато осведомяваш другите, означава преди всичко да известиш и себе си в това число. Да разбереш случващото се, да повярваш в себе си.

И, декларирайки с думите си замислите си, ти вече ги материализираш. Когато съобщаваш на другите за тях, ти ги призоваваш към съвместно творчество.

— Защо да призовавам всички? Някой може да ми се присмее, да ми противодейства или да е безразличен.

— Присмиването, противодействието или равнодушието ще са участници в сътворението от обратната страна. Те са важни за целостта на творението, в което ти ще уравниши всичко.

— Вълнувам се, Анастасия, а не знам защо.

— Аз също се вълнувам, Владимире. Този документ е предвестник на новата ера на Земята. Стременията на хората, застанали зад него, крият голямо себеосъзнаване. Хората живеят хилядолетия, без да ръководят живота си. Към какво са се стремили, защо? Какво да продължат новите поколения? Да ги заклеймят, че са грешили? В какво? Жените са раждали деца, но не им е предоставяна цел в живота. Децата им не знаели какво да продължат. И земните цивилизации отмирали след суетен живот. Нищо значимо не е останало след тях. Децата са възприемали чуждите съждения за своите родители.

Какво е искал от живота дядо ти, Владимире, като не е насочил баща ти и майка ти? Те пък не са насочили теб. Ти си тяхното продължение. Кажи какво продължение са искали те в живота?

— Не знам. Мога само да предполагам.

— Всичко може да се предположи. Обаче със сигурност знаеш, че жизненият им стремеж не е определен.

— Не е определен, разбира се. Както и при всички хора, които познавам.

— За пръв път може би от милиард години, сякаш събудил се на разсъмване, човекът казва: „Аз искам. Ще започна своето творение и моите поколения ще живеят в обетована среда. И ще усъвършенстват обетованата среда. Те, разбира се, ще са по-добри от мен. Аз обаче ще започна! В потомците ми ще живее и частичка от мен.“

Може да се дадат много примери как неогласеното умира с тялото.

Мислил човекът как да подобри жизнената среда за потомците си и посадил кедър на своята земя. Скоро след това умрял. Изминали 29 години, кедърът станал петнадесет метра висок, разклонен и красив. Само след година трябвало да даде прекрасни лечебни плодове, но децата на човека, който го посадил, го отсекли. Решили, че не им е необходимо дървото, което засенчвало част от парцела и сянката му пречела на доматиите и краставиците да растат. И те отсекли разклонения кедър, защото човекът не огласил намеренията си.

Чингис хан завоювал почти половината свят; обединил под властта си Рус^[2], Индия, Китай и Палестина, за да няма войни; строил пътища; намалявал данъците; уважавал традициите и културата на различните народи и живеел не в завладените дворци, а в юрта. Стремел се да се заобиколи с мъдреци от цял свят. Заедно с тях разсъждавал как да направи обществото щастливо, как всички народи да опознаят вечността и безсмъртието. Империята му е съществувала най-дълго от всички, защото сред всички завоеватели на Земята той е знаел нещо, нещо е постигнал и доказал и все пак империята му се е разпаднала. И през вековете Чингис хан е наричан обикновен завоевател, защото никой съвременник сега не може да каже какви са били истинските му намерения, тъй като той не ги е огласил.

— А може просто да са унищожени или пък да се съхраняват някъде в свитъци?

— Намеренията трябва да се пазят не само в свитъци, но и в човешките сърца. Чингис хан не е могъл да ги огласи така, че да се предават от поколение на поколение през вековете.

— Поразителни примери. Само можем да се чудим защо милиони години хората не са придавали значение на необходимостта да огласяват живота си? Сега и на мен ми се струва, че документът е предвестник на новата ера. Кажете ми, Анастасия, а как ще огласиш ти пред хората и пред себе си своите стремежи?

— Нали в твоите книги, Владимире, са изложени моите стремежи. Ако трябва да кажа по-конкретно, то от цялата Вселена най-добрите звукове ще събера и в съчетания от букви и ноти ще ги вложа. Ще помоля днешните поети; теб, Владимире; бардовете да ги озвучат. Много хора ще ги почувстват с душите си. Нека ги интерпретират на разбираем език и да моделират разцвета на Земята, нейния прекрасен цъфтеж. Когато мелодиите на достойната за човека среда обхванат цялата Земя, ще помагам чрез нашите внуци на добрите ни съседи да създават именията си, като при това не забравям и своето родово пространство.

— А какво трябва да кажа на себе си и как да оглася декларацията си пред хората?

— За това всеки трябва да помисли сам.

— Така е. Разбира се, че сам. Въпреки че съществуващият ми проект е вече огласен. Какво да добавя към него, ще мисля сам.

Ще помоля и всички читатели да помислят по него.

Този документ е необходим, защото е важно послание на основателите на родови имения към бъдещите им поколения. Заръка, произлязла от народа, към властимащите на всички нива, общуване с тях. Ще е хубаво, ако красиво оформен, подобен документ се пази като реликва от всяко семейство заедно с родовата книга на основателите на родови имения или на възнамеряващите да основат такова.

С трепет и благодарност ще го чете човек в прекрасната градина на родовото си имение и след сто години, ще го чете и ще си спомня за основателя. А пак след сто години някой, изгубен във водовъртежа на живота, докато рови в старите вещи на своите родители, ще го намери и ще прочете за неосъществените им намерения. И в него ще се породят изгарящо желание да ги осъществи.

И още си мисля, че ще е полезно да се изпрати подобен документ лично на всеки от местните власти и в ООН.

И смятам, че също така е необходимо да се учреди в рамките на ООН ежегодна научнопрактическа конференция „Родовите имения на

бъдещето.“

[1] РФ — Руска федерация. — Б.пр. ↑

[2] Рус (Рос) — име на източно славянска държава, създадена през IX век по поречието на Среден Днепър. ↑

МОЯТ САМОТЕН ХЕКТАР

Според мен Анастасия има една смущаваща черта. Тя разполага с колосален обем информация, отговаря с удоволствие на повечето въпроси, но на някои отказва категорично. Тази нейна категоричност понякога ме дразни, друг път направо ме ядосва. Но дори като види раздразнението и яда ми, тя си остава на своята позиция.

Например тя решително отказва да покаже планиране на родовото имение и ландшафтният му дизайн. „По този начин ще се намеся в творчеството ти, Владимире, ще задържа движението на мислите ти. И не ти, а аз ще сътворя проекта. Той ще е като чуждо дете за теб“ — казва тя и привежда и други аргументи.

Пред мен обаче възникна сериозен и неразрешим проблем именно по организирането на родовото имение. Дълго мислих как да убедя Анастасия да ми помогне или поне да каже, че няма решение, за да не хабя напразно времето си.

За пореден път се опитах да накарам Анастасия да се откаже доброволно от принципите си. Избрах подходящо време — денят бе слънчев, а тайгата благоухаеше. Анастасия седеше под кедър и сплиташе златистата си коса на плитка. Аз се разхождах напред-назад около нея и подбирах наум сериозни аргументи. Тя заговори първа с нежна усмивка:

— Тревожат те сложни мисли, Владимире. Ти си тук и същевременно в мислите си далече.

Аз приседнах до Анастасия и заговорих, стараейки се да съм колкото може по-убедителен:

— Разбираш ли, Анастасия, създаде се такава ситуация, че няма да мога да мина без твоята помощ.

— Каква ситуация, Владимире?

— Преди седем години оглеждах околностите на град Владимир, излязох с джипа си на полето и затънах. Колата пропадна и можеше да бъде измъкната само с трактор. Докато чаках помощ, оглеждах изоставеното и обрасло с бурени поле. Мястото там е много красиво,

полето е заобиколено от смесена гора, пред нея тече ручей, а наблизо се вижда голямо езеро. И си помислих, че ще е хубаво, ако там се построи селище от родови имения. Хората щяха да изградят красиви къщи, да засадят цветни лехи и градини и да прокарат нормални пътища.

И след година именно там това се осъществи. Хората, чели книгите от поредицата „Звънтящите кедри на Русия“, започнаха да купуват земя за родови имения. Организаторите ми предложиха и аз да придобия един хектар и кой знае защо се съгласих. Може би исках да ги подкрепя. Аз обаче почти не се занимавах с парцела си, от време на време напълно го забравях. Само два пъти се обадох и помолих да го засеят със синап за облагородяване на почвата. Там земята е неплодородна, плодовит слой е само петнадесет-двадесет сантиметра, след което има около тридесет сантиметра пясък, а после е твърда глина.

След време изобщо не се сещах за своя хектар. Аз имам апартамент, дом близо до града, но ти знаеш за него, Анастасия. А и в Сибир има къде да живея.

Но след пет години ми се случи да отида там, където някога бе затънал джипът ми. Приближавайки се, бях поразен от видяното. Вярваш ли, Анастасия, че стават чудеса?! От двете страни на голямото езеро, където преди беше пустош, се издигаха различни къщи — големи, нормални и съвсем малки. От шосето към къщите водеха насипани с чакъл пътища. Запуснатите поляни около езерото бяха разделени на парцели от хората, които основаваха своите родови имения.

Спомних си мечтата си за родови имения на това поле. И ето че се бе сбъднала, хората обитаваха всички полета около езерото. Върху пустошта, обрасла с бурени, се раждаше островче от новата щастлива Русия.

— Значи, мечтата ти, Владимире, е била силна, правилна. Те са я приели. И сега си видял как тя се материализира, как се разраства.

— Трябвало е да внимавам какво си пожелавам преди пет години край джипа. Ако знаех какво ще се случи, щях да потисна мечтата си в зародиш, защото не отчетох едно обстоятелство, Анастасия.

Сега ще ти разкажа всичко поред. Тук ще ми е много необходима помощта ти.

— Тогава разказвай всичко наред, Владимире.

— Преди пет години пътувах по насипания с чакъл път със същия джип и заедно с един от жителите на родово имение в разрастващото се селище. Едно място привлече вниманието ми и спрях до обрасъл с бурени парцел. Отляво, на друг парцел, имаше строителен фургон, до него — красива къща с покрив, все още без стъкла на прозорците, но по всичко личеше, че хората се настаняваха в своето родово имение. Вдясно от изоставеното място също имаше красива дървена къща, стопански пристройки и баня и бе изкопано езеро. Този отдясно сякаш се гордееше с цветните си лехи и, разбира се, с хората. И тогава казах на своя спътник: „Имам чувството, че тези земи си имат свои съдби и те са свързани с човешките.“

„И аз мисля така — отговори спътникът ми. — Сигурно за всеки човек някъде съществува личен хектар земя, но той не знае нищо за него или е забравил.“

Аз продължих: „Когато са изоставени огромни площи, отделно взети, хектарите са в еднакво положение на «безпризорни деца.» Тук обаче ситуацията е друга. Несправедлива. Отляво и отдясно парцелите се облагородяват, а този между тях прилича на изоставено дете.“

Събеседникът ми мълчеше и дори някак посърна, сякаш му бе неудобно и заради обраслия с бурени терен, и за изоставилия го човек.

И аз попитах: „Чий е този хектар?“

„Вашият е, Владимир Николаевич“ — отговори спътникът ми, без да вдига глава.

„Моят ли?...“

„Да. Ние се събрахме и прокарахме път до него. Свързахме го с канализацията и поставихме указателни табели. От двете страни засадохме елхички. И това е всичко, защото всеки се занимава със земята си.“ Излязох от колата. Върху моя хектар, който бе почти равен квадрат със страни сто на сто метра и стигаше до гората, растяха само бурени. Той не само изглеждаше изоставен и самотен като бездомно дете. Не, на него му беше по-тежко от бездомно дете, защото дори и бездомното дете може да отиде някъде, да си намери приятели сред връстниците си и някак да се устрои. Моят хектар обаче нямаше такава възможност.

Тръгнах по края на парцела и изведнъж видях две красиви цветчета сред бурените. Беше есен. Септември. А те цъфтяха. Не се

виждаха от пътя, защото бурените бяха по-високи. „Може би — помислих си — и моят парцел се стреми да е красив. Не е ясно как са попаднали тук семенцата на цветята, но той ги е отгледал и ги протяга към мен, както дете ръчичките си, молейки ме да направя нещо.“

И в мен възникна непреодолимо желание да отблагодаря на всяка цена този парцел и той да не е по-лош от другите, а може би и по-добър. Не знам как възникна това желание. Аз не гласях този участък земя за родово имение за своето семейство. Просто ми се прииска да направя в него всичко правилно и красиво. И не просто ми се прииска, а изведнъж се породих непреодолимо желание да го направя най-хубав от всички. Може би ще привлече внуците ми, когато стане най-хубавият в света.

Много пъти се връщах мислено при своя хектар. Чертаех планове на различни стопански постройки; съставях списък на растенията, които да отгледам на него. Трябваше да приключа работата по книгата си и да се занимавам с много други ежедневни задължения, но този хектар постоянно вълнуваше приятно мислите ми и дори отблъскваше неприятните проблеми. Удивително е, но именно благодарение на него успях да преодолее цяла поредица житейски трудности и психологични проблеми. Все пак има известна загадъчност във връзката на човека със земята. Зад тази връзка стои жив съюз. И желанието ми да направя земята си красива и обгрижена ставаше все по-силно и по-силно.

— Добро желание е възникнало в теб, Владимире. Усещам, че дори е страстно. И той ще ти помогне.

— Кой?

— Твоят парцел. Нали сам казваш, че вълнува мислите ти и ги отклонява от неприятните проблеми.

— При този парцел, Анастасия, има много големи проблеми и той напомня на дете с вроден физически недъг.

— Какъв недъг?

— По онези земи не вирее нищо, освен бурени. Зеленчуци не растат. И там хората нямат нормални градини. Наблизо има село, което е на двеста години, но дори и селяните са лишени от нормални градини. Там, по онези земи, плодородният слой е много тънък, а под него има твърда глина. През пролетта водата се задържа дълго на повърхността, а и през лятото, ако се случи дъждовно. Корените на

повечето растения не могат да растат в глината. Ако в глината се изкопае дълбока яма и се запълни с плодородна земя, дървото пак може да загине. Водата ще се стича в глинената яма през дъждовния сезон, глината ще я задържа и корените ще изгният.

— Не мисля, Владимире, че ситуацията е толкова безнадеждна, колко я описа. Кажи ми как преценяват хората положението? Отчаяни ли са?

— Не, не са. Повечето я чувстват като своя родова земя завинаги. Дори при някои пристигат родителите им, живеят известно време и молят да ги погребат в родовото имение, а не на гробището. Всичко е добре, но това, че земята не може да дава нормална реколта, ме разстройва много. Дори съжалих, че съм мечтал на това място да възникне селище. Сега се чувствам някак виновен.

— И как ще постъпиш сега, Владимире, със своя парцел?

— Не възнамерявам да го изоставям. Мисля си, че би трябвало да има някакъв изход.

— Аз също мисля така. Ти трябва да го потърсиш и да го намериш.

— Търсих го, но не го намерих. Затова и те моля да ми помогнеш.

— Какво точно искаш, Владимире? Обясни ми подробно.

Зарадвах се, че Анастасия ме попита за конкретността на задачата, и реших да я формулирам максимално сложно. В противен случай, помислих си, няма да ѝ е интересно. Започнах да обяснявам:

— Моля те, Анастасия, много те моля да направиш така, че на моя парцел, както и на другите, да растат ябълки, сливи и круши, вишни и череша. Да зрее грозде! Да има хубави цветя и различни храсти. И всичко това да изисква минимални разходи. Каквито са по силите на среднестатистическия човек, а не на олигарха, който може да инвестира милиони долари.

— Това ли е всичко, Владимире?

— Не, Анастасия, все още не е всичко. Моля те, много те моля всичко това да се осъществи за не повече от три години.

— По-добре е за четири или пет.

— Не, за три.

— Добра задача си си поставил, Владимире. Ще се радвам искрено, когато я решиш.

Направо пламнах от този отговор, скочих от мястото си, но се сдържах и не стигнах до грубост. Опитах се да се успокоя, доколкото беше възможно, и да обясня:

— Не само за себе си те моля, Анастасия. Разбери. Там, на онова място има двеста и петдесет семейства. Те строят родови имения. Разбрали са, почувствали са казаното от теб. То е станало тяхна мечта! Те обаче създават своите имения на земя, която е абсолютно непродуктивна. Тези хора не биха могли да получат друга. Преди, още преди перестройката, земята е принадлежала на совхоза. Тогава държавата е извършвала мелиорация, дренаж, в земята са закопавани тръби, за да се отточва водата, и все пак, освен житни култури нищо друго не се е раждало.

А сега мелиорация не се извършва, всичко е изпокрадено и на практика не може да се направи нищо. А и струва ли си, след като веднъж вече не е помогнало. Как да се подобри плодородието на почвата на моя парцел?

А и не мога да си представя напълно плана на целия си имот. Много ми се иска да направя всичко красиво и бързо. Трябва да догоня хората, които имат пет години преднина. Затова и те моля да ми помогнеш, да завършиш плана и да подбереш насажденията.

— Планът, разбира се, е много важен, Владимире, защото е сътворение на бъдещето с помощта на мисълта, след което се извършва материализацията. Ако обаче ти възложиш планирането на мен, то какво твое ще се материализира на този парцел земя?

— Нали ти казвам, че аз самият също планирам, но ме е страх да не сбъркам. Ето че се сблъсках на практика с такова просто на пръв поглед нещо като живия плет и се оказа, че съвсем не е лесна работа. Той може да се усъвършенства до безкрай, но се изискват знания, не по-малки от тези на конструкторите на космически кораби. Трябва да се знае кое растение през кой период цъфти, каква почва му трябва, до каква височина достига през лятото, какви са цветовете му, как ще се съчетават с цветовете на другите растения и много, много други неща.

Замислих да построя някои сгради от кирпич, но специалистите казват, че ще се размие от дъжда. Представи си, че започна да строя, наема работници, а след това ме вземат на подбив.

— Ако направиш грешка, Владимире, то това ще си е твоя грешка и тя ще се материализира. Затова трябва да планираш лично.

Може, разбира се, да се съветваш с някого, но в този случай окончателното решение трябва да бъде само твое. През пролетта, Владимире, можеш да посадиш едногодишни растения. Когато избуят, да ги окосиш и да наториш почвата. През следващата година повтори същото.

— Нямам време да чакам, искам да е бързо, защото иначе ще си отиде още не една година.

— Може би не си струва да се бърза? По-добре е всичко да се прави стабилно. Освен това, ако си поставиш условието всичко да стане за една година, ще си силно ограничен в избора на насаждения и през есента, когато всички едногодишни растения изсъхнат и живеят ти плет остане без изграждащи компоненти, той може да те разочарова. Ако направиш всичко правилно, ще получиш повече положителни емоции. Разбира се, всичко може да се направи и в ускорен вариант...

Анастасия се замисли за момент и на мен ми се стори, че обмисля ускорения вариант, а се оказа друго.

БАРИЕРАТА НА НЕВЕРИЕТО

— Това, което искаш, Владимире, е възможно, усещам, че е възможно, но ти не искаш да търсиш решението сам. Вместо да изразходваш енергията си за търсенето му, ти я хабиш, за да ме убедиш аз да намеря решението.

Ти си поставил пред себе си бариера, съставена от неверието ти в собствените ти сили, и като ме уговаряш, укрепваш все повече и повече тази бариера. Зад нея, Владимире, зад твоята бариера на неверие в собствените ти сили цъфтят прекрасни градини, растат чудни цветя, сред които живеят щастливи хора, но ти не виждаш всичко това, защото ти пречи издигнатата от теб преграда.

Ако аз намеря решението, то тя ще се зазdravi. Освен това решението може да се окаже от просто по-просто и това ще те обиди. Ще се ядосаш как не си могъл сам да се сетиш за него. Ще решиш, че явно си неспособен.

Ти се обръщаш към мен, защото може би ме мислиш за вълшебница, способна да привлече за решението на проблема ти непознати за човека сили, но аз съвсем не съм такава. Чрез сетивата си аз мога да приемам информация от Вселената за всичко, което е било, и за всичко, което знае Вселената, но и всеки човек може да приеме тази информация, ако не издига бариери на неверие в собствените си сили. Ако е физически здрав и разсъждава в правилна посока.

Информацията на Вселената прилича на съдържанието на суперкомпютър. Компетентният човек натиска няколко клавиша и получава необходимата му информация. Сега си представи, Владимире, че вместо да натиснеш няколко клавиша, ти ме молиш да го направя аз. Човек постоянно има нужда от информация и ако той самият не умеє да натиска тези клавиши, то до него винаги трябва да има някой вещь.

— Аз мога да получавам информация от компютър, но не знам как да я получа от Вселената.

— Лесно е, много е лесно да търсиш сам решението на задачата. Да вярваш, че именно ти ще намериш правилното решение. Единственото правилно.

— Нали мисля за това, цяла година мисля, но няма отговор.

— Казвам ти, че отговорът не може да мине през издигнатата от теб бариера, и пламенното ти обръщение към мен само го потвърждава. Няма да реша вместо теб тази задача.

Решителният отказ на Анастасия да ми помогне ме възмути.

— Разбира се, че няма да го направиш. Ти държиш на убежденията си и никакви аргументи не могат да те накарат да ги претъпиш — казах с горчива ирония аз. — Още веднъж повтарям, че там има двеста и петдесет семейства — не дай Боже, и на други места при строителите на родовите имения да се случи същото, както в това, — но там са двеста и петдесет...

— Може, Владимире, именно Бог да е създал тази ситуация. Представи си, че ако там по принцип почвата бе плодородна, тези места сигурно нямаше да са собственост на хората. Може би именно Бог е нагласил всичко така, че властите да сметнат тези земи за неподходящи за градини. Ситуацията е дала възможността на двеста и петдесет семейства да придобият тази земя и да започнат да строят родови имения. Може и някой да им се присмива и да смята, че няма да имат райски оазиси, но информацията ще достигне като малка искрица до някого от тях и тези места ще се озарят от милиардите цветчета на плодни дървета и треви.

— Може и да проникне тази искрица, но ни се иска да живеем днес, сега и с прекрасното видение на бъдещето, а не с безизходица.

Изведнъж усетих приятна топлина зад гърба си и се огледах. До мен стоеше синът ми Володя. Погледите ни се срещнаха и необичайната топлина се усили.

В лице синът ми приличаше на Анастасия и може би малко на мен като млад. Бе висок почти колкото мен. Все още младежкото му телосложение бе стройно и необикновено атлетично, но не с изкуствено „напомпани“ мускули, а в идеална хармония.

Погледът на сина ми... Той приличаше на нежния поглед на Анастасия, а в него още... Разбирате ли — в погледа му се четеше необяснима увереност. Необяснима и някак спокойна увереност. Като че ли той изобщо не знаеше, че съществуват каквито и да е житейски

трудности, или не виждаше ситуации, които да са непреодолими за човека.

Володя ми се поклони, а след това се обърна към Анастасия:

— Чух, мамо, за какво си говорите. Позволи ми, мамо, да се обърна към теб и да изкажа мнението си — и той се поклони с уважение на Анастасия, очаквайки мълчаливо отговора ѝ.

За пръв път виждах и усещах с каква почит и любов се отнася той към Анастасия. Сигурно без нейно разрешение не можеше да се включи в разговора.

Анастасия гледаше внимателно сина си и не бързаше да отговори. В погледа ѝ нямаше строгост, а по-скоро — нежност и уважение.

„Странно — помислих си аз, — защо тя мълчи толкова дълго на обикновената му молба? По принцип тя мисли бързо и за тази продължителна пауза тя би могла да прехвърли множество варианти на развитието на събитията. А в случая няма никаква нужда.“ Най-сетне Анастасия отговори:

— Говори, синко, ние с баща ти ще те слушаме внимателно.

— Мисля, мамо, че ще е добре и правилно, ако помогнеш на татко. Усещам, че за него е важно да реши тези проблеми. И ако му помогнеш, няма да се подсили бариерата на неверие в собствените му сили и собствения му разум, а ще отслабне. Може и да е частично, но дори ще рухне. Смятам, че е необходимо да се помогне на татко — и Володя замълча.

Анастасия отново не му отговори веднага. Известно време гледаше нежно и усмихнато сина си, след което каза:

— Разбира се, че си прав, синко, в дадената ситуация трябва наистина да се помогне на баща ти. Ти, Володя, помогни, моля те, на баща си. Вие двамата заедно с други хора ще намерите решението. Най-добре ще е, ако започнете да го търсите веднага, още тук, а аз няма да ви преча.

И Анастасия се обърна и бавно се отдалечи от нас. След няколко крачки тя добави:

— Предстои ви много интересна и полезна работа — да усъвършенствате нагледно и значимо жизнената среда.

Ние със сина ми стояхме един срещу друг. Попитах го:

— Кажи, Володя, можеш ли като майка си да ползваш цялата информация, съществуваща във Вселената? Много мислители говорят за нея. Станислав Лем, много известен писател, е казал, че Вселената е електронна изчислителна супер машина. Не можем да минем без нея. Ти можеш ли да я ползваш?

— Не толкова бързо, колкото мама.

— Защо?

— Защото мама е породиста.

— Какво значи „породиста“? — учудих се аз.

— Че породата на човека от първоизточниците се е запазила в нея.

— А защо не се е запазила и в теб? Разбрах... — и си помислих: „Защото аз не съм породист. Сигурно Анастасия му го е обяснила така. Защо тогава пожела да роди от непородист?“

Синът ми се вгледа внимателно в мен. Може би разбра какво си мисля и каза:

— Мама много те обича, татко. Ела да ти покажа нещо.

— Да вървим — съгласих се аз и тръгнах след сина си.

Когато се приближихме до входа на землянката, в която пренощувах с Анастасия при първата си среща, Володя отмести камъка и откри входа към продълговатата пещеричка. Той пхна ръката си вътре и извади като от сейф празна бутилка от коняк и пръчка.

Познах бутилката, от която бях пил коняк при първата ни среща. „Сигурно е запазила бутилката“ — помислих си аз.

— А каква е тази пръчка? — попитах аз Володя.

— Това е пръчката, с която си искал да набиеш мама, когато не била съгласна да ме възпитава ти. Още не съм бил роден.

— Можело е да не пази пръчката — казах смутено аз.

— Мама казва, че когато си държал тази пръчка, в теб са бушували много енергии и сега ѝ е скъпа.

— А какво прави тя с тези неща? В бутилката поне може да се държи вода.

— Мама не държи вода в нея. Тя често идва тук, отмества камъка, взема в ръце бутилката и пръчката, гледа ги с усмивка и реди думи. Направила е така, че да живееш вечно, татко. Да заспиваш от време на време за миг и да се събуждаш в ново тяло.

— И как може да се направи това с думи? — учудих се аз.

— С думи може да се направят много неща, татко, особено, когато ги произнася мама, а и ги повтаря толкова често.

— Какви са тези думи, Володя? — тихо попитах аз.

И синът ми започна да рецитира като стихове думите, произнасяни често от Анастасия на това място:

*Пред нас, любими мой, е вечността.
Животът винаги стъпва в своите права.
Със слънчев лъч ще блесне пролетта,
в нови одежди ще се облече Душата,
но и тленното тяло ненепразно се
прегръща смирено със земята,
защото нови цветя и трева ще поникнат
от нашите тела през пролетта.
Дори ако на прах се разпилееш по
необятната Вселена,
в неверие обхванат,
от този прах, блуждаещ във вечността,
любими мой, аз ще те събера.*

— Аз също съм чувал, Володя, как веднъж Анастасия каза тези думи, но си мислех, че просто рецитира красиво стихотворение, и не предполагах, че те имат пряко значение.

— Да, татко, те имат пряко значение.

— Ама че работа — проточих аз. — Много благодаря на Анастасия за вечността.

— Благодаря на мама, като я видиш, татко. Благодаря ѝ с вяра в думите ѝ и тя много ще се зарадва.

— Ще ѝ благодаря.

— Трябва да решим проблема ти, татко, защото това вече е наша обща задача. Да отидем при езерото, да начертаем на пясъка план на

парцела, за който говориш, и да помислим как да го осъществим. Ще мислим колкото се наложи, докато не стигнем до правилното решение.

Вървах след сина си и си мислех: „Как? Как можем да стигнем до решение? Нито в литературата, нито в интернет има отговор на въпроса. Търсих навсякъде, но не го намерих. Съветвах се със специалисти по агротехника, но не получих верен отговор. А той, Володя, явно не е чел нищо по въпроса. Няма способностите на Анастасия. Не умее да ползва информацията от цялата Вселена. Тогава как може да намери решението? А се държи, сякаш е способен да го реши. Трябва да се предприеме нещо по-ефективно от безсмислени очаквания или търсения.“ И реших да поговоря със сина си.

— Чакай, Володя, нека поседнем тук. Трябва да поговоря сериозно с теб.

— Добре, татко, да поседнем. Ще те слушам внимателно.

Седнахме на един дънер. Поставил ръце върху коленете си, синът ми ме гледаше внимателно с погледа на Анастасия, а аз не знаех как да започна немного приятния разговор с него. Неприятен, но необходим.

— Сега може би ще чуеш някои неприятни за теб неща, Володя, но така трябва.

— Казвай, татко. Ще изтърпя всичко, няма да се обидя.

— Трябва да разбереш, Володя, че Анастасия те изпрати да ми помогнеш, за да престана да я притискам. Ти не можеш да окажеш никаква помощ нито на мен, нито на онези хората, които изграждат именията си. Нямах способностите на майка си, от агротехника не разбираш и явно не знаеш какво означава „ландшафтен дизайн.“ Така ли е?

— Мисля, татко, че ландшафтен дизайн се използва, когато човекът се опитва да направи пространството красиво.

— Горе-долу е така, но за да го направят красиво, надарените хора учат по пет години, че и повече, обменят информация, разглеждат готови проекти. А ти виждал ли си поне едно имение с изпипан дизайн?

— Когато с мама ходихме в селото, видях, че хората около домовете си...

— Ти си виждал само селски зеленчукови градини, без какъвто и да е дизайн.

— Така е, татко, зеленчукови градини бяха. Аз обаче съм си представял какво имение бих си изградил. Често съм мислил и съм си представял.

— Само представата не е достатъчна. Необходими са задълбочени и разностранни знания, каквито ти нямаш. Следователно няма защо да се мъчиш. Що се отнася до мен, аз отдавна го обмислям. И не само мисля, но се съветвам и със специалисти. Но досега напразно. И днес само с разсъждения няма да помръднем работата от мъртвата точка. Ти обаче наистина можеш да ми помогнеш.

Хрумна ми нещо. Трябва да ми помогнеш да уговорим Анастасия да се включи в решаването на проблема. Ако заедно настояваме, тя ще се предаде.

— Мама обаче, татко, вече взе решение. Нейното решение е и помощ. Не мога да си позволя да настоявам мама да отмени решението си.

— Така значи! Той не можел да си позволи! — възкликнах аз. — Значи, когато майка ти ти каже да ѝ помогнеш, ти я слушаш безпрекословно. А когато баща ти те помоли, не можеш. Ама че възпитание имаш! Никакво уважение към по-възрастните! Към баща си!

— Отнасям се към теб с голямо уважение, татко — възрази ми спокойно Володя. — Ще изпълня молбата ти и ще ти помогна.

— Така е по-добре. Сега да се поразходим някъде до довечера, а след това ще отидем при Анастасия, уж много разстроени. Тя няма да издържи и ще ни помогне.

— Когато казах, че ще ти помогна, татко, имах предвид, че заедно с теб ще търся решение на проблема с плодородието на почвата и ще направим макет, ландшафтен дизайн на цялото имение.

— Така значи! Значи ще търсим решение. Ти поне разбираш ли... Да вървим и ще разбереш — и закрачих бързо към брега.

Начертах с пръчка върху пясъка скица на парцела. Като забиваше разни тревички и клечки, Володя представи гората, с която граничеше мястото. Начертах скица на района, за да може Володя да се убеди на практика в безполезнаостта на опитите си. А след това самият аз се увлякох в търсенето на всевъзможни варианти.

Два дни мислихме как върху неплодородната почва да се направят градини и да се раждат различни зеленчуци. Прехвърлихме

наум и обсъдихме много варианти, но нямаше решение. Защото едно от условията бе да се направи всичко с минимум средства. Ако не бе това условие и при наличието на пари, можеше с камиони да се докара плодородна почва, но за това щяха да са необходими най-малкото петдесет камиона с пръст. Цената на всеки щеше да е седемнадесет хиляди рубли. Следователно щяха да са необходими осемстотин и петдесет хиляди рубли.

На повечето от двеста и петдесетте семейства това нямаше да е по джоба. Освен това оставащата близко до повърхността вода през пролетта щеше да отмива плодородния слой и да го отнася към низината.

За да се поразсеем от, за момента безнадеждната, задача, ние с Володя започнахме да проектираме ландшафтният дизайн на терена. По-точно се опитвахме да разположим различните постройки така, че да се съчетават помежду си и с околния терен.

Обяснявах на Володя:

— Първо трябва да се построят тоалетна и баня, след това — лятна кухня, къща, гараж, изба, парник. Всичко това трябва да се разположи така, че да е красиво и функционално.

Направихме макет на къщата от пясък и го разположихме в центъра на парцела. Банята и тоалетната бяха до къщата, а лятната кухня — от задната ѝ страна. Парникът също бе от пясък. Върху продълговатата купчина сложихме бяла клечка, за да прилича на стъкло или на найлон.

Парникът явно не се вписваше никъде, защото го поставяхме ту отдясно, ту отляво на къщата, но той все пак не беше в унисон с общия ансамбъл. Самият ансамбъл също не ми харесваше, а съдейки по всичко, и на Володя. Гледаше замислено проекта и каза:

— Допускаме някаква грешка.

— И то не една — добавих аз. — Изглежда, са много.

— Все пак си мисля, че е една. Трябва да има правилен подход, някакъв принцип, съотношение или нещо, което да реши наведнъж всички проблеми.

— И що за нов подход може да е това? Разположих всичко така, както го правят повечето хора в страната. Тази подредба е утвърдена от векове. Не може хората досега да са грешили само защото не са знаели някакъв принцип, който може и да не съществува.

— Съществува и аз го усещам — каза Володя и добави: — Или може би ще съществува. Трябва да помислим, татко, и ще го открием.

— И как ще го открием, след като нито ти, нито аз не контактуваме с Вселенската база данни?

— Ще го търсим в себе си.

— Е, ти може и да го намериш в себе си, но аз наближавам шестдесет и сигурно няма да успея.

— Ще успеем, татко, със сигурност ще успеем. Аз ще се старая много и ще го намеря, ние ще го намерим.

Толкова силно налягах мисълта си, че дори и нощем, заспал върху ароматните билки в землянката, прехвърлях насън всякакви варианти. В съня ми бързо, буквално пред погледа ми, растяха плодни дървета и цветя, но след това също така бързо увяхваха и падаха, без да дадат плод.

СЪСТЕЗАНИЕТО НА ВЪЛШЕБНИЦИТЕ

Към средата на втория ден ние със сина ми разглеждахме следния вариант: А какво щеше да стане, ако не се мъчим с плодородието на почвата, не отводняваме участъка от пролетните води, а обратното — заприщим пътя на оттичащите се ручейчета и подберем водолюбиви растения? Получи се малко беден вариант, нямаше хубава градина. В това време се приближи Анастасия, водейки за ръчичка дъщеря ни.

Малката Настенка, изглежда, реши, че ние с Володя играем на някаква игра. Тя приседна веднага при нас и започна да разглежда внимателно макета. В него вече имаше изкопан ров, изобразяващ езерото. По ръба имаше купчина пясък, представляваща глина, защото в парцела почвата бе глинеста.

За да не седя бездеен, аз започнах да прокарвам пръчката по края на терена, задълбочавах чертата. После захвърлих пръчката и просто се вгледах в пясъчния макет.

Настенка допълзя на четири крака до макета; седна на края; почеса се замислено по нослето и изведнъж... Малката й пухкава ръчичка започна да струпва пясък върху чертата, образувайки хълмче. Правеше го бавно и старателно. Когато стигна до средата, Володя също започна да прави продълговато хълмче от своята страна. И без да знам защо, аз също започнах да струпвам пясък с две ръце върху чертата.

В крайна сметка се получи парцел, заобиколен от четирите си страни от земен вал. Гледахме мълчаливо сътвореното. Сигурно всички, както и аз, се опитвахме да осъзнаем какво би означавало това.

— А аз разбрах — разнесе се зад гърба ми гласът на Анастасия. — Чудесно е! Много нестандартно решение сте намерили. Ще се опитам да осмисля по-добре замисъла ви. Ето, разбрах го! Решили сте от наличната плодородна почва да изградите по границите вал от плодородна почва с почти еднометрова височина. Като при това

използвате част от плодородния слой и пясък. Браво! Увеличихте дебелината на плодородния слой.

Решили сте по периметъра на целия терен на разстояние четири метра една от друга да издигнете две стени от кирпич. При изкопаването на езерото ще добиете много глина и тя може да се използва за изграждането на тези стени. По такъв начин валът ви ще е като в глинена траншея. Ще нахвърляте там клони и гнила шума от гората и ще подравните пръстта над тях. Ще се получи четиристотинметров компост, където повдигнатата земя ще се окаже по-високо от нивото на останалата площ. Глинените стени няма да позволят на плодородния слой да се размие по време на пролетните дъждове.

Повдигнатата земя ще се нагрива по-бързо през пролетта и това ще позволи да се посадят растения две седмици по-рано. Значи правилно сте разбрали, че да се прави компост в яма, по чиято повърхност ще има дълго време вода, не е рационално, защото тя ще се запълни с вода. И няма къде да се отцеди в глинестата почва, така че ако в нея се посадят плодови дървета, корените им могат да загният.

През първата година на вала могат да се посадят царевица и слънчоглед, а от външната му страна — цветя. Още към есента на същата година парцелът ще е обграден с вал, върху който расте двуметров зелен плет. В началото на есента ще го съборите, ще насипете още пръст и следващата пролет ще е още по-плодороден. Когато пръстта се слегне, върху нея може да се садят плодни дървета, зеленчуци и цветя. С течение на времето глинените стени могат да спаднат под въздействието на влагата, но и така ще задържат плодородния слой, а и коренчетата на растенията няма да му позволят да се разнесе.

А тези половинметрови площи от кирпич, които са построени до езерото, за какво са? О, не ми казвайте, разбрах. В тях ще бъде насипала плодородна почва от гората и ще бъдат посадени плодни дръвчета, а около тях — зеленчуци и цветя.

Поздравления за простото и оригинално решение, което сте намерили. Решили сте на необходимите места да издигнете плодородния слой, като го увеличите до половин метър. На корените ще е топло и уютно в такова хълмче. А след това развиващите се

дървета ще довършат сами започнатото. Всяка есен листата им ще опадат и ще изгниват, увеличавайки плодородния слой.

Чудесно. Сякаш сте натиснали бутон, с който сте включили самообразуващ се биологичен организъм.

Разбихах, че Анастасия излага намереното от нея решение, но се преструва, че уж ние сме го открили, а тя само го разгадава. Тази ситуация не ме унижаваше. Радвах се на откритието ѝ. То бе просто, красиво и не изискваше много средства.

Но Володя изобщо не се радваше и без да вдига глава, гледаше неотлъчно макета на имението. Сърцето ми се сви, когато осъзнах какво се случва в момента в душата му. Бе му неловко пред мен, защото ме бе убеждавал, че ще може да намери решение. И се срамуваше, защото не бе изпълнил заръката на Анастасия.

През тези близо два дни съвместна работа над проекта със сина ми се бяхме сблизили и аз изобщо не му се сърдех за упоритостта, защото виждах как се старее и премисля варианти за увеличаване на плодородието на почвата. И сега ми бе жал за него, така че дори не слушах Анастасия. Не трябваше да се унижава така детето! Не стига че в началото му ги бях наговорил, как няма да успее, а и с последната си критика Анастасия не оставяше камък върху камък от нашите усилия. Не трябваше да постъпва така. Или... Стори ми се, че Анастасия нарочно дразни сина ни, кара го да напруга и забързва мисълта си.

— А какво представлява това в центъра на проекта? — попита Анастасия.

— Това е къщата — отговорих аз, — защото ние с Володя решихме да я разположим централно. Наоколо са различните селскостопански постройки. От портата към къщата е прокаран път, а край него ще растат цветя.

Бях сигурен, че Анастасия ще похвали идеята, затова казах „ние с Володя“, въпреки че бе мой замисъл. Искаше ми се да подкрепя някак сина си, но се получи точно обратното.

— И къде е входът на къщата? — попита Анастасия.

— Откъм пътя, разбира се. Приближаваш се направо до входа, оставяш колата на площадката пред него и се качваш на откритата веранда. Там ще има маса. Ще пием чай с приятели и ще се любиме на цветята.

— И на пътя също — добави някак ехидно Анастасия.

— И на пътя също — отговорих аз, — особено ако е павиран с красиви плочки.

— А какво има зад къщата?

— Зад къщата са езерото, цветна и зеленчукова градина.

— Значи градината ще е в задния двор. Ще пиете чай с приятелите на верандата, ще се любувате на цветята, а разположеното в задния двор ще бъде лишено от вниманието ви. Нали знаеш, Владимире, че на всички животни и растения им е необходимо човешко внимание? Без него те не могат да изпълнят напълно предназначението си.

Растенията могат да дадат на човека необходимите му енергии, стига да знаят какви точно са му нужни. Как обаче ще го научат, ако ограничиш общуването си с тях? Нали, Владимире, ти е известен смисълът на общуването с растителния свят?

— Известен ми е — отговорих аз, като се опитвах да прикрия разочарованието си от факта, че — както се оказа — къщата не бе разположена твърде сполучливо.

Половината от парцела, при това с градината, наистина бе в задния двор.

— И освен това не ми е ясно — продължи Анастасия — защо не сте отстранили огромния хълм на брега на езерото? Той утежнява пространството.

При тези думи Володя не можа повече да се сдържи. Той стана, поклони се както преди леко на Анастасия и каза:

— Позволи ми, мамо, да ти обясня всичко.

— Обясни ми, моля те, синко.

Стояха един срещу друг — син и майка. А на мен, кой знае защо, ми се струваше, че двама велики вълшебници на Вселената са се изправили един срещу друг. Сега щяха да встъпят в единоборство. Единоборство на разума и на възможностите на човека. О, Боже, колко красива бе Анастасия! Колко загадъчна и необикновена със способностите си и идеите бе най-близката ми жена. Един или два живота не бяха достатъчни, за да стигна до нея. И синът ми, чиито черти на лицето наподобяваха малко тези на Анастасия, също бе красив и строен, но малко безразсъден или излишно самоуверен. Защо влизаше в това единоборство? При това в мое присъствие. Самият той

бе казал, че способностите на Анастасия превъзхождат неговите. Сигурно бе горд и решителен, но малко дързък. И въпреки това аз бях с цялата си душа за Володя и исках да победи в странното състезание. И то започна.

— Това не е просто хълм, мамо — произнесе Володя.

— Тогава какво е? — с усмивка и малко насмешливо попита Анастасия.

— Ами как да се изразя...

Бавно и проточвайки думите, явно се опитваше да измисли нещо рационално за този хълм, Володя рече изведнъж:

— Това е банята, мамо.

Чак трепнах от неочакваното абсурдно изявление на сина си, но без да знам защо, потвърдих сериозно:

— Да, това е нормална съвременна баня, която е много необходима. Ако няма баня, къде ще се къпем и се напарваме — стараех се да спечеля време Володя да излезе от положението и да измисли нещо. Да бе казал по-добре, че по този хълм ще се пързалиме през зимата със ски. Направо си бе безразсъден. — В банята може и да се спи, докато построим къщата — продължих разсъжденията си аз.

Не знаех обаче какво още да добавя, така че замълчах.

— Странно. Не, хълмът от глина не ми прилича на баня, а и не се забелязва вход — отбеляза Анастасия.

„Край — реших, — синът ми изтърси не на място за банята и загуби. И никакво сражение между вълшебници няма да има.“ Володя обаче продължи:

— Това е само макет, мамо. Нашият хълм тук е от пясък, който се свлича и е трудно да се направи вход — продължаваше да говори бавно Володя и явно при това мислеше усилено за нещо. И изведнъж лицето му сякаш се озари и той продължи вече по-уверено: — Когато е от глина, ето тук, от страната на езерото, ще има малък вход в овално помещение с купол. Диаметърът ще е два-три метра. Височината ще е два метра и тридесет сантиметра. Дебелината на стените може да стигне до метър. В стените ще има отвори за дима и горещия въздух, които ще се сливат в общ, който може да бъде затварян с капак.

По края могат да се сложат камъни, а в средата ще се пали огън.

Вътрешните стени на помещението ще се нагриват. На огъня ще може да се любуваме откъм езерото, а ако искаме, може да затваряме

входа с врата. Когато стените се нагряят и огънят угасне, в помещението може да се влезе. Тялото ще се топли от всички страни — отдолу и отгоре. Глината ще излъчва много полезна и благодатна топлина.

— Да, разбира се, това е много полезно излъчване — вече замислено каза Анастасия, — особено ако там се постави съд с отвара от лечебни билки. Във Вселената нямаше информация за такава баня и не сте могли да я получите, което означава, че вие сте добавили тази информация във Вселената и сега вие...

Гледах купчинката пясък върху макета и си представях банята с цветните лехи, розите и брега на красивото езеро около нея. И дори само от представата по тялото ми наистина се разливаше някаква благодатта топлина. Разбрах интуитивно, че Володя е измислил нещо, което преди не е съществувало. От това ми ставаше изключително радостно, сякаш и тялото се радваше, и душата ми.

Отново започнах да мисля за проекта на имението като цяло и за това колко вълнуваща и прекрасна външно и вътрешно е Анастасия. Разбира се, тя не бе безучастна към проекта и може би нейната заслуга в решаването на проблема с подобряването на плодородието на почвата, преди безнадежден, бе най-голяма. Малко ли бе, че измисли да се издигне над земята обикновена компостна яма и да се превърне в жив плет. Значи все пак се бе съгласила да помогне въпреки принципите си. Незабележимо. Приблжих се до Анастасия и прошепнах тихо:

— Ти всичко измисли и сама намери решението. Благодаря ти, Анастасия.

— Измислихме го заедно, Владимире — също шепнешком произнесе Анастасия. — И може би в голяма степен е заслуга на онези двеста и петдесет семейства, за които говориш.

— Но те не бяха тук, докато мислехме.

— Тук може и да ги няма, но са там, на своите парцели, и също мислят как да се справят по-добре. А представи си, Владимире, че ги нямаше? Нима щеше да се вълнуваш толкова? Нима щеше да се напругаш така и да искаш на всяка цена да намериш решение? Ако ги нямаше, може би дори нямаше да докоснеш и с края на мислите си този въпрос. Тези двеста и петдесет семейства са може би главното действащо лице в проекта.

— Да, съгласен съм, че сътворихме всичко заедно и за това „заедно“ ти благодарим още повече, Анастасия! — След което добавих: — И за подарената ми вечност ти благодаря. Бях на мястото, където криеш празната бутилка.

Анастасия се стресна леко и добави:

— И пръчката.

— И пръчката — потвърдих и се засмях.

Анастасия също се засмя кръшно и весело и дори малката Настенка започна да подскача покрай макета, да размахва ръчички и да се смее. Само Володя, безучастен към случващото се, продължаваше да гледа съсредоточено и замислено макета.

И изведнъж ме обзе непреодолима жал към сина ми. Въпреки че бе успял да измисли необикновената баня, той, разбира се, смяташе, че не се е справил със заръката на Анастасия.

И сигурно му бе неловко, защото не ме бе послушал, за да ми докаже, че уж ще се справим и без Анастасия. Той наистина се бе старал, но... Искаше ми се някак да го подкрепя, да го ободря. Как обаче можех да го направя? Не знаех.

Володя гледаше сериозно макета, като навярно се опитваше да добави в него още нещо свое. Не разбираше, че основното вече е измислено.

Късно вечерта, преди да си легнем, попитах Анастасия:

— Къде спят Володя и Настенка?

— На различни места — отговори Анастасия. — Настенка понякога спи при мен. Защо питаш, Владимире?

— Просто така, исках да си поговоря за едно — друго с Володя.

— Тогава го повикай.

— Да извикам ли?

— Точно така. Просто го повикай и той ще те чуе.

И аз го повиках. След известно време го видях да идва към мен. Той продължаваше да е максимално съсредоточен. Когато Володя се приближи, го попитах:

— Кога, Володя, реши, че хълмът от глина е баня и защо не ми го каза по-рано?

— Реших го, когато мама започна да критикува проекта ни и глинения хълм в него. Реших да го нарека баня, защото ти, татко, ми

каза: „Най-напред трябва да построим тоалетна и баня върху терена.“ Хълмът бе голям за тоалетна и реших да бъде баня.

— След това обаче започна да говориш за структурата и ползите ѝ. В движение ли го измисли, на мига, или все пак ползваш Вселенската информация като майка си?

— Не мога като мама, татко, но това може би е полезно, защото се опитвам сам да измисля бързо онова, за което не мога да получа информация. Понякога се получава.

— И то много добре! Ти си направо изобретател. Не ми излиза от ума творението ти. Дори реших, като се прибера, да го онагледя. Ще купя глинена стомна, ще пробия дупка в основата ѝ, ще запуша гърлото с капачка с дупка за комин и ще запала вътре свещичка за час-два вместо огън, за да видя как ще се нагрива. Само че стените на стомната са тънки и моделът няма да е много точен.

— Татко, облепи стомната с глина и моделът ще е по-точен.

— Точно така, ще я облепя с глина. Прости ми, Володя, че цялата си възбуда ти казах, че няма смисъл да се мъчиш над решението. Не ми се сърди.

— Никога не съм ти се сърдил, татко — отговори спокойно той.

— И на майка си не се сърди. Ти, разбира се, си усетил, че тя само се престори, че ние сме измислили този земен вал в парцела. На практика те с Настенка ни подказаха идеята.

— Така е, татко, усетих го.

— Не е важно обаче кой го е измислил, а че проблемът с почвата вече е решен. Браво на Анастасия, нали, Володя?!

— Мама ни предизвика на състезание, татко.

— На състезание ли? Предизвикала ни е? Помислих си нещо такова, когато стояхте един срещу друг. Това игра ли е, Володя? За развиване на ума, така ли?

— Може да се каже, че е игра, по-точно — състезание.

— Това състезание не е честно. Анастасия разполага с информация от Вселената, а ние сме лишени от тази възможност. Как да се състезаваме?

Володя изслуша аргументите ми и каза със спокойна увереност:

— Аз приех предизвикателството, татко.

— Напразно си го приел. Ще загубиш. Със сигурност ще загубиш! После ще си разстроен, както днес. Видях, че докато

Анастасия говореше за земния вал, за къщата в центъра ѝ за задния двор, ти седеше изтерзан с наведена глава. А сега ще се съкрушиш още повече.

— Не бива да губя, татко. Загубата ми ще огорчи мама.

— Тогава трябва да се предаде незабелязано, за да не се огорчи после.

— Мама не се предава.

— Ех, Володя, Володя. Понякога ми се струва, че си малко безразсъден. Добре, станалото — станало, така че върви да спиш, Володя. Аз също ще си легна и ще размишлявам как да разположим по-правилно къщата. Може и да измисля нещо.

— Така е, татко, трябва да се напиш добре. Хубави сънища, татко.

Разделихме се, но аз не можех да си легна веднага. Казах на Анастасия:

— Не ме чакай, заспивай, Анастасия. Трябва да помисля за някои неща.

Под светлината на бялата сибирска нощ аз се разхождах пред входа на земянката и се чудех как да помогна на Володя. От време на време поглеждах спящата Анастасия. Тя лежеше, свита на кълбо, с длан под главата, и се усмихваше леко на нещо в съня си.

Търпеливата красавица се усмихваше като дете. А вечерта бе осъдила толкова безпощадно плана ни! Бе определила като „неправилно“ мястото на къщата върху макета. Бе казала, че сме затворили половин хектар за заден двор. То, разбира се, така си и беше. Трябваше да си припомня разположението на къщите в списанията по ландшафтен дизайн. Володя, разбира се, нямаше да може да реши задачата с разположението на постройките, защото не разполагаше с информация. Трябваше всичко да измисля аз, защото иначе напълно щеше да се разочарова от собствените си сили. Толкова исках да помогна на сина си, че разбрах, че няма да мога да заспя, докато не измисля нещо полезно. Бях виждал много извънградски къщи с различни постройки около тях, така че трябваше да намеря правилното решение. То обаче не идваше. Общо взето, прозорците на повечето къщи, които бях виждал, гледаха към пътя.

Отдавна бе минало полунощ, а аз продължавах да се разхождам около земянката и да прехвърлям наум различни варианти на

разполагане на къщата и на стопанските постройки.

И изведнъж ме осени! Внезапно ми хрумна, сякаш присветна, и много ми хареса. Е, утре щях да ѝ отговоря! И то как!

Представях си как щях да отговоря сутринта на забележката на Анастасия за задния двор. Щях да подема леко небрежно: „Вчера, Анастасия, спомена нещо за разположението на къщата, за задния двор.“ „Да, казах, че задният ви двор е половин хектар“ — щеше да се съгласи тя. „Не е така, Анастасия, не е точно така. Просто не си забелязала вдлъбнатинката на макета. Представлява веранда около цялата къща. Когато е горещо, ще седим с приятелите откъм сенчестата страна, до стената, обратно на входа. Ще седим, ще се радваме на градината, на цветните лехи и така няма да има никакъв заден двор. Цялата къща ще е заобиколена с открита веранда.“ „Да, наистина, не съм я забелязала“ — щеше да каже Анастасия.

„Добре го измислих“ — реших аз и тихичко, за да не я събудя, полегнах върху ароматната постеля до спящата красавица.

През нощта сънувах странен сън за банята ни. Уж влязох в нея и затворих вратата. А банята се отдели от земята и полетя към небето, набирайки все по-голяма скорост.

ОГНЕНАТА ПТИЦА

Събудих се в единадесет часа. Сигурно бях спал толкова дълго заради двудневното непрекъснато умствено напрежение. Щом се събудих исках веднага да видя сина си и да поговоря с него за банята. Да му обясня, че това може да не е просто баня, а съоръжение с много функции. Можеше да служи като външна камина, край която с удоволствие да седиш с приятели или със семейството си. Освен това в нея можеха да се сушат дрехи, гъби и други неща. Там можеше да се пече хляб и да се приготвят вкусни ястия. И, разбира се, можеше да се лекуваш, нагривайки тялото си с живителна топлина. С тези мисли тръгнах към брега на езерото, където бе макетът на имението. Като излязох от храстите, видях следната картина.

До макета на имението лежеше уморена вълчица, а краката ѝ бяха изцапани с глина. В малка ямичка на два метра от вълчицата тъпчеше на място мечка и месеше глина. Застанал на колене, Володя загладяваше с длани каквото бяха направили те от глина на брега на езерото... Направили... Не! Езикът ми не можеше да се обърне, за да нарече това баня. Дори страхът от мечката и вълчицата отстъпи и аз се приближих.

Централната част на произведението на Володя приличаше на глава и тяло на необикновена птица. В основата му имаше малък отвор — вход към вътрешната стая. От средната част на съоръжението, се разклоняваха двете крила на странната птица и обхващаха пространството. Под едно от крилата седяха мъж и жена, като мен и на Анастасия. В средата играеше малко момиченце. Денят бе облачен и слънцето ту светеше ярко, ту се скриваше зад облаците. Играта на сенките създаваше впечатлението, че птицата е жива и може да излети, щом хората влязат в нея.

— Това е някаква фикс идея, защото от сутринта само за вашата баня мисля — чу се гласът на Анастасия, излязла на брега на езерото с мъничката Настенка за ръчичка. — В нея има нещо необикновено, което трябва да се разгадае. Аз дори...

Анастасия замълча, без да довърши изречението. Бе видяла сътвореното от сина ни. Приблужи се заедно с Настенка, приседна до макета, прегърна дъщеричката си и известно време се вира мълчаливо в странното и красиво произведение. И заговори, сякаш размишляваше на глас:

— Земя, огън, вода, ефир, излъчване, човек и всичко това в една птица. Толкова необикновена. Птица, подобна на орлица, която учи децата си да летят.

— Съоръжението е многофункционално — обърнах внимание на Анастасия, зарадван от възхищението ѝ. — В него можеш не само да се грееш с приятели, но и да печеш хляб, да готвиш, да сушиш гъби или нещо друго.

— Да, може. Не трябва обаче да е с приятели. Само с близки роднини и най-често — сам.

— Защо?

— Тази инсталация, Владимире, ще работи може би по-ефективно от долмен^[1]. В него може да се медитира.

По време на разговора ни Настенка се приближи до макета и старателно задълба нещо в него с пръстче.

— Виж, Анастасия, дъщеря ни Настенка ще разруши макета!

— Мисля, че иска да покаже, че в купола трябва да се пробият малки кръгли отвори, да се направят прозорчета, гледащи към четирите страни на света. Така през деня вътре ще е светло, а през нощта ще се виждат звездите.

— Имах идея и в центъра да направя кръгли прозорчета — добави Володя.

Като че ли разбрала, че всички са съгласни с нея, Настенка престана да рови с пръстче в шината и бавно, мислейки за нещо свое, се отправи към гората.

— Анаста — без да знам защо, се обадох след нея.

Настенка се обърна и се взря внимателно в мен. Ветрецът разроши перчема ѝ и откри на челцето ѝ бенка, подобна на звездичка. Момичето се усмихна и продължи пътя си, целта, на който бе известна само на него.

Анастасия продължаваше да разглежда мълчаливо съоръжението на Володя. Опитваше се да проумее нещо. Никога преди не я бях

виждал толкова съсредоточена. Най-сетне заговори, сякаш разсъждаваше на глас:

— Пет светлинни кръга и те ще се движат в съответствие с движенията на Слънцето и Луната. Ще се движат по стените и пода на вътрешното овално помещение. Това е много важно. Ще осветяват човека.

— Кажи, Анастасия, човек в това съоръжение ще може ли да възстановява здравето си, както във всяка една баня?

— Ще действа по-ефективно, от която и да е баня или от всичките, взети заедно. Нагрятата глина отделя много полезно за човек лъчение и кръвта ще се движи по-бързо по вените, ще се нагрива и ще прочиства вътрешните органи.

— А какви конкретни болести ще могат да се лекуват с помощта на процедурите тук?

— Човекът ще усети благотворно въздействие върху целия организъм. Следователно организмът ще се бори по-лесно с всяка болест, но ще може и да концентрира силите си и да ги насочи към конкретен орган.

— Ами бъбреците например как ще се лекуват? Как да се насочат силите?

— Трябва да напълниш дървена вана с чист пясък. След това да вкараш ваната в центъра на овалното помещение, а когато пясъкът се нагрее, да се заровиш в него. Отвън трябва да остане само главата ти. Добре е преди това да се хапне диня. Пясъкът попива много добре потта, излизаща от порите.

— Потта излиза от човешкото тяло и в обикновена баня, така че защо е необходимо да се ляга в пясък?

— Къде отива потта от порите по гърба, гърдите и раменете в обикновената баня, Владимире?

— Как къде? Стича се надолу.

— Точно така, стича се надолу върху другите пори и затруднява потоотделянето им. Сухият нагрят пясък попива много добре влагата и потта ще се всмуква направо в него и няма да се стича по цялото тяло. Още по-добре е, когато си в пясъчна вана, да пиеш лековита билкова отвара.

— А как може да се лекува черният дроб?

— Значи и черният дроб те тревожи, Владимире?

— Всички ги тревожи.

— Ефективното лечение на черния дроб в това съоръжение може да се осъществява в три часа през нощта.

— Защо точно тогава?

— По това време всички останали органи помагат на черния дроб да се прочисти от натрупаната в него мръсотия. Освен това, ако поставиш длан там, където се намира черният дроб, и помислиш за него с благодарност, като му кажеш мислено: „Благодаря!“, той ще трепне и ще започне да се самовъзстановява.

— Как така „да се самовъзстановява“? Той да не е жив?

— Разбира се, че е жив, както и всичките органи на тялото ти.

— А защо в това съоръжение може да се медитира добре? Каза, че ще е може би по-силно, отколкото в долмен.

— Когато влизали в долмен, хората изпадали във вечна медитация. Те се стараели да предадат информацията на потомците си. Долменът им помагал за това. Това уникално устройство може още по-ефективно да предава информация, но определени обстоятелства той може и да приема информация от Вселената, предавайки я на човека вътре като опиум.

Изведнъж Анастасия замълча, погледна сина си и го попита:

— Искаш ли да добавиш още нещо в проекта на имението, Володя?

— Да, мамо, но първо искам да остана сам и да помисля.

— Добре, ние няма да ти пречим.

Тя взе Настенка на ръце, канейки се да си тръгне, но Володя помоли:

— Нека Настенка остане.

И чула молбата на брат си, Настенка се изплъзна бързо от ръцете на Анастасия и се отправи към макета. А ние с Анастасия се отдалечихме.

[1] Долмен — гробница от каменния век от голям плосък камък, сложен върху две каменни подпори. — Б.пр. ↑

НЕ СЪДИ НАПРАЗНО

На следващата сутрин ние с Анастасия решихме да отидем на поляната на дядо й. Отдавна я молах да ми покаже неговата поляна, а и ми се искаше да поговоря с него. Според думите на Анастасия до там се стигаше за почти три часа. Следователно разходката ни можеше да отнеме цял ден, но тя се проточи два дни.

Още по пътя през тайгата към поляната на дядо й, се заговорихме с Анастасия за именията.

— Знаеш, Анастасия, много от строителите на родови имения смятат, че в имението не трябва да се прокарва електричество и да се използва каквато и да било техника. Други пък използват.

— А ти как мислиш, Владимире?

— Мисля, че в началото без техника и дори без професионални строители няма да може.

— Възможно е и да си прав, Владимире, че изобретяваните с векове технически средства могат сега да послужат за благото. Ще се получи единство на противоположностите. Мисля обаче, че животът трябва да се проектира така, че в бъдеще да няма нужда от тях.

Известно време вървах мълчаливо след Анастасия. Прекрчвах повалени стари дървета, заобикалях по невидимата пътека гъстите храсти и си мислех нещо, затова може би и изостанах малко. Дори я изгубих от поглед. Тогава обаче след още няколко крачки чух гласа на Анастасия.

— Сигурно се умори, Владимире? Можем да починем. Хайде да поседнем.

— Добре — съгласих се аз. — Пътекката не е от леките. Вървим едва от час, а сякаш сме изминали десет километра.

Поседнахме на един дънер. Анастасия ми подаде шепа френско грозде, набрано по пътя. Аз похапвах мълчаливо вкусните плодове на сибирската тайга и продължавах да разсъждавам за неприятната си ситуация. След това реших да я разкажа на Анастасия.

— Знаеш ли, Анастасия, отдавна мисля за едно неприятно обстоятелство. В една от книгите си разказах за зараждането на християнството в Рус, като цитирах исторически факти, данни от музеи. И информацията се оказа някак негативна. Това възникване на религията прилича на завладяване на Русия. Уж изложих достоверни факти и изводи, но сега ми е тежко на душата и вече от доста години ме измъчват съмнения.

— Защо ти е тежко, Владимире? Защото отделни представители на Църквата се изказват против теб ли?

— А, не, с това вече свикнах, но друго не мога да превъзмогна.

— И кое е то, Владимире?

— Когато писах неодобрително за покръстването на Рус, излезе, че съм се отнесъл отрицателно не конкретно към някого, а към всички едновременно. Едва после осъзнах, че не е трябвало да го правя в никакъв случай.

— И как го осъзна, Владимире?

— Прекарах най-добрите години от детството си при баба и дядо в село Кузнич^[1]. Спомням си подробно много неща от тогава. Спомням си, че там, в малката украинска селска къщичка, над масата в ъгъла имаше православни икони. Баба ми ги украсяваше с везани кърпи и палеше кандилце.

Още виждам как майка ми, дори и накуцваща, ходеше на църква. Често си спомням своя духовен баща, отец Теодорит, от благочинния манастир в Троицко-Сергиевската лавра. И досега пазя Библията, която той ми подари.

Когато се изказах негативно за християнството, излезе, че се отнасям негативно към дядо си и баба си, майка си и своя духовен баща Теодорит. И може би към много добри и достойни хора. Когато го осъзнах, при първия удобен случай, в интервю за първи канал на телевизията, се извиних на Църквата. От това обаче не ми олекна много. Какво, мислиш, трябва да направя още, за да изкупя вината си пред близките си? А и пред себе си може би.

— Мисля, че е необходимо да се осъзнае всичко в подробности и да се призове положителен образ, който да засенчи отрицателния.

— Разбира се, лесно е да се каже: „Да се осъзнае.“ Аз се опитвам да го направя много отдавна, но не се получава напълно. Кажи, ти как

се отнасяш към религиите? Може би отдаваш предпочитание на някои, а други отричаш и отхвърляш като неверни?

— Не разбирам, Владимире, какъв смисъл влагаш в думата „отричаш“, но ще се опитам да ти покажа родословието ти. Вземи тази пръчка, която ще използваш като сабя, с която да отсечеш брънките от веригата, които отричаш.

Във въздуха се появи изображение на дълга редица хора, хванати за ръце. На вратовете на първата група хора висяха кръстчета и малки иконки.

— Както виждаш, Владимире, това са твоите роднини от православното вероизповедание. А онези с чалмите, са мюсюлмани, каквито също има в рода ти. А ето и голяма група хора, които сега наричат „езичници.“ По-нататък са хванати за ръце предците ти от ведическия период. След тях са неясните очертания на хората от първата раса, за които може още да се каже, че са хора от първата земна цивилизация и са замъглени, защото информацията за тях не е огласена в пространството, но те също са твои роднини.

Първият човек в тази родова линия е сътворен от Бога и сега е хванал ръката на Бога. Във всички след това също има частичка от Бога. Някога в близко или далечно бъдеще поредният човек от твоя род ще разбере всичко и ще почувства всички. И той ще се хване за ръката на Бога. Това може да си ти или твоите правнуци. Кръгът ще се затвори. Кръгът — Алфа и Омега и отново Алфа.

А сега помисли и кажи коя група би искал да отстраниш от веригата?

— Трябва да помисля... Почакай, Анастасия, почакай. Та нали, ако отстраня дори и една група, линията ще се прекъсне?

— Разбира се, че ще се прекъсне.

— А ако това стане, човекът, който я е причинил, никога няма да може да разбере Бога, да го хване за ръката и да образува кръг.

— Аз също мисля, че няма да може.

— Какво означава това? Че човек трябва да приеме всички религии ли?

— Коя религия да приеме, е личен избор на всеки, но си мисля, че не трябва да се отрича нищо от изминатия от човечеството път. Навярно всичко, случило се в миналото, е необходимо за сегашното осъзнаване. Това, което смяташ за правилно, трябва да се приеме.

Което ти изглежда недопустимо, трябва просто да се знае, за да не се повтаря в бъдеще, но не и да се отхвърля.

— А ако не се знае, задължително ли ще се повтори, при това в същия вид?

— Да, ще се повтори. Ще се яви пророк, проповядвайки уж нещо ново, а забравилите ще го слушат внимателно с възторг, без да са наясно, че при това не сътворяват нищо ново.

— Нали обаче е невъзможно да се знае абсолютно всичко, което се е случило с човечеството от времето на сътворението? Дори и неотдавнашните исторически събития се изопачават от историците в угода на властта.

— В теб, Владимире, както и във всеки човек на Земята, има частичка, в която се съдържа цялата информация за рода ти от сътворението до наши дни.

— Значи тази информация се съдържа на генно ниво във всеки, но как да се научим да я използваме? В това е въпросът.

— Като не се отрича и не се отхвърля дори и малко от своята частичка.

— Никой не желае да отхвърля своето.

— Когато отричаш външната информация за миналото, едновременно с това отхвърляш частичката, която е в теб.

— А ако тази информация е лъжлива?

— В теб също има частичка с лъжлива информация. Тя е запазена, за да можеш да разпознаеш лъжата.

— Нали обаче ти, Анастасия, показва и разказа как черните монаси са убивали семействата на ведрусите^[2], които не искали да предадат вярата си и начина си на живот. Аз написах книга за това. Образът на ведрусите се получи много силен — така твърдят мнозина. И аз си го припомням често. Особено момента, когато раненият ведрус, художникът, лежи под бора, притиснал към гърдите си издяланата от него статуетка на любимата му жена. Той я обичал през целия си живот, а тя се омъжила за друг. Той продължил да я обича, криейки любовта си. Само че, когато дялал статуетки, те винаги приличали на нея.

Той, възрастният старец, влязъл в сражение с цял отряд противници, за да ги отклони от семейството на любимата си жена, и бил ранен. И аз написах твоите думи: „На тревата лежал ведрус, без да

стене, а от гърдите му се стичала струйка кръв. Не можел да плаче дървеният бор...“ Помниш ли?

— Да, Владимире, помня тази емоционална сцена.

— И как аз или който и да е да не отхвърли след тази сцена черните монаси.

— Кажи ми, Владимире, ти как се чувстваш — като ранения ведрус или черния монах?

— Аз ли? Кой съм аз ли? Значи затова ми го показва... За да определя... Какво общо обаче имам аз?

— Там, в миналото, в тази картина е имало твои предци. Кой са те? Как мислиш, Владимире?

— Не знам. Би ми се искало да са ведруси. Разбира се, че са били ведруси! Защото черните монаси са дошли в Рус от друга държава. Кажи, Анастасия, правилно ли съм разбрал всичко? Кажи!

— Не се вълнувай, Владимире. Възприемай спокойно информацията. Прародителите ти наистина са били ведруси. И грубият черен монах обаче също е твой прародител.

Всички са произлезли от Първия и значи всички са братя. Народите, забравяйки това, се сражават помежду си и унищожават самите себе си като „противници.“ Може би ненапразно е било така. С началото на новото хилядолетие чрез новото осъзнаване на битието на Земята е дошла нова ера. Ерата на прекрасното преобразяване на Земята.

— Дошла ли е? Вече е дошла?... По принцип и аз имам усещането, че нещо ново се случва по света, особено когато виждам как хората строят цели селища, съставени от родови имена, в пустошта. Те ли са предвестниците на новата ера?

— Осъзнаването и чувствата им са новото в света.

— От друга страна обаче, като гледам телевизия, там си е все същото — преди всичко показват кой от управниците с кого се е срещнал, колко струва нефтът; за кризата в икономиката говорят от години, но не предприемат нищо съществено.

— По телевизията, Владимире, ти виждаш новините от предишния живот. Вселената вече живее с други измерения. Запомни цялостно миналото. Вземи със себе си измолената от предците сила.

— Как да разбирам това? Какво означава „измолена сила“? Какво представлява тя?

— От поколение на поколение предците ти се кланяли всеки ден на православни икони, молили им са се и са им посвещавали своите мисли, надежди и молби. Те са ги приемали и са се опитвали да помогнат, като с всеки ден са ставали по-силни. Те ще ти помогнат и вече са го направили. Освен това прехвърляй броеницата и чети Корана, които ти бяха подарени от върховния мюфтия на мюсюлманите. И Библията на твоя отец Теодорит. С почитание запомни деня, когато се изказа пред хората в катедралата на великия Спасител Христос. Как пред хората, препълнили залата на най-красивата джамия „Лала^[3] Лале^[4]“, седеше до православен свещеник и равин. Ти говори за именията. Екологите те подкрепяха. Помниш ли този ден?

— Помня го. Върховният мюфтия организира мероприятиято, в джамията дойдоха хора от различни изповедания и всичките му бяха благодарни. Аз обаче помня и друго. Помня клеветническите статии в пресата. Спомням си как по първи канал на телевизията се опитаха организирано да ми се присмеят.

— Може би тази клевета ти е била необходима?

— Необходима ли? Защо? Какви ги приказваш, Анастасия?

— В дворец и в храм влизаш ти. Герой ли си? Да! Само че не можеш да издържиш на звученето на медните тръби и на фанфарите. Как да се спасиш от самотата си? От себе си?

— Аз не съм нито самотен, нито горд. Само съм уморен.

— Значи от умора, Владимире, си се изказал пред препълнената с читатели зала в столицата на Беларус, където отлъчи епископа от Църквата пред всички. От умора ли беше?

— Не бе сериозно. Преди изказването ми казаха, че той...

— И залата те аплодира. Колективната мисъл излетя като енергия нагоре.

— Какво стана с епископа?

— Сега не говорим за него, а за теб, Владимире. Ти искаше да си изясниш отношението си към религиите, да го усетиш и разбереш.

— Така е.

— Трябва да го направиш сам, но аз ще ти разкажа за бъдещите събития и може би информацията за тях ще ти помогне.

Скоро повече от сто и петдесет управници на различни страни ще се съберат заедно. С участието на учените те ще решават проблема

как да се намали количеството вредни газове, изпускани в атмосферата от дейността на човека. Газове, които заплашват планетата с катастрофа. Сто и петдесетимата управници на Земята обаче няма да стигнат до спасително решение и ще се разотидат. И произвежданият от човечеството вреден газ ще продължи да убива планетата.^[5] Какво ще кажеш за тази ситуация, Владимире?

— Какво да кажа? Вече неведнъж се събират държавни глави, за да решат проблема с възстановяването на екологичната ситуация, но напразно. Повечето хора дори и не обръщат внимание на тези срещи.

— Защо?

— Защото нито една държава не е предложила нещо смислено досега. След като в дневния ред няма уместни предложения, каква е ползата от срещата? Само размиват хората.

— А ти какво приемаш за смислено предложение?

— Предложение, вследствие от което жизнените приоритети на повечето от хората на Земята ще се променят. Ще възникне желание за усъвършенстване на жизнената среда, а не да се работи във вредни производства единствено за прехраната. Никой управник не може да спре тези вредни производства, защото ще се породи безработица, ще избухнат бунтове и властта му ще се окаже застрашена.

— Значи държавните глави не са в състояние да спрат глобалната катастрофа. Може би тогава друга власт — духовната — може да го стори? Ще се съберат заедно патриарсите на всички религии и ще дадат обет да призват паството си към усъвършенстване на жизнената среда на Земята.

— Да! Точно така! Те биха могли да се справят по-ефективно с проблема и да повлияят едновременно и на народа, и на властта.

— Значи религиите са важни, необходими са. Как мислиш, Владимире?

— Излиза, че са важни и необходими. И би било хубаво, ако всичките те насочат усилията си към усъвършенстване на жизнената среда — духовната и материалната. И тук обаче е необходима обективност. Проектът ти, Анастасия, наистина е изключително обективен и навсякъде хората го приемат от душа и сърца. Има обаче едно обстоятелство, което поставя под съмнение перспективността му.

— Кое е това обстоятелство?

— Представеният от теб начин на живот на семейството в родовото имение без съмнение превъзхожда значително сегашния на хора в градовете и селата. И още отсега, без каквато и да е подкрепа от страна на държавата, броят на тези семейства нараства постоянно с всяка изминала година. И може да дойде време, когато по-голямата част от населението на Земята ще поиска да има свое родово имение и да живее в него. И тогава площите няма да стигнат за всички желаещи. Още отсега се говори, че е необходимо част от населението на планетата да се унищожи поради недостиг на жизнено пространство и природни ресурси. Според тези слухове на Земята трябва да останат така нареченият „златен милиард“ и два-три милиарда за обслужващ персонал. Сега населението на Земята е шест милиарда и вече се поставя въпросът за ограничаване на раждаемостта. Както например в Китай, където на площ от 9,6 милиона квадратни километра живеят един милиард и триста милиона души.

Ако начинът на живот се променя съгласно твоя проект, ще се увеличи и продължителността на живота на човека. Съвсем очевиден и неоспорим е фактът, че човек, който живее в родово имение и няма вредни навици — имам предвид пиене, пушене и други, консумира здравословна храна, чист въздух и лечебна вода, ще живее средно два пъти по-дълго.

Семейството в родово имение ще поиска да има деца, а желанието за раждане при такива семейства е значително по-голямо, отколкото в съвременните градове. Следователно скоро новите семейства няма да имат възможността да получат по един хектар за създаване на родово имение.

Разбирам, че трябва да има някакъв изход, защото не може с мисъл за прекрасното Бог да създаде подобна безизходна ситуация и да провокира хората към война за жизнено пространство. Дядо ти казва, че усвояването на Космоса по съвременния начин е абсурдно и безперспективно и че има друг начин, наречен „психо телепортация.“ Колкото обаче и да мислех за нея, не можах да си го представя в детайли и не ми изглежда възможен. Въобще не вярвам в него, а и науката не го е споменавала.

— Аз също знам, че съществува психотелепортичен начин за изучаване на космическото пространство и на планети от други галактики. Никой от рода ми обаче не е запознат с детайлите, с

механизма му. Надявам се, че хората, създаващи сега родови имения, техните деца или внуци ще открият как и с помощта на какво действа. И това ще се случи със сигурност.

И твоето безпокойство, Владимире, обаче е оправдано. Ако човекът не познава днес поне част от този механизъм, той ще се безпокои от неясното бъдеще на своя род. Нужно е сега да сме наясно поне отчасти.

Аз постоянно мисля за него, търся и намирам все повече логически потвърждения за съществуването му. Може би трябва да се представят логичните разсъждения и хората, запознати с биологията и програмирането, да помислят заедно. Би трябвало да можем да го открием с всеобщи усилия.

Пристигнахме, Владимире. Това е домът... Това е пространството на дядо ми — съобщи ми Анастасия.

[1] Кузничичи — село в Городнянски район на Черниговска област в Украйна. — Б.пр. ↑

[2] Ведрус — представител на народ, живял според автора през Ведическия период във Ведическа Рус (вж. „Родовата книга“ от същия автор). — Б.пр. ↑

[3] Лала — възпитател. — Б.пр. ↑

[4] „Лала Лале“ — ислямски културно-образователен център в гр. Уфа, в който живеят много потомци на волжките българи. — Б.пр. ↑

[5] През 2009 година от 7 до 18 декември в Копенхаген се проведе форум на държавни глави по въпросите на ограничаването на изпускането на парникови емисии в атмосферата. В работата на форума взеха участие представители на 192 страни. — Б.а. ↑

РОДНАТА ПАРТИЯ

Дядото на Анастасия винаги се е отличавал с необикновеното си поведение. Дори и за най-сериозни неща той говори или с хумор, или подвеждащо. И този път остана верен на себе си. Когато излязохме на неговата поляна, го видяхме да седи под един кедър с кръстосани крака и внимателно да се взира в някаква забита пред него тояга. Той явно отдавна бе усетил, че идваме при него, и със сигурност знаеше за присъствието ни, но не ни обръщаше никакво внимание. И дори когато напълно се приближихме, той не ни погледна и не ни поздрави. Постояхме мълчаливо три-четири минути, след което прошепнах на Анастасия:

— Повикай го, че има да си стоим така.

— Добре, Владимире, но се опитвам да разбера какво е намислил — също тихо ми отговори Анастасия.

После все пак се обърна към дядо си:

— Отдавна сме тук, дядо.

А след това се случи нещо много странно. Говорейки към тоягата, дядото на Анастасия каза изведнъж:

— Във връзка с непредвидените обстоятелства се обявява прекъсване за петнадесет минути.

След това стана, отведе ни настрана и съвсем сериозно започна да ни обяснява:

— Провеждам партийно събрание на Родната партия. Ще трае още четиридесет и пет минути, така че ще се наложи да почакате.

— Как така „партийно събрание“? Та тук няма никого. А и няма учредена Родна партия — учудих се аз.

— Е, от вас не е основана — отговори дядото, — но аз вече я основах за себе си.

— Как така сте я основали? Кой членува в нея?

— Само аз. Готвя се за конгрес.

— За какъв конгрес, щом само вие сте член на тази партия?

— Засега съм сам, но може и някой друг да учреди своя Родна партия. Тогава ще се обединим.

— Как е възможно това?

— Нали самият ти казваш, че трябва да се измисли нещо ново. И на мен ми хрумна, за да не притиска никой с авторитета и поста си редовите членове на партията, всеки да ръководи своя Родна партия. И на конгреса всички ще са равни.

— А какъв е дневният ред на събранието ви?

— Отчет на правителството за извършеното в посока усъвършенстване на жизнената среда.

— И кой се отчита пред вас?

— Различно. След прекъсването ще изслушаме министъра на транспорта.

— Но него го няма тук!

— За теб може да го няма, но за мен го има.

— А той знае ли, че ще го изслушвате? — поинтересувах се аз.

— Не, не знае. Няма нужда да го откъсваме от работата му.

— А кога и къде ще се състои конгресът ви?

— Когато определят инициаторите.

— Кои инициатори?

— Другите ръководители на Родната партия.

Мисля, че като цяло идеята за създаването на Родна партия, в която всички да са равни, въпреки хумора на дядото, заслужава внимание. Установеният начин за организиране на партия само предизвиква асоциации с КПСС. Тук виждам някакво рационално зърно. Всеки да е свободен да действа по повелята на собствената си душа и сърце, а не по заповед или по общ устав. Най-добрите решения, постиженията могат да се приемат от останалите членове на партията. Струва ми се, че в този случай ще се получи жизнено и еволюиращо общество, в което наистина всеки може да прояви инициатива. Когато се разделяхме с дядото, се опитах да вляза в неговия тон и стараяйки се да остана сериозен, казах:

— От днес аз също учредявам своя Родна партия. Защо само да се говори? Време е за действия.

Последвалите събития, свързани с дядото на Анастасия, заслужават отделна книга, за което възнамерявам да разкажа по-нататък.

ОПОЗНАВАНЕ НА ПЛАНЕТИТЕ

Докато с Анастасия се връщахме, отново се заговорихме за възможен биологичен начин за опознаване на други планети и галактики от земляните. Аз ѝ напомних:

— Ти, Анастасия, каза, че непрестанно мислиш за биологичния начин за опознаване на други планети и намираш логични потвърждения за съществуването му. Ще споделиш ли тези логични разсъждения?

— Можем да помислим заедно, а после да продължиш сам.

— Добре, Анастасия, ти започни.

— Трябва да се съгласим с първия достоверен факт. Всичко, създадено в технократския свят, е съществувало и съществува в биологичния, и то в значително по-съвършен вид. Съгласен ли си, Владимире? Осъзнаваш ли колко важно е да стигнем до това разбиране?

— Разбира се, че съм съгласен. Не само на мен ми е ясно, но и на много други. Преди човека е смятал много по-добре и по-бързо наум, защото всеки е имал свой вътрешен калкулатор. Могат да се дадат и много други примери.

Най-много ми харесва този с раждането на човека, защото е най-ярък и нагледен, а и сега в света се практикуват едновременно два начина — технократски и биологичен.

Технократският начин е, когато в специализирано заведение учени вземат от мъжа сперматозоид, а от жената — яйцеклетка, и ги поставят в епруветка, която държат в специална апаратура. Трябва да се поддържат необходимата температура и влажност и като цяло са необходими много главоболия и средства. А биологичният начин е много по-лесен и резултатен. Мъжът и жената в постелята... И удоволствие получават, и е бързо и ефективно.

— Примерът е добър, Владимире, само че, моля те, отбележи една важна подробност. Когато се сътворява човек дори и по технократския метод, в основата е заложен биологичен материал.

— Разбира се, че е заложен. Без сперматозоида и яйцеклетката няма да се получи нищо.

— А при биологичния метод не се използва нищо от технократския свят.

— Съгласен съм. Освен може би легло. Макар че може и без него. Като цяло, Анастасия, съм напълно съгласен и разбирам, че биологичните възможности са значително по-съвършени от технократските. Със своите така наречени изобретения и открития технократичният човек заменя наличните съвършени биологични механизми с примитивните технократски. Тази ситуация е напълно против разума.

— И въпреки това човешките цивилизации, забравили за естествените си способности, неведнъж са ги заменяли с примитивните технократски възможности.

Сега не можем да си представим как по естествен начин да попаднем на друга планета. И точно така хората от друга цивилизация не са си представяли раждането на дете по начин, различен от технократския.

Днес много жени не могат да си представят раждането на дете без странична помощ, без родилен дом и технократски приспособления. Ако развитието продължи в тази посока, то все повече деца ще се раждат с помощта на сурогатни майки.

Ще създадат един вид ферми за жени, оплодени по изкуствен начин. Те цял живот ще раждат деца и ще ги предоставят на други. Ще им бъдат осигурени храна, жилище, но самите те ще представляват инкубатори за човешки ембриони. Това вече се е случвало в историята на една от човешките цивилизации.

В тази цивилизация било развито също така и клонирането на хора. В резултат хората тогава нямали представа, че човек може да се роди и по биологичен път. Липсата на мисъл и представа за това не позволявала на жената да зачене дете, независимо колко пъти встъпвала в интимна връзка с мъжа. Ако все пак някоя жена забременявала по естествен начин, това се смятало за патология и човешкият зародиш бил унищожаван веднага или вземан за отглеждане по изкуствен начин.

Съгласен ли си с твърдението, Владимире, че всяко технократско постижение е предшествано от загуба на естествените човешки

биологични способности?

— Съгласен съм.

— А сега ми кажи може ли човекът да премести по технократски начин изображение, например снимка на родовото си име, от една точка на Земята в друга или в космическото пространство?

— Разбира се, че може с помощта на компютър и интернет. Трябва само да избере електронния адрес, да копира изображението в собствения компютър, да влезе в интернет и да го изпрати на избран адрес, където ще се появи в компютъра. От другия компютър то може да се разпечата с помощта на принтер. И в Космоса може да се изпрати, ако се знае електронният адрес на космическия кораб. И на Луната може да се изпрати, и от Луната на Земята може да се изпрати изображение, което вече е правено.

— Добре, Владимире, много добре. Само че ти забрави една важна подробност. Най-важната.

— Коя?

— Преди да се извършат каквито и да е операции с компютъра, в човека се е зародила мисълта да изпрати изображението.

— Съгласен съм. Не казах нищо за мисълта, защото това се разбира от само себе си.

— А сега ми кажи дали е възможно със съвременните технократски методи да се пренесе не само изображение, но и предмет във всичките точки, които ти изброи?

— Предмет ли? Предмет, мисля, че не може — замислих се за известно време, след което добавих: — Сетих се, Анастасия, има машини, които чрез компютърни програми изрязват от дърво разни фигурки и ако на електронен адрес на друг континент или на Луната се изпрати компютърна програма със задача да се изреже фигурка, то там друг компютър, ако е включен към такава машина, ще изреже точно такава фигурка. И тогава те ще са две — една, която е направена от моя компютър, и друга, която ще бъде изрязана от друг компютър. По такъв начин фигурката, която имам, ще бъде копирана на друг континент или на Луната.

— Следователно чрез съвременния технократски метод може да се пренесе или да се копира и пресъздаде предмет дори и на друга планета.

— Да, може.

— Разбираш ли какво означава това, Владимире?

— Какво?

— Това означава, че съществува биологичен начин за пренасяне на предмет от една планета на друга и този метод е хиляда пъти по-съвършен и по-лесен и може да бъде достъпен за всеки човек. За биологичния начин не се изисква наличие на каквато и да било техника. Основното в него е човешката мисъл.

— Да, съгласен съм, че както и в случая със създаването на дете основното е мисълта, но на мъжа, решил да създаде дете, му трябва и жена, а на жената, искаща дете, ѝ е необходим мъж. Те заедно ще материализират замисъла.

— Те заедно...

Възможността за създаване, за раждане на човек от мъж и жена, Владимире, е висше постижение. Следователно създаването на живот на друга планета от човека по биологичен начин е напълно възможно. Засега не е ясно какво е необходимо за тази материализация.

— Да, Анастасия, това е грандиозно откритие. Ще е поразително, ако ти или някой друг изнамери какво е необходимо.

— Трябва да се мисли. Много би могло да се разбере и усети, ако се имат предвид знанията, притежавани от хората от първата земна цивилизация.

ХОРАТА ОТ ПЪРВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

— Предполагам, досещам се и за това говори логиката на живота, че те са притежавали по-големи възможности от самия Бог.

— И кои са тези загадъчни „те“?

— Това са децата на Бога. Хората от първата земна цивилизация.

— Първата цивилизация ли? Значи след това е имало и други? И с какво първата цивилизация се е различавала от следващите?

— С посоката на развитието си. Човечеството, Владимире, невинаги е вървяло по технократския път към измерението на антиразума и към катастрофа. В началото е била първата цивилизация, която се е развивала по друга линия, която можем да наречем биологичен път. Те са ползвали всичко, сътворено първоначално от Бог. Човекът от тази цивилизация е изучавал Божиите творения и с тяхна помощ е усъвършенствал жизнената си среда. Божиите творения са съвършени, но всяко поколение трябвало да бъде по-разумно от предходното — така го е програмирал Бог.

Иначе не би могло да бъде. Бог не би могъл да се нарича Бог, а Неговите творения без възможността да се усъвършенстват са щели да бъдат край на творението. Човекът е началото на великото творение.

И е трудно сега дори да си представим до какви висоти е стигнала и какво е овладяла първата цивилизация в своето Божествено развитие, както и как е изглеждала планетата през периода на техния материален живот.

Хората от първата земна цивилизация са се различавали, може би и външно, разбира се, от съвременния човек. Те са били с идеално телосложение, а физическото им здраве им е позволявало да съхраняват в себе си неизмеримо повече енергия, отколкото може да си позволи съвременният човек. Първоначалното познаване на биологичния Божи свят, идващо от Бога, им е позволявало да го усъвършенстват.

Всичките научни и технически постижения, които съществуват днес в технократския свят, са били налични при тях в по-съвършен

биологичен вид.

— Има ли доказателство за съществуването на тази цивилизация и нейните достижения?

— Ако ти, Владимире, видиш възрастен човек, нима са ти необходими доказателства, че този човек е бил отначало бебе, а после — дете?

— Не, не са ми необходими. Самият човек е доказателство, че преди е бил бебе.

— По същия начин и съвременната човешка цивилизация е доказателство, че е съществувала първата. И тя не би могла да е технократска.

— Добре, нека е така, но от историческите свидетелства, от археологическите разкопки виждаме, че хората от древните цивилизации, които са живели преди сто хиляди години, са се обличали с кожи и са ходели с тояги на лов за животни, така че — както се казва — са добивали с пот на челото храната си.

— Археолозите намират артефакти от пост катастрофалния период на технократски цивилизации.

Представи си, Владимире, как на Земята живее технократска цивилизация и стига до висоти в така нареченото технократско развитие. Всеки технократски път обаче измъчва планетата Земя, влошава екологията, нарушава биосферата и следва едромащабна техногенна катастрофа. Властимащите или елитът винаги знаят за приближаването ѝ и предварително уреждат собственото си спасение. Една от цивилизациите например е извела в околоземна орбита цял технически комплекс с размери, колкото на два океански лайнера. Спасили са се на него от катастрофалните промени на Земята. Този технологичен комплекс обаче не е могъл да поддържа хората вечно, защото самият той е бил тленен. Спасилите се от земната катастрофа хора са оцелели в него около шестдесет години. Раждали са деца. Настъпило обаче време, когато животът в изкуствения комплекс станал невъзможен. Обитателите му умирали един по един и тогава било взето решението да се върнат на Земята. И те се върнали. Приземявали се на групи в специални капсули. Върху изстиващата от пожарищата Земя вече отново растяла трева и се възраждал животинският свят. Не на всички хора им се удало да попаднат в такъв оазис. Попадналите в

пустинята или върху разтопената лава загивали. Които успели да се приземят на земя с частично запазен живот, се радвали на своя късмет.

Сега ще ти го покажа.

Гледай, ето ги — само шест души излизат от нагорещената капсула. Радват се на зелената тревичка и на въздуха, който може да се диша. Две деца — момче и момиче — с интерес разглеждат храст френско грозде и буболечките по него. А ето един възрастен гологлав мъж се връща в капсулата и след малко изнася от нея кутия с продукти. Човекът оставя кутията на земята, наблюдава момчето и момичето до френското грозде и се приближава до майка им наблизо.

— По-добре е да се отдалечиш от тук и да отведеш децата. Имаме продукти за не повече от седмица. Мъжът ти умря, аз съм ви далечен роднина, но не възнамерявам да ви защитавам, когато започне борбата за храна.

— Дай ни поне за ден.

— Вземи си сама, но се постарай да не те видят и тръгвай бързо.

Жената се приближила до оставената на земята кутия, навела се, сякаш да оправи обувката си, и бързо взела три тубички с някакво вещество, скривайки ги под дрехите си. После отишла до децата и с думите, че иска да им покаже още по-интересни храсти, ги повела подалече от приземилия се апарат.

Хората, които се върнали на Земята, притежавали познанията на технократския свят. Те можели да ползват компютър и сателитен телефон, да управляват кола и космически кораб, но знанията им в момента били напълно безполезни и дори вредни. Всички комуникации и повечето механизми на планетата били унищожени. Много от останалите представлявали смъртна опасност, защото били радиоактивни.

Майката и децата й продължили своя род. И отново човечеството се развивало с хилядолетия в технократско направление. Археолозите откривали древните селища. Също така и гробовете на предците си, в които намирали примитивни ловни оръжия, и смятали, че са попаднали на първобитните хора от началото на цивилизацията им. Но това били хората от края на тяхната цивилизация. Понякога археолозите намирали пещерни рисунки на същества в скафандри. Научният свят издигал хипотези, че човечеството е произлязло от извънземни организми, че в древността е получавало знания от тях.

Както и преди обаче дори не предполагали, че в скафандрите от скалните рисунки... са хора от края на цивилизацията им.

— И къде е първата цивилизация сега?

— Изчезнала е. Изчезнала е внезапно по някаква загадъчна причина. Когато осъзнали, че края наближава, хората от първата цивилизация изтрили цялата информация за постиженията си от Вселенската база данни. Не е ясно как са го направили. Може само да предполагаме, да се досещаме защо са постъпили така.

— И какво предполагаш ти, Анастасия?

— Предполагам, че усетили се като повелители на съдбите на Вселенските светове, те са разпознали в себе си и зародиш на вируса на антисвета, антиразума, както и че нямат достатъчно имунитет срещу него. И тогава се самовзривили психологически заедно с постиженията си, като оставили на Земята само онези, които били вече поразени от вируса на антиразума, на антисвета. За да се стигне до края и да се опознае измерението на антиразума. И сега ние, потомците на първата цивилизация, ще опознаем докрай същността на антиразума и миг преди планетарната катастрофа ще уравновесим в себе си Разума и антиразума. Всички постижения на първата земна цивилизация ще се разкрият в нас в нов, по-съвършен вид.

— След като обаче, както казваш, знанията им ще се разкрият, това означава, че те съществуват някъде.

— Те съществуват във всеки човек.

Изведнъж Анастасия прекъсна разказа си и замря.

— Какво стана, Анастасия? Защо замълча и утихна?

— Нещо се случи във Вселенското пространство и аз го почувствах, Владимире. Усещам вибрации, а ти?

— Аз не усещам нищо. Просто духна ветреца.

— Да, ветреца, но е поривист.

— Е, и какво от това? А случилото се добро или лошо е?

— Не знам, Владимире. Ясно е само, че то развълнува пространството.

— А къде се е случило?

— Мисля, че на брега на нашето езеро.

— И какво? Цялата Вселена ли реагира на това?

— Тя винаги реагира, когато се разкрие интересна или необичайна информация.

— Да се върнем по-бързо до езерото, Анастасия.

И ние тръгнахме с бърза крачка. От време на време, когато тайгата позволяваше, аз се опитвах да тичам. Само веднъж се спряхме да починем и отново се устремихме към езерото.

Когато наближихме езерото, изведнъж си представих какво може да сполети сина ни и помолих Анастасия да спрем.

— Почакай, Анастасия. Изслушай ме, разбери ме. Володя смята, че си ни предизвикала на съревнование. Така ли е?

— Да — отговори спокойно Анастасия.

— Сега няма да обяснявам защо не е справедливо предизвикателството. Някой друг път. Много те моля обаче да не критикуваш каквото и да е направил Володя през двата дни, докато ни нямаше. Сигурно от сутрин до вечер е работил по макета. Старал се е. Знам го. Видях го, когато двамата с него мислехме по проекта. На него обаче не му достига информация. Ако ти порицаеш творението му, той ще го преживее много тежко. Каза ми, че ако не спечели състезанието, ти си щяла да се огорчиш.

Разбираш ли? Той ще се старае, за да не те огорчи.

— И теб, Владимире.

— Да, и мен. Ние обаче сме възрастни хора. Наясно сме, че в проекта на имението просто няма какво повече да се добави. Земният вал по края е блестяща идея, но тя вече е налице, езерото е определено, местоположението на къщата с верандата около нея не предизвиква възраженията ти. Какво остава? Цветните и зеленчуковите лехи — това са дреболии. Технологиията на строителството е несъществена подробност. Разбери, Анастасия, че там не остана простор за творчество. Ти вече направи всичко сама, подсказа ни и не остави нищо за сина ни. Похвали го поне за старанието.

— Не мога само за старанието. Това ще го унизи.

— Ще го унизи ли? А да поставиш детето в безизходна ситуация не е ли унижение? Не, това не е унижение. Това е издевателство.

— Моля те, Владимире, да ми повярваш, че съвсем не издевателствам над сина ни. В него има частичка от теб и от мен. Информация и знания, събрани от твоите и моите предци. Възпитавах го, учиха го дядо ми и прадядо ми. Способностите на сина ни са все още неразкрити, но аз съм сигурна, че са необятни.

— Може и така да е, но аз ти обяснявам, че не е останало поле за творчество да ги прояви. Проектът на имението вече е готов.

— Ти си мислиш, че е готов. Аз обаче отдавна имам впечатлението, че и ние с теб, и хората, създаващи имена, все пак не сме осъзнали какво е главното им предназначение. Мнозина го усещат интуитивно, затова и идеята да създадат родово име привлича хората. Тази мисъл е в сферата на чувствата и е неясна и неосъзната докрай. Неосъзнатото е много важно за бъдещето и за безкрайността.

От самото създаване на човека, та досега в него има всичко, което е било сътворено изначално. И хората богове от първата цивилизация се таят като малка, микроскопична частичка във всеки човек. Възможно е да виждат или да усещат случващото се. Когато аз необмислено поставих сина ни в неловко положение пред теб, тази частичка може би е откликнала, не е издържала, а може и да е дошло времето й... Възможно е Володя да усеща съхранените в него знания. И създаде твърде необичайно по красота и функционалност съоръжение — тази огнена птица.

— Разбери, Анастасия, че искаш невъзможното. Ти искаш синът ни да ти обясни или да създаде, но и сама не знаеш какво по-точно. Ти само усещаш някакви нови възможности на родовото име, но Володя може дори и да не знае за усещанията ти.

— Моите усещания са и в нашия син, Владимире.

Вървах след Анастасия, знаейки, че тя няма да се престори пред сина ни и да го похвали просто така. И дори може да му посочи слабостите. Реших твърдо, че аз трябва да го ободря и да го похваля за старанието.

Изостанах малко от Анастасия. Когато излязох от тайгата, видях, че е застанала до един кедър и се взира отдалече в случващото се на брега. А там, на езерото, обкръжено с вековни кедри, пред Володя лежеше странно съоръжение. Това бе квадрат, заобикалящ земния вал, обграден от двете страни с глинени стени. Стените на ъглите бяха бели и по-високи, отколкото на страните. От вътрешната му страна бе езерото, до него — уникалната птица, а в центъра бе седнала направо върху пясъка Настенка и това бе всичко. Разбрах, че Анастасия няма да похвали Володя. Нямаше за какво. Птицата бе отпреди, земният вал не бе измислен от него. Или не бе успял да направи къщата и стопанските

пристройки, или не знаеше къде да ги разположи. Само квадратът, наистина, бе малко странен. Обърнах се към Анастасия и казах:

— Володя не е успял да направи нищо особено, значи няма и за какво да го порицаеш.

Анастасия обаче не отговори и дори не ме погледна. Разглеждаше съсредоточено квадрата, сякаш откъсната от всичко.

Приблжих се към сина ни, но тогава се случи нещо странно. На няколко крачки от макета на имението спрях, безсилен да продължа. Сякаш пространството наоколо се трансформира. Външно всичко си бе, както преди, но усещах... Изключително приятни усещания, някак познати или дошли от друг живот, изпълваха цялото пространство наоколо и сгряваха тялото отвътре. Страхувах се да помръдна, за да не изчезнат. Просто стоях и гледах ъгъла на квадрата. Ъгълът с формата на бяла къщичка с прозорче и врата. Започнах да идвам на себе си, когато чух отблизо гласа на Анастасия. Тя се обърна към Володя, който на колене загладваше с ръце неравностите по външната стена.

— Може ли да те попитам нещо, сине?

Стори ми се, че Анастасия се вълнува.

Володя стана, приближи се до Анастасия, поклони ѝ се леко и отговори:

— С удоволствие те слушам, мамо.

— Намерил си ново определение на понятието „дом“, така ли?

— Опитвах се, мамо, и реших, че човек трябва да строи дома си едновременно за себе си и за своя двор, защото тогава те ще бъдат неразривно свързани помежду си и единни в своето пространство.

— Разкажи, Володя, за своя макет и за функциите му. Обясни всичките му детайли.

— Добре, мамо.

И синът ни започна. От разказа му сякаш условните обозначения на родовото имение на макета оживяваха.

— Ето това е входът в дома, мамо — показва отвора в стената Володя. — Той не е откъм пътя, а откъм гората.

— Искаш да кажеш, че това е вход към родовото имение — уточни Анастасия.

— Цялото родово имение е дом — отговори Володя. — Затова го нарекох вход в дома и човекът трябва да изтрие крака пред входа, ако нещо е полепнало по тях, или да го направи мислено.

Ето тази стена — посочи парника по края на терена Володя — е живата стена на дома. Голяма част от нея е временна и ще служи за по-бързото оформяне на плодородния слой. Татко искаше да е по-бързо. Почвата ще се създаде от червейчетата. На растенията вътре ще е топло и радостно. Тази стена е от глина и ще се нагрива от слънчевите лъчи, преминаващи през стъкло или през прозрачен найлон, за който говореше татко. През деня глинената стена ще се нагрива, а през нощта, когато е прохладно, ще отдава топлина на всичко, което расте вътре.

В тази стена има стая, която е мястото за градинарския инвентар и инструментите, които ще се ползват от човека. А в това помещение, мамо — и Володя посочи издадения от края на имението овал, — човекът може да спи и да се храни през зимата.

Следва складът за дървата. В ъглите на живата стена, опираща до гората, са настанени домашни животни — кокошки, лебеди, коза, конче, таралежче, пауни и гълъби. От жилищата им има два изхода — към гората и към пространството на дома. Татко казва, че на него му се налага често да пътува, и няма да има кой да се грижи за животните. Татко смята, че човек не трябва да гледа животни, ако не може да им отделя достатъчно внимание и да ги храни. Аз обаче мисля, че животното не трябва да зависи за храната си от човека, защото това го унижава. Човекът трябва да създаде за любимите му животни удобна жизнена среда, за да могат да се хранят самостоятелно и да идват при него при нужда. Около поляната — нашия дом — живеят много и различни животни, но не е необходимо да ги храним и дори обратно — те ни носят с удоволствие храна. Предполагам, че същите условия могат да се създадат и за животните в родовото имение, особено ако то граничи с гора.

— Възможно е — произнесе замислено Анастасия и продължи да задава въпроси на сина ни: — На ъглите откъм пътя, Володя, има две къщички с малки прозорчета. Те за какво са?

— Направил съм този проект за татко, мамо. Знам, че най-хубавите му спомени от детството му са от времето, когато е живял като малък при дядо си и баба си — в бяла глинена къщичка, покрита със слама. Наподобих селската къщичка. Мисля си, че ще е чудесно, ако в татковото имение има и други елементи, събуждащи приятни спомени от живота му.

Аз се обърнах бързо към бялото... Започнах да го разглеждам. И познах в него къщичката от детството ми. Бяла украинска къщичка, покрита със слама, с прозорче и врата, и стара пейчица до нея. Прииска ми се да грабна сина ми и да го прегърна, но приятните усещания отново ме обзеха и не ми позволиха да мръдна от мястото си, така че само успях да кажа:

— Благодаря ти, синко. Всичко е същото — и прозорчето, и пейчицата, и вратата.

— Вратата на къщичката от твоето детство се отваря, татко. През нея се отива в покрития периметър на имението, а от там можеш да стигнеш където поискаш.

А освен това, татко, разположих различни растения в имението, като съставих от тях необходимите знаци.

В парника, татко, можеш да отглеждаш всичко, което обичаш да ядеш през пролетта и лятото, но покрай любимите ти зеленчуци и плодове ще е уместно, ако през не по-малко от единадесет метра изкопаеш лежи с диаметър, поне от деветдесет сантиметра и посадиш там фиданки — например френско грозде или малини. А от всяка страна ще е хубаво да се засади по една малка кедрова фиданка и растителност от тайгата. Най-добре те да бъдат взети не от покрайнините на тайгата, а от центъра ѝ.

— Доста ще е трудно на хората да направят това, Володя. Аз ще мога, но ми се иска този вариант да е достъпен и за други, създаващи родови имения. Мнозина от тях няма да могат да посадят растения от дебрите на сибирската тайга.

В тайгата няма пътища, няма транспорт, а сам не можеш да вземеш много и следва дългото придвижване. Всичко това ще коства значителни финансови разходи. В крайна сметка растенията, доставени от Сибир, ще са чувствително по-скъпи от отглежданите в разсадниците. Знаеш ли, че дори има такава поговорка: „Зад морето юница струва парица, но доставката ѝ е жълтица.“ Освен това ми обясни защо трябва да се вземат растение от дебрите на тайгата, ако могат да се пренесат от местната гора или да се купят от разсадник?

— Това ще са различни растения, татко. Нали самият ти казваше, че например лютивите млечници, които растат тук и могат да се ядат сурови, и тези от онази част на Русия, която наричаш централна, се различават коренно едни от други. Също и червените боровинки. Така,

татко, се различават и плодовете на френското грозде и малините. В книжките си, татко, ти самият пишеш, че и учените го потвърждават, например академик Палас.

— Кажи ми, Володя, само вкусовите качества ли са единствената причина да се засаждат тези лехи с растения от вътрешността на тайгата?

— Не, татко. Растенията от тайгата няма да приемат антиразумната информация от света, в който ти се налага да живееш. Насадени по края, те няма да я допуснат и на територията на имението. Местните растения до голяма степен са свикнали с нея и ще я пропускат. Растенията, които не дават семена, пък не са никаква преграда за тази информация.

— Знам ги. Наричат се генномодифицирани.

— Важно е, татко, периметърът на имението да не пропуска агресивна спрямо теб информация, когато то те пренесе на друго място.

Не го разбрах веднага и попитах:

— На какво друго място? Как да ме пренесе?

Володя не успя да ми отговори, защото се обади Анастасия с прикрито вълнение:

— Много добре си го замислил, синко. Важно е да се концентрират положителни емоции в имението. И да се изтриват краката пред входа, за да не се вкарват отрицателните.

ГОРЯЩАТА КРЪВ НА ПРЕДЦИТЕ

Анастасия ме хвана за ръка. Усетих приятната топлина на нежната ѝ длан. И като разбрах колко много се вълнува, я погледнах. Анастасия се взираше в центъра на макета на имението. Аз също го погледнах. Не бе нищо особено. Но белите пръчици, разположени в центъра, я заинтересуваха. И тя отново попита сина ни:

— Кажи ми, сине, какво представлява белият кръг в центъра на имението?

— Малък кръгъл парник — започнах да обяснявам аз вместо сина ни — Така се разбрахме с Володя. Белите пръчици представляват прозрачен материал — стъкло или поликарбонат, полиетиленово фолио. Дълго време не можехме да намерим мястото за парника. Не се съчетаваше с нищо. Сега, когато Володя разположи оранжерия по целия периметър на имението, съм удовлетворен. Ето ти и парник, и ограда едновременно, и различни стопански помещения. И това, че Володя е направил в центъра малка кръгла оранжерия, също ми харесва, защото сега е на мястото си и се съчетава идеално с целия периметър на имението.

— Мисля, че това в центъра не е парник, Владимире — все още леко развълнувана, прошепна Анастасия.

Володя я чу и ми каза спокойно:

— Мама е права и белите клечици в центъра на имението не са парник.

— А какво тогава? — попитах сина си.

— В центъра на имението, татко, разположих кръг огледална вода.

— Огледало ли е? — попитах аз.

— Може и така да се каже. Водно огледало — отговори спокойно Володя.

— Какво пък, дори е оригинално. Върху малко възвишение в центъра на имението е разположено водно огледало, в което ще се отразяват облаците, слънцето и нека луната се полюбува на себе си. И

от него ще блещукат по цялото имение слънчеви зайчета. В нито един ландшафтен дизайн няма нещо подобно, а аз съм виждал доста. Много е оригинално.

— Около огледалото са забодени червени листенца. Какво представляват те, Володя? — обади се бързо Анастасия.

— Това са огньове, мамо.

— От какво се получават тези огньове?

— От нефт и газ, мамо.

След този отговор Анастасия стисна още по-силно ръката ми и зададе следващия си въпрос на сина ни:

— Позволиха ли ти да запалиш кръвта си, Володя?

— Да, Душите на нашите прадеди ми позволиха да запаля земната си кръв, мамо. Ако не бяха го поискали, нямаше да ми хрумне всичко това.

— Може би трябва да спрем да отвлечаме човека от важните му дела — обади се изведнъж дядото на Анастасия и в гласа му също се почувства вълнение. — Нали още не си завършил макета на имението, Володя?

— Все още не съм го завършил, дядо.

— Тогава го довърши и нека никой не ти пречи.

— Точно така. Довърши го, Володя, ние ще се отдръпнем — добави Анастасия и ме отведе настрани от необикновения проект на родовото имение.

Когато седна до един голям кедър, я попитах:

— Усещам, Анастасия, че се вълнуваш от нещо, така ли е?

— Да, Владимире, вълнувам се. Голяма част от това, което прави нашият син, не съществува днес на Земята и за него няма информация във Вселената. Построеното в центъра на имението за теб е красиво и оригинално. Но не само тези думи описват сътвореното. Конструкцията на Володя е съставна част от уред с невиджана мощност, част от биологичен механизъм. Аз го усещам, но не мога да намеря точната дума, за да го определя. Може би още няма такава дума. Може само да гадаем за изключителните възможности, на това устройство. Ти обаче не ме притискай, моля те, Владимире. Остави ме да осъзная постепенно видяното.

ПОДАРЪКЪТ ОТ ПЪРВАТА ЗЕМНА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

— Предполагам, че всички детайли в проекта на имението ще са единно цяло. Възможно е то да е все още неясен за съзнанието биологичен уред или механизъм. Трябва да се обмисли, да се разгадае. Продълговатият овал на твоя парцел е обграден със земен вал с глинени страни. Валът е покрит с прозрачен материал. Вътре има различни растения и нещо в тях трябва да има значение.

— Володя каза, че растенията могат да бъдат обикновени зеленчуци — например домати, краставици, салати. Общо взето, всичко, което човекът иска да употребява за храна. На разстояние от единадесет метра обаче трябва да се направят лехи с диаметър от деветдесет сантиметра. В лехите да се посадят растения от тайгата, за да не пропускат информацията на антиразума. Така каза.

— Да, няма да я пропуснат. По такъв начин периметърът се превръща в обвивка.

— Обвивка на какво?

— На всичко, намиращо се вътре. Парникът, разположен по края, където са вградени необходимите помещения за човека и за стопански нужди, изглежда красиво и рационално. След няколко години ще отпадне необходимостта от прозрачния купол. Основното ще е онова, което укрепне под него. Синът ни е преследвал някаква необикновена цел. Той е предпазил имението от вредното въздействие на антисвета и антиразума с най-мощната преграда, каквато би могъл да си представи човек. Най-важната роля в нея играят не глинените стени и прозрачният купол, а растенията в съоръжението. Те ще оказват сами по себе си психологично въздействие и ще ти помогнат лично да уравниш противоположностите в себе си.

— По какъв начин ще ми помогнат да уравниш противоположностите в себе си? С някаква мистика или магия?

— Никаква мистика или магия няма тук, Владимире. По-скоро е наука, която вие наричате психология. Представи си, че се

приближаваш към своето имение, виждаш отдалече белите стени на къщичката от твоето детство и това веднага предизвиква в теб положителни емоции. След това излизаш от колата и изтриваш краката си, като още веднъж мислено се отърсваш от негативната информация. Пред теб се разтваря вратата и погледът ти обхваща живота великолепно на родовото ти имение, на което никога няма да престанеш да се учудваш и възхищаваш. То не е като статична картина, а винаги ще е различно. Разцъфналите нови цветчета в лехите и по дърветата, новата игра на светлината или шумът на цветята от ветреца всеки път ще те очароват. След това ще решиш да видиш какво се случва в оградата и ще влезеш в нея, а прекрасното ѝ живо многообразие и ефирът ѝ ще те откъснат напълно от негативната информация на антисвета.

— Да, наистина е чудесно. Имението ще изпълнява и ролята на личен психолог, и то доста успешно. Права си, Анастасия, че всеки път, когато дори и след три-четири дневно отсъствие се връщам в своето имение, ще ми е интересно да видя какво се е променило в градината, лехите и парника.

Имението, за което говориш, не може да се сравни с извънградски дом, защото то, разбира се, е много по-ефективно. Какво може да постигне една птица на брега на езерото! Кой да предположи, че всичко ще започне от обикновена баня и ще завърши с великолепна и функционална скулптура. Сега разбирам, че ще има силно психологично въздействие.

— Разбира се, Владимире. И когато престъпиш прага на дома си, птицата ще те посреща, и когато запалиш огън, ще влезеш в нея, за да стрееш тялото и душата си.

— Кажи ми, Анастасия, защо така стреснато реагира, когато Володя започна да ти разказва за водното огледало?

— Стените на бялата къщичка от твоето детство; парникът по края с живите организми вътре; птицата от пръст с горящото сърце, стремяща се да отнесе човека в небето... Възможно е тя да е посъвършен аналог... Огледалото в центъра, отразяващо небесните светили...

Анастасия стана и ясно произнесе, както прави винаги, когато говори за нещо важно:

— Нашият син Владимир е сътворил макет... Той е построил биологичен междупланетен кораб.

— Какво??? — изумих се аз. — Сигурна ли си, Анастасия?

— Да, сигурна съм. Възможно е да се нарече с друга дума, която засега не знам. Сигурна съм обаче, че функционалното предназначение на видяното е телепортиране заедно с намиращите се в него хора.

Човекът, който създаде родово имение с елементите от този проект, без съмнение ще може да изгради свой свят на друга планета и този свят ще бъде прекрасен.

В центъра на имението е разположена част от устройството, с помощта на което може да се трансформира (психотелепортира, премества) пространството с цялото му съдържание на други планети и в други светове. Част... А къде е... Разбрах, Владимире. Пред нас е макет на прекрасно родово имение и едновременно е макет на съвършен междупланетен кораб. Той може да се движи със скоростта на мисълта. За един миг може да стигне до Луната, Марс или Юпитер.

Разстоянието няма никакво значение за него. Той преодолява за едно и също време един метър и милиони светлинни години. Той може да пренася хора на която и да е планета от Слънчевата система и извън пределите ѝ.

— Учените обаче са доказали, Анастасия, че на другите, най-малкото на най-близките, планети няма живот.

— Нали казах, Владимире, психо депортиране на пространството с цялото му съдържание, включително жизнената среда на всичко живеещо в това пространство: С други думи това имение може да бъде пренесено, по-точно казано, имението може да бъде копирано и придвижено на друга планета.

— А хората в имението също ли ще бъдат преместени на друга планета?

— И хората също, ако в момента на телепортирането се намират в имението.

— Ако обаче на другата планета липсва плодородна почва, горещо е до триста градуса или е студено до минус сто градуса?

— Когато се телепортира пространство, на планетата се предизвиква нещо като взрив, и в резултат се осигурява съществуването на новото пространство.

ТЕЛЕПОРТАЦИЯ НА ПРОСТРАНСТВОТО

— Невероятна информация, Анастасия. Трудно да се повярва, че човекът има такива възможности. Дали грешиш в предположенията си?

— Това вече не са предположения, Владимире, и ни най-малко не греша. Тази информация я нямаше преди във Вселената. Сега се появи. Основното обаче е, че ще я приеме и частичка от първата цивилизация на човечеството, каквато има в мен и в теб, както и във всеки човек.

— Знаеш ли, Анастасия, едва сега осъзнавам колко велики са трите думи на Вселенския закон: УСЪВЪРШЕНСТВАЙ ЖИЗНЕНАТА СРЕДА. Оказва се, че човекът може да усъвършенства средата до такава степен, че да стане Бог. Та нали, като се премести на друга, все още необитаема планета, човек ще създава там живот, както е направил Бог на Земята.

— Човекът, Владимире, никога няма да стане Бог. Всеки човек е дете на Бога. И Бог, създател и родител, е поискал децата му да са посъвършени от него и те със сигурност ще станат такива, ще станат! Като уравновесят в себе си антиразума и Разума.

— Точно това е истинският научен прогрес. Той ще открие нова ера за човечеството — чу се гласът на тихо приближили се към нас дядо.

Анастасия стана. Побелелият, но изправен старец стоеше, опрян на тоягата си, и гледаше замислено брега на езерото от тайгата.

— За проекта на Володя ли говориш, деденце? — попита Анастасия.

— Няма нужда от думи, когато настъпва прозрение. За изминалите хилядолетия много от ученията на месиите са безвъзвратно преиначени. Той е показал възможностите на земните жители. Нов образ на човека е сътворил. Или е върнал онзи, който син на Бога се е наричал. Като Бог, способен на безлюдни планети да сътворява по-прекрасен от земния живот.

— Хората трудно ще повярват на това — обърнах внимание на дядото аз.

— И да не вярва някой, какво от това? Какво ще остави неверието в своето могъщество на невярващия? Раждане ли? Да! За какво обаче? Нали след безсмисления живот идва смъртта. А след това отново е въпросът: защо си се родил?

От милиони години е имало много учения. Всичките са проповядвали едно и също, човечеството е очаквало нещо от някого. И е чакало, заключило мисълта си и разума си. Не е мислело защо и за какво Вселената пали звезди над човека.

— И какво излиза? Синът ни месия ли е? — с тъга произнесе Анастасия. — Трудно ще му е да устои пред гордостта. Освен това антиразумът ще се втурне да го търси.

Всички замълчахме и кой знае защо се обърнахме едновременно към макета на имението. С уверената си и в същото време спокойна походка, Володя се приближаваше към нас. Носеше на ръце Настенка. Тя го бе обхванала с ръчички през врата и притискаше бузата си до неговата. Володя се спря на няколко крачки от нас и остави Настенка на земята. Поклони ни се и заговори:

— Не се вълнувай, мамо, защото знам, че ако стана месия, хората ще насочат мислите си към мен с надежда. А това означава, че няма да устремят съзнанието си към сътворението.

— Какво си решил да правиш, Володя? — попита сина си Анастасия.

— Трябва да вървя. В тълпата, мамо, ще изчезна безследно.

След тези думи Володя се взря поред в очите ни. В съзнанието ми нещо подсказваше, че се кани да си отиде завинаги. И когато ме погледна, казах:

— Благодаря ти, синко, за необикновения и чудесен проект на родовото имение. Той ще е най-хубавият подарък за шестдесетгодишнината ми. И въобще най-хубавият подарък за всички преживени години.

— Този проект не е подарък само за теб, татко. Подарявам го на всички читатели на книгите ти. Нека подберат от него каквото пожелаят.

— Нека да е за всички. Това означава, че е и за мен.

— На теб, татко, искам да направя отделен подарък.

При тези думи Володя бръкна в пазвата си, извади нещо от там и протегна ръка към мен. Гледах как бавно и внимателно разтваря пръсти, разкривайки лежащия в ръката му подарък. Когато обаче Володя разтвори пръстите си, на дланта му нямаше нищо. Погледнах дядото, след това Анастасия, опитвайки се с тяхна помощ да разбере какво означава жестът на сина ми и как да реагирам на него, но те мълчаха.

— Вземи, татко, моя подарък за теб — повтори Володя.

Продължавах да стоя, не проумявайки как може да се вземе невидимото. Изведнъж Настенка се приближи до мен, хвана ме за ръката и ме задърпа към Володя. Приближих се до сина си и протегнах ръка. Той постави внимателно нещо в дланта ми.

Невидимият предмет пулсираше и леко сгряваше ръката ми. Стиснах пръстите си и положих подаръка под ризата си, откъдето го извади и Володя. По цялото ми тяло се разля нежна и необичайна топлина.

— То ще живее в дома ти, татко, а когато построиш имението си, го помоли да запълни пространството му.

Володя ни се поклони ниско, обърна се и се отдалечи с уверени крачки. После изведнъж изчезна зад храстите или се разтвори в пространството. А ние стояхме като омагьосани и само гледахме смълчано след него. След това аз казах:

— Имам усещането, Анастасия, че синът ни си отиде завинаги от нас.

Не чух отговор и се обърнах към Анастасия. Тя гледаше в посоката, в която си бе отишъл Володя. Тялото ѝ трепереше. От долната ѝ устна се стичаше тънка струйка алена кръв. Бе прехапала устната си, за да не закрепси. И аз разбрах. Антиразумът щеше да преследва сина ни, както и мен и Анастасия. Видях как ръцете ѝ се свиха в юмруци. Тайгата замря. Въздухът се изпълни от неясен звук, като от нещо огромно. Сякаш огромното пространство се свива и ако се разпусне, може да помете всичко от земята.

Вече бях присъствал на подобно явление, когато загубих съзнание, опитвайки се да подчиня Анастасия против волята ѝ. Както и когато исках да я ударя с пръчката, защото не се съгласяваше да ми даде сина ни за възпитание. Всеки път, когато то се зараждаше, Анастасия вдигаше ръка, сякаш поздравяваше някого, и всичко се

успокояваше преди появата на звука. Сега обаче звукът се усилваше, а тя не вдигаше ръката си. И на мен не ми се искаше да я вдига. Дори обратното, изпитах желание това невидимо и могъщо нещо да избухне и да изтрие от Земята цялата натрупана върху нея нечистотия.

Анастасия обаче вдигна ръка и пространството започна да се успокоява.

Преди да напусна полянката сред тайгата, отново отидох на брега на езерото. Стоях сам и гледах макета на имението, сътворен от сина ми, и си го представях на живо върху моя парцел, засега обрасъл само с бурени. Ето, приближавам се с колата си. Виждам двете бели стени с прозорчетата от щастливото си детство. Вратите се отварят автоматично и разкриват живата картина на интериора, а аз вървя към входа на дома си. Стоп! Какво правя? Движа се с кола през цялото това великолепие! В дома си! Назад!

Оставям колата пред входа. Вратите се разтварят и аз изтривам обувките си, стараейки се да премахна от подметките им мръсотията на другия свят. След това се събувам, оставям обувките си до входа и вървя бос през моя прекрасен свят към езерото, в което плуват лебеди. До мен тичат куче и котка. Някъде от далече, кукурига за поздрав петел, а от другия край блее козичка. А на пясъка до езерото внуците и правнуците ми строят макети на своите родови имена. И любимата ми жена с неувяхваща красота ще излезе от градината, ще ми се усмихне и ще махне за поздрав с ръка.

Когато се стъмни и по небето започнат да блещукат звезди, ще огреят с радостна светлина всички прозорци на овалното помещение. В парника ще блеснат фенери, за да покажат на звездите живото великолепие в него. Звездите ще си помислят: „Там, на Земята, сияе с необикновена светлина малка точка, само един хектар, но светлината ѝ ни гали.“ Звездите няма да знаят, че скоро на Земята ще има все повече и повече такива точки. И цялата Земя ще заискри с благодатна светлина и ще приласкае с нея Вселенските простори.

Твърдо реших да превърна макета на имението, сътворен от сина ми, в реалност. И може би бе добре, че ми се бе паднал хектар с неплодородна почва и неоттичаща се през пролетта вода. Това бе стимул да превърна почвата му в плодородна — на която да растат дървета в градината и цветя. Да усъвършенствам жизнената среда на това място.

ПИСМО ДО СИНА МИ

Здравей, Володя.

Не знам къде си сега, затова реших да ти напиша писмо чрез книгата си. Често ти пиша, но не знам къде да изпращам писмата. Мисля, че ще прочетеш публикуваното в книгата ми. Книгата ми се разпространява в много страни, сякаш е жива и сама намира разни хора, така — може би — ще намери и теб.

През септември 2009 година пристъпих към създаването на родово имение по твоя проект. Не знам кой ще живее в него. Може би ти ще пожелаеш или пък Настенка, когато поотрасне. Би трябвало скоро да настъпи време, в което представителите на антиразума няма да пречат на такива като вас. Може би внуците ми ще решат да живеят тук или правнуците ми. Дойде моментът, в който усетих остра необходимост да въплътя в реалността проектираното от теб.

Изорах парцела си и засях на него ръж за през зимата. Лично разпръсквах зърната с ръка и съседите ми помагаша. По целия периметър направих земен вал, метър висок и метър и половина широк. Тази година не успях да изградя стени от глина, защото заваля сняг и застудя. Ще ги започна през пролетта. Но дори само от това, което успях да свърша, хектарът ми се преобрази, като е единственият, обграден със земен вал, и на мястото на стърнищата поникна ръж.

Тази година успях да изкопая и езеро с диаметър тридесет метра, което през пролетта ще се напълни с вода.

Освен това купих фиданки на различни плодни дръвчета. Засега съм ги засадил в района на извънградското си жилище, но планирам следващата есен да ги пренеса в имението.

През зимата ми предстои да реша как да построя твоята огнена птица. Мисля, че няма да е голям проблем да я направя от глина, но се чудя как след това да я заздравя, за да не я размият дъждовете. Висока е почти три метра, а размахът на крилете ѝ достига дванадесет метра. Хрумна ми, че трябва да я направя от глина, а после да я разрежа на части, които да опека в завода, след което отново да сглобя огнената

птица на брега на езерото в имението си. Или пък първо да направя скелет от тухли, който след това да замажа с глина.

Показах на приятелите си твоето творение, като просто нарисовах капсула от глина с огън вътре и им обясних как в нея може да се грееш, да се лекуваш или просто да седиш пред огъня с приятели, както пред камина. И те също пожелаха да изградят нещо подобно за себе си. Представяш ли си как ще се възхитят, когато разберат, че това не е просто капсула, в която можеш да сгрееш тялото си и да се лекуваш, а красива птица с горящо вътре сърце.

Как успя да сътвориш такова чудо?

Анастасия предполага, че ти помагат хората от първата земна цивилизация. Ако е така, защо да не помагат на всички, които са пристъпили към създаването на родови имена? Всъщност, от друга страна, след като ти подари проекта си на читателите, следва, че те са помогнали на всички.

Освен това, Володя, Анастасия каза, че проектът ти за родово име едновременно е и макет на биологичен междупланетарен кораб, управляван от мисълта на човека, а огледалото в центъра му е едновременно и навигатор, и стартов бутон. Това е велико и прекрасно послание към човечеството от непозната за съвременниците цивилизация. Не е важно дали тя се намира на друга планета или в друго измерение, защото е влязла в контакт с нас, дори и с материален език. И съвременното човешко общество е на прага на велики и прекрасни преобразувания.

Когато Анастасия разкриваше всичко това, аз още не разбирах напълно значението на думите ѝ. После обаче, като размишлявах, стигнах до заключението, че е абсолютно права. Знаеш ли, Володя, че днес много се говори за неидентифицирани летящи обекти, за пришълци от други планети и се четат всякакви трактати, написани уж от велики учители, но какъв е конкретно резултатът от тях?

Нищо не се променя и както хората са вървели по пътя си към печалния си край, така продължават и до сега. Дори си представих следната картина:

Вървели хората, а на пътя стояло чудновато облечено същество и крещял:

— Аз съм пришълец, аз съм пришълец, представител на велики сили.

— И какво от това? — казали хората. — Защо си дошъл? Ако си представител на велики сили, заличи от Земята наркоманията, проституцията, войните и тежките болести.

— Вие не разбирате, аз съм пришълец...

Хората обаче не проявили интерес и само един се приближил до него.

— След като си велик пришълец, сигурно няма да те затрудни да ми дадеш сто рубли за бутилка водка?

А в отговор чул:

— Аз съм велик пришълец, трябва да ме слушате, да ме приютите, да ме нахраните и дори на ръце да ме носите.

Това е приблизително истината за всички посещаващи Земята „пришълци“.

В случая с твоя проект, Володя, всичко е по друг начин.

Ти не поиска нищо за себе си, а просто предложи: „Гледайте, хора, и ако ви харесва, вземайте и бъдете щастливи.“

А когато си отиде, Володя, тя не разбра веднага всичко и дълго и внимателно разглежда твоя макет на имение. Чак после съобрази, че съществува тясна взаимовръзка между отделните му части, между детайлите му и че всичките те заедно представляват междупланетарен биологичен апарат, който е способен за един миг да пренесе човека заедно с жизнената му среда, на която и да е планета.

По периметъра на имението е разположена свръх здравата биологична обвивка на този апарат. Огнената птица е програмирана за пречистване от вируси. Вътрешното разположение на растенията, техният списък „говорят“ за вечно жизнено осигуряване на жителите му. Водното огледало е стартовият бутон, задействащ биологичната програма.

Двигателят на този апарат е с несравнима енергийна мощност и е извън пределите на определението „скорост на движение“, защото в основата му е чиста човешка мисъл. Права ли е?

Освен това Анастасия каза, че всяко технократско изобретение има биологичен аналог — по-точно, обратното — и биологическият аналог бил значително по-съвършен. И ние, като се отказваме от постиженията в опознаване на Космоса и компютърните технологии, изясняваме значението на твоите отделни детайли. Мисля, че читателите програмисти ще разберат по-добре това, което си направил.

Ето какво обаче ме притеснява, Володя. Периметърът е обвивката. Огнената птица — пречистващата антивирусна програма. Огледалото с факлите в центъра — стартовият бутон. Аз ще реализирам всичко това, а може да го направи и още някой. Няма обаче инструкция как да се ползва. Към всеки прибор винаги се прилага инструкция, за да не го повреди някой или да не се нарани. А при толкова сериозна биологична техника нямаме инструкция. Човекът може случайно да натисне стартовия бутон и семейството му да се събуди на друга планета. А ако поискат да се върнат, няма да знаят как.

Аз купих осмоъгълно огледало и факли. Вечерта поставих огледалото на извънградската си къща и запалих факлите наоколо — получи се много красиво. Мисля обаче, че е опасно да се прави през есента в градината. Почувствах го, когато полях огледалото с вода и дърветата сякаш се опитаха да оживеят. А в дълбоката есен няма да е добре за тях.

Много ми е мъчно, Володя, че не успях да си поговоря повече с теб и да те разпитам за предназначението на този прибор — за какво служи и как се ползва? Може би читателите ми ще успеят да разберат или аз ще се досетя, когато по-късно го разположа върху своя парцел.

Освен това, Володя, имам и проблем. Трябва да формулирам разбираемо и лаконично обръщение към властите в различните държави. Целта му ще е да ги призова да приемат, доколкото могат, мерки за усъвършенстването на жизнената среда на Земята. Съставих различни варианти на това обръщение, но през цялото време ми се струваше, че може да е по-просто, по-кратко и по-убедително. Ето го последния вариант, който може би ще свърши работа? Ти как мислиш?

ОБРЪЩЕНИЕ

Господа, поредицата ми книги е обединена под названието „Звънтящите кедри на Русия.“ Мнозина от читателите, хора на различна възраст, с различна националност, вероизповедание и социален статус, се сдобиват с по хектар земя за своите семейства и строят върху него родово имение. Сред тях има кандидати и доктори на науките, както и обикновени работници.

Повечето от тези хора имат висше образование и сериозен житейски опит. Всяко от тези семейства поотделно и всички заедно създават най-приемливата във всяко отношение жизнена среда за себе си, за своите деца и за бъдещите поколения. В Русия и съседните ѝ страни вече са създадени, без каквато и да е правителствена подкрепа, повече от сто и петдесет селища, съставени от родови имения. Сред тях има големи — до триста семейства, и малки, образувани от десет-петнадесет семейства.

Не знам в другите страни, в които се издават моите книги от поредицата „Звънтящите кедри на Русия“, колко хора, обединени в малки групи и повечето самостоятелно, предприемат подобни действия. Но ги има и броят им постоянно расте.

По света, господа, твърде много се говори за необходимостта да се подобри екологичната ситуация на Земята. В отделни региони нещата вече са достигнали критични нива и има опасност от планетарна катастрофа. Не за първа година се провеждат съвещания и симпозиуми на високо равнище, в ООН и други обществени организации. Но има ли поне някакъв видим резултат, господа? Екологията на Земята продължава да се влошава.

Само хората, основали родовите си имения, извършват реални действия, насочени към подобряването на жизнената среда на човека.

Не ви моля, господа, да обсъждате достойнствата или недостатъците на книгите ми, както и моите лично.

Моля ви да разгледате от позицията на разума самата идея. И ако вие, с помощта на съвременната наука, не можете да предложите в замяна нищо по-ефективно, да оцените същността ѝ и да я приемете.

Не знам към кого конкретно да се обърна с това послание.

Иска ми се да засегна и още един сериозен въпрос. Често мисля за това. Опитвам се да намеря изход. Проблемът е, Володя, че с твоето отношение към живота и разбирането ти на същността на битието ще ти е трудно да си намериш съпруга, разбираща те девойка.

Сигурно вече знаеш, че много момичета мечтаят от най-ранна възраст да станат артистки, манекенки или да се омъжат за заможен мъж, да ходят по курорти и да имат къщи прислуга. Ако си харесаш такова момиче, което не е чело книгите ми и не е чувало нищо за родовите имения — любовта е непредсказуема, — недей веднага да й разказваш всичко за именията, защото няма да те разбере. А когато направя имението си по твоя проект, доведи това момиче и му го покажи. Щом наближите до него, кажи на момичето си, че е твое, и влез с него в имението. Влез през вратата на бялата къщичка. Ключът ще е винаги на мястото, на което го оставяше баба ми. И му покажи всичко, което ще е там.

Анастасия казва, че когато жената види по-съвършена жизнена среда от онази, в която е била досега, в нея веднага се пробужда желание да роди дете и привличане към мъжа, който я въвежда в тази среда.

Ако ти, Володя, усетиш такова желание в своето момиче, можеш да си сигурен, че то задължително ще те обикне и ще изостави предишните си безсмислени влечения.

Ето и още един интересен въпрос. Човек, който се премести на друга планета заедно с пространството на родовото си имението и основе живот на тази планета, е като Бог. Това е логично, защото му предстои да сътвори нов свят на пустата планета. Като Божи син той трябва да притежава и равностойни способности. Не трябва обаче просто да повтаря Отеца, а да създава по-съвършена жизнена среда. Тогава до каква степен трябва да е съвършена и красива земната жизнена среда на този човек — неговото родово имение? Сигурно ще бъдат направени още много открития от хората за усъвършенстването на земната жизнена среда. Още отсега обаче нямам търпение да видя с каква божествена красота ще се отличават жените, живеещи в тази среда, и как ще изглеждат достойните за тях мъже?

Благодаря ти, синко, за подаръка. Сигурен съм, че с негова помощ ще бъде открита нова ера в развитието на Земята и човечеството. На фона на новите перспективи бъдещето изглежда

смехотворно от гледна точка на изминалите хилядолетия, през които хората са забравили кои са.

А сестричката ти Настенка, Володя, ходи често при твоя макет и си играе в него. Анастасия ми разказа за предишния живот на Настенка, когато се е наричала Анаста.

Засега е това. Писмото стана дълъжко, а не успях да кажа всичко, което исках.

Бъди внимателен. Пази се, Володя.

С уважение,

Твоят баща

ОБРЪЩЕНИЕ НА ВЛАДИМИР МЕГРЕ КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ:

В интернет съществуват множество сайтове на различни езици, тематиката, на които е подобна на идеята изложена от героинята на книгите от серията „Звънтящите кедри на Русия“ — Анастасия.

Много сайтове твърдят, че са официални и излизат от мое име — Владимир Мегре, от мое име и отговарят на писмата на читателите.

В тази връзка, намирам за необходимо да Ви информирам вас, уважаеми читателю, за моето решение да създам международен официален сайт — <http://www.vmegre.com> — единственият официален източник, който приема кореспонденция от читателите по света.

Регистрацията за сайта и абониране за новините ще даде възможност да получавате информация за датата и мястото за провеждане на читателските конференции и други събития.

Този информационен канал, драги читателю, ще ви информира за движението „Звънтящите кедри на Русия“ по целия свят.

С уважение,

Владимир Мегре

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.